

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

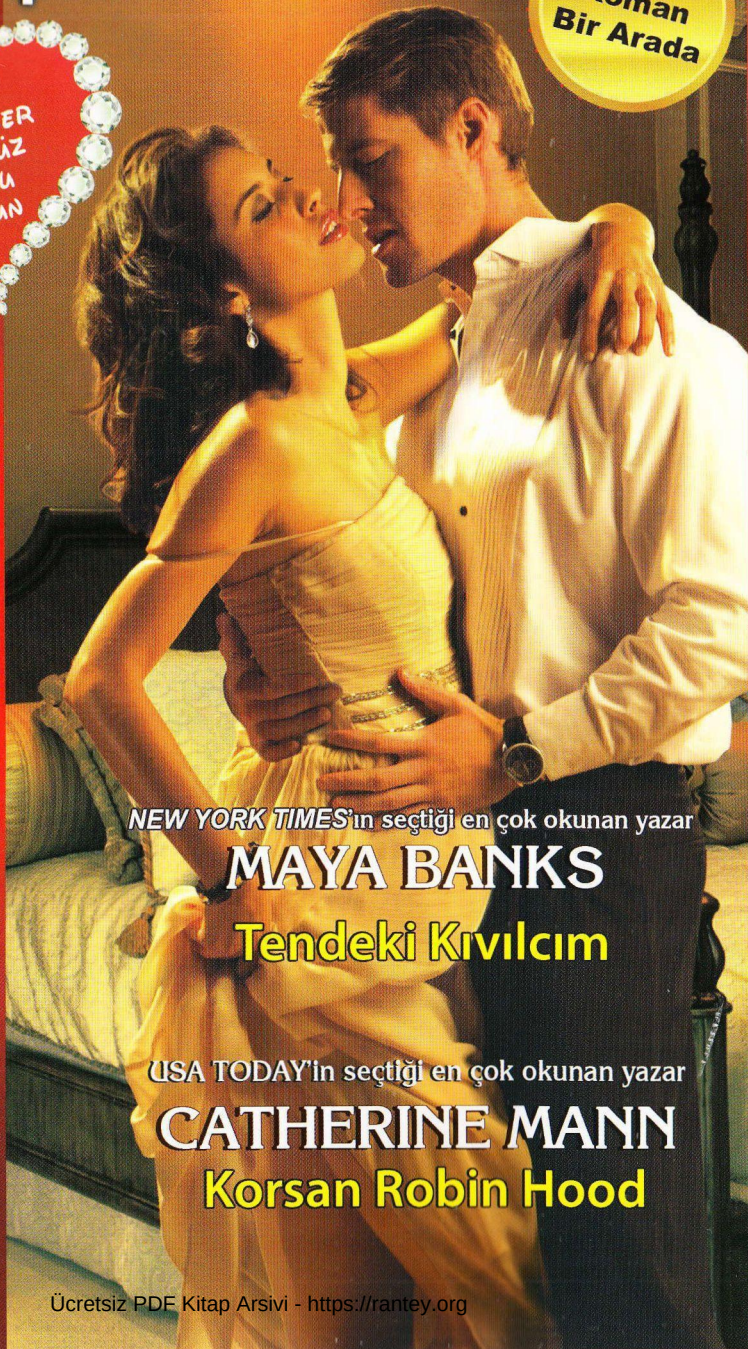
Harlequin®

A-PDF Watermark DEMO: Purchase from www.A-PDF.com to remove the watermark

2
Roman
Bir Arada

Desire

NEW YORK TIMES'in seçtiği en çok okunan yazar

MAYA BANKS

Tendeki Kıvılcım

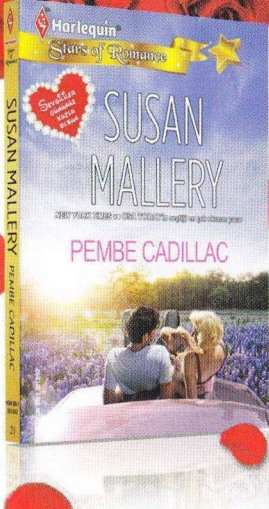
USA TODAY'in seçtiği en çok okunan yazar

CATHERINE MANN

Korsan Robin Hood

HQN DE-1 201302

BAYİNİZDE !

SUSAN MALLERY

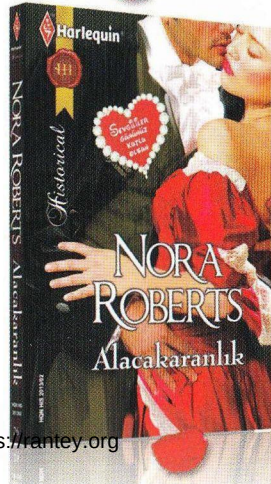
Pembe Cadillac

Bara doğru yaklaşan sarışına bakmamaya çalıştı. Kız çok güzel olduğundan falan değil, bela istemiyordu. Bu akşam yapmak isteyeceği son şey bir bar kavgasıydı ama durum pek de iç açıcı değildi. Bardağını bırakıp salona döndü ve sahneyi şöyle bir süzdü. Sarışın kız, iri yarı ve dövme iki adamın elinden kurtulmak için mücadele ediyordu.

NORA ROBERTS

Alacakaranlık

İskoçya, 1745... Kanlı bir meydan savaşının yanı sıra, başka bir savaş daha yaşanmış ve kazanılmıştı... Bedeli onur, zaferi aşk olan savaşı bu... Serena MacGregor, bir İskoçyalı olarak, tüm İngilizlerden nefret ediyordu ve son derece geçerli nedenleri vardı. İngiltere'nin, Ashburn Kontu, Brigham Langston da bu nefretten payına düşeni alacaktı.

MAYA BANKS

Tendeki Kıvılcım

Çeviri

H.Semih Barutçuoğlu

Desire

HARLEQUIN TÜRKİYE

Mühürdar Cad. Uras Ap. No.83/1

Kadıköy - İSTANBUL

Tel: (0216) 418 12 72 (pbx) Faks: (0216) 338 87 12

info@harlequintr.com – www.harlequintr.com

www.facebook.com/harlequinbeyazdizi

twitter.com/harlequintr

İngilizce Adı: UNDONE BY HER TENDER TOUCH
Türkçe Adı : TENDEKİ KIVILCIM

ISSN 2416 – 0981
201302235
Harlequin Desire-1

Copyright © 2012 by Maya Banks

SÜRELİ YAYIN

Yayının Adı: Harlequin Desire İki Roman Birarada
Tüzel Kişiliği: Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o.
Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesi
İmtiyaz Sahibi ve Uyuğu: Berkant Yıldırım T.C.
Sorumlu Müdür ve Uyuğu: H. Rıza Bankoğlu T.C.
İdarehane Adresi: Mühürdar Cad. Uras Apt. No:83 D.1
Kadıköy – İstanbul – Türkiye
Yayının Süresi: 30 günde bir
Kapak :Ümit Kara
Dizgi, Ofset Hazırlık: EKİP A.Ş.
Baskı: Umut Kâğıtçılık San. Tic. Ltd. Şti.
Fatih Cad. Yüksek Sok. Başak Han No: 11/1
Merter – İstanbul – Türkiye
Baskı Yeri: TÜRKİYE
Türkiye Dağıtım Şirketi: YAYSAT
Doğan Medya Tesisleri Hoşdere Yolu 34517 Esenyurt/İstanbul
Tel:090212622222

Bu yayın, Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o. Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesi tarafından 2013 yılında yayımlanmıştır. Dünyada Türkçe tüm yayın hakları, Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o. Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesi'ne ait olup, yayımcının izni olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz ve çoğaltılamaz.

Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o. Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesine ait bir yayının, Türkiye'de ve Kıbrıs'da Yaysat A.Ş., Avrupa'da Axel Springer Vertriebes gmbh dışında herhangi bir kuruluş tarafından herhangi bir diğer adla piyasaya sunulması, satılması ve teşhir edilmesi yasaktır, ve kanuni takibe tabidir.

ROMANIN KARAKTERLERİ

Pippa Laingley

Tek başına yaşayan, tek hayali bir kafe açmak olan genç bir kız

Cameron Hollingsworth

Çok zengin ve yakışıklı, dul bir erkek, geçmişten gelen acısıyla yüzleşiyor

Ashley

Pippa'nın en yakın arkadaşı

Devon

Ashley'nin kocası. Cameron'un ortağı ve en yakın arkadaşı

Jesica

www.harlequintr.com

adresinde

İNDİRİMLİ

**İNTERNET
SATIŞIMIZ**

devam ediyor...

facebook.

Her ay çıkan kitaplarımızın özetlerini,
yazarlarımızın hayat hikâyelerini
ve sürprizlerimizi
takip etmek için...

www.facebook.com/harlequinbeyazdizi

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

PIPPA Laingley, o kadar da büyükçe bir şey olmayan ikram servisi için kendisini böylesine sıkmasına gerek olmadığını farkındaydı ama en yakın arkadaşı Ashley Carter'ın, yeni evinin şerefine verdiği davette her şeyin dört dörtlük olmasını arzuluyordu.

Hem böyle gerilmesini gerektiren ne olabilirdi ki? Tamam, caddeye yeni bir kafe ve yiyecek servisi dükkânı açmak üzereydi, bu yüzden de bu işin kendisi için bir referans olacağını düşünüyordu. Hiçbir sorun çıkmasını istemiyor, hakkında oluşacak olumlu izlenimlerin ağızdan ağza dolaşarak kendisi için iyi bir reklâm aracı olmasını umuyordu.

Ashley'nin kocaman mutfağında oradan oraya koşturuyor, ne var ne yok, her şeyi kontrol etmeye çalışıyordu. Bu kahrolasica garsonlar da nereden kalmıştı ki?

Tam o sırada kapı açıldı ve yirmi yaşından daha büyük olmayan bir delikanlı mutfığa daldı. Pippa ona şöyle bir baktı ve kükredi.

“Kıyafetin nerede?”

Çocuk boş bakışlarla kendisine bakıyordu.

Pippa içini çekti ve gözlerini kapadı. “Beyaz gömlek? Siyah pantolon? Boyanmış ayakkabılar? Bakımlı saçlar?”

Delikanlı sonunda konuşmaya başlayabildi. “Özür dilerim, hanımefendi. Ben bir başkasının yerine, son dakikada buraya gelmek

zorunda kaldım. Gereken her şeyin burada olacağını sanıyordum.”

Pippa tuttuğu nefesini koyuverdi. “İşte ilk günün mü?”

“Evet,” diye mırıldandı. “Bir arkadaşım bana part-time bir iş olduğunu ve iyi para kazanabileceğimi söyledi. Onun yerine geldim.”

Pippa gözlerini kısarak delikanlıya baktı. Çok güzel. İşi bilen bir garsonu bile yoktu. Düşüncesizin biri işten vazgeçip yerine bu acemi çocuğu göndermişti. Onun da salonu dolduran insanlarla başa çıkmasını beklemek yalnızca bir hayal olurdu. Bu da demek oluyordu ki, Pippa her şeyi tek başına götürmek zorunda kalacaktı.

Kızlarla bir kadeh şarap içip Ashley’nin yeni evi hakkında sohbet edebilmesi bile artık çok güçlü.

Çocuğu kolundan tutup merdivenlere doğru sürükledi. “Gel bakalım. Önce sana giyecek doğru dürüst bir şeyler bulalım.”

Çocuk gözlerini kırıştırarak ve sesini çıkarmadan onu takip ediyordu. Ashley ve Devon’un yatak odasına girdiler. Pippa, Devon’un gardırobunun içine girip giysilerini karıştırmaya başladı.

“Soyun,” dedi kesin bir tavrıyla.

Çocuğun yüzü anında kızardı.

Arkalarından gelen bir geniz temizleme sesi Pippa’ya odada yalnız olmadıklarını hatırlattı.

“Belki de biraz sonra gelmeliyim.”

Konuşan adamın sesini duyduğunda, Pippa bir anda soğuk terler dökmeye başladı. Sanki aşağılandığını hissediyordu. Şimdi o da, delikanlı gibi, kıpkırmızı kesilmişti. Arkasına döndü ve umursamaz bir biçimde kapıya yaslanmış olan Cameron Hollingsworth’u gördü. Gözleri muzip bir gülüşle parlıyordu.

“Ooo, Pippa, bakıyorum genç bir sevgili bulmuşsun.”

Bu adamın, onu her defasında kötü bir anında yakalamasına inanmıyordu. Oysa Pippa zeki, akıllı başında, donanımlı ve kendi işinin sahibi bir iş kadınıydı. Herkesle iyi geçinirdi. Ama ne zaman bu adamlarla bir yerde yolları kesişse, mutlaka kendini rezil edecek bir şeyler yaratıyordu.

Ama şu anda, bu aşağılanma çamuruna düşmeye hiç de niyeti yoktu. Cam’e şöyle bir baktı ve elinde tuttuğu gömlek ve pantolonu ona uzattı.

“Ona bunları giydirmeye çalış. İki dakika içinde onu aşağıda istiyorum.”

Hiç beklemediği bir biçimde Cam’i şaşırttığını fark etmişti. Onu hazırlıksız yakalamıştı. Cam kaşlarını çatarak Pippa’ya baktı ve sonra odanın bir köşesinde hareketsiz duran çocuğa döndü.

“Burada neler oluyor? Bunlar Devon’un giysileri değil mi?”

“Bir garsona ihtiyacım var. Yoksa salondaki konukların hepsi aç kalacak,” dedi Pippa. “Ve elimdeki tek kişi de o. Bu gece Ashley’i utandırmaya hiç niyetim yok. Sanırım senin de. Hadi, acele et.”

Hızla yanından geçip gitti ve merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Cam’in vereceği tepkiyi bile beklememişti.

Mutfığa girdi, tepsileri yan yana dizdi. Üzerlerine şarap kadehlerini ve şampanya bardaklarını koydu. Bir yandan da kendi kendine söylenip duruyordu.

Üç tane garson istemişti. Ama gelen bira parası kazanmak isteyen bir kolej talebesiydi, gerçekten harikaydı!

Az sonra kolej talebesi kapıda görüldü. Pippa çocuğun hiç de fena görünmediğini fark etti. Pırıl pırıldı, gerçi pantolon ve gömlek biraz bol gibiydi ama yine de şık ve eli yüzü düzgün biri olmuştu.

Çocuğun eline ıstakoz tartıyla dolu bir tepsi tutuşturup arkasından adeta iterek, Ashley ve Devon’un konuklarla ilgilendiği salona gönderdi.

Sonra tezgâhın başına geldi ve kadehlerin bir kısmına şarap koydu. Diğer kadehlere de şampanya.

“Biraz yardım etmemi ister misin?”

Pippa hızla arkasına döndü. Neredeyse elinde tuttuğu şampanya şişesini yere düşürecekti.

“Yardım mı?”

Cam yavaşça başını salladı. “Yardım. Tanrı aşkına, bu kadar insanla tek başına ilgilenebileceğini mi sanıyorsun? Ashley bu işi sana vermekle ne kadar delilik yaptığının farkında mı acaba?”

Pippa teklif karşısında dehşete düşmüştü.

“O nazik ellerinin kirlenmesine gönlüm razı olmaz,” dedi. “Hem haberin olsun, her şey kontrolüm altında. Beklediğim kişiler gelmedi. Bu benim suçum değil. Yemekleri soracak olursan, bana göre muhte-

şem. Sadece onları konuklara ulaştırmaya ihtiyacım var.”

“Sana yardım teklifinde bulundum ama sen bana hakaret ettin,” dedi Cam kırıgın ve kuru bir sesle.

Pippa kaşlarını çatdı. Aman tanrım, bu adam bu kadar yakışıklı olmak zorunda mıydı? Neden bir kurbağaya benzemiyordu sanki? Kel kafalı biri olamaz mıydı? O etrafındayken en basit hareketleri yapmakta bile neden bu kadar zorlanıyordu?

“Sen Ashley’nin misafirisin,” dedi resmi bir ses tonuyla. “Bunun senin işin olmadığını söylemeye bile gerek yok. Sen hizmet etmeye değil, hizmet edilmeye alışkınsın.”

“Ne olduğumu nereden biliyorsun ki?” Cevabını bile beklemeden uzanıp tepsilerden birini eline aldı.

Mutfaktan çıkıp salona doğru ilerlerken, Pippa şaşkınlıkla arkasından bakıyordu.

Lâvaboya yaslanıp kaldı. Nabızı delicesine atıyor, aklı başından gidiyordu.

Cameron Hollingsworth müthiş yakışıklı, küstah, kibirli ve onun için hiç de uygun olmayan biriydi ama bu adamda kendisini çeken bir şeyler vardı.

Ashley ile Devon Carter çıkmaya başladıklarından beri onunla hep karşılaşmışlardı. Cam ve Devon hem çok yakın iki arkadaş, hem de büyük bir oteller zincirinin ortaklarıydı. Pippa, Ashley’nin en iyi arkadaşı olarak, Cam ile birçok sosyal olayda bir araya gelmişti. Hatta Ashley’nin düğününde Cam, Pippa’ya eşlik etmişti.

Derince içini çekti. Cam gerçekten erkek türünün en çekici ve tatlı örneklerinden biriydi. Kendisine ilgi duyacağını asla sanmıyordu.

Belki de Pippa onun tipi değildi. Asıl sorun da buradaydı işte. Onu asla bir kadınla birlikte görmediği için tipinin ne olduğunu bilmiyordu ki. Ya son derece ketum, ya da sosyal yönü zayıf biri olmalıydı.

Bir anda, Cam’i düşünüp ne kadar vakit kaybettiğinin farkına vardı ve bir tepsi alarak salona doğru yürümeye başladı.

Herkese gülücükler dağıtarak elindeki tepsiyi dolaştırıyor, bir yandan da yüzündeki makyajın akıp akmadığını merak ediyordu.

Konukların ellerindeki şarap kadehlerini görünce Cam'in tepsiyi gerçekten de dolaştırdığını anlamıştı.

"Pip, ne yapıyorsun," diye tısladı Ashley.

Pippa arkasına dönüp baktığında arkadaşının dehşetle kendisini süzdüğünü fark etti.

"Hey, Ash, her şey yolunda mı? Konukların hepsi geldi mi?"

"Görevli biri gibi davranmayı bırak," dedi Ashley kaşlarını çatarak. "Neden sen ve Cam elinizde içki ve meze tepsileriyle dolaşıp duruyorsunuz? Ve şu, Devon'un giysileri içindeki çocuk da kim?"

"Heyecanlanma Ash. Bu bebeğin için zararlı."

Ashley ellerini tümsekleşmiş karnının üzerine koyarak sevecen gözlerle Pippa'ya baktı. "Pip, bu işi senin yapmanı istedim çünkü sana yardımı olacağını düşünmüştüm. Ama senin böyle aptal bir şekilde insanlara hizmet edeceğini aklıma bile getirmemiştim. Ben en iyi arkadaşımı *yanımda* istiyorum. Bana hizmet etmesini istemiyorum."

Pippa içini çekti ve tepside nefis bir kanepe alarak Ashley'ye uzattı. "Bak, yardımcılar gelmedi. Kullanabileceğimiz yalnızca ben, kocanın giysilerinin içindeki şu çocuk ve insanın ağzını sulandıran yakışıklılıktaki şu adam var."

Ashley'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Cam? Cam'den mi söz ediyorsun?"

Pippa dalga geçer gibi bir bakışla arkadaşını süzdü. "Herhalde kocanın elbiselerini giyen şu çocuktan söz etmiyorum."

"Ooo, hiç bilmiyordum. Evet, Cam kuluçkaya yatmış bir tavuk gibidir. Ama senin ona bu gözle baktığını hiç fark etmemiştim."

Pippa ona her baktığında içinin nasıl eridiğini düşündü. "O dudakları emmeyi öylesine isterdim ki," dedi.

Ashley kıkırdadı, sonra da eliyle ağzını kapadı. Gözleri küçük bir çocuğun gözleri gibi parlıyordu.

"Ona bakıp durma," diye fısıldadı Pippa. "Kendisi hakkında konuştuğumuzu anlayacak yoksa."

Ashley, Cam'in olduğu yöne arkasını döndü. "Eee, onu yardım etmesi için nasıl ikna ettin? Bahse girerim ki, o muhteşem yeşil gözlerini kullandın."

Farkında bile değilim,” dedi Pippa şaşırmış bir biçimde. “O teklif etti. Hatta sanırım biraz da kaba davrandım.”

Ashley güldü. “Sen? Kaba mı davrandın?”

Pippa sert bir bakış attı. “Kes şunu.”

Ashley elini Pippa’nın omzuna koydu ve ayaklarının ucunda yükselerek karşıya doğru baktı. “Galiba çağırılıyorum. Çok ciddiylim Pip, git, elindeki tepsiyi mutfığa bırak ve yanımıza gel, birlikte bir şeyler içelim.”

“Yanına sonra gelirim Ashley. Yapacak işlerim var. Konukların oldukça acıkmış görünüyor.”

Ashley’nin cevap bile vermesine fırsat bırakmadan, Pippa elinde tepsisi ve yüzündeki gülüşüyle konukların arasında kayboldu.

“Sen aklını mı kaybettin?”

Cam arkasına dönüp baktığında Devon’un şaşkınlığa kendisini izlediğini gördü. Elindeki tepsiyi büfenin üstüne bırakıp sırtıtmaya başladı.

“Bunu bana ilk kez sormuyorsun ki.”

“Bu gece de garson rolüne mi soyundun?”

Cameron omuz silkti. “Pippa’nın yardıma ihtiyacı vardı. Çaresizlik içinde kıvrandığını gördüm. Ashley’nin bundan mutsuz olacağını düşündüm.”

Devon uzun bir süre arkadaşını süzdü. “Saçmalıyorsun sanırım.”

Cam kalabalığın arasında dolaşan Pippa’yı fark edince Devon’un sözlerini duymadı bile. O kadar doğal bir zarafetle yürüyordu ki. İnsan seyrederken bile büyüleniyordu. Cam gözlerini ondan bir an olsun ayıramıyor, onunla konuşan insanların yüzlerinin nasıl aydınlandığını fark edebiliyordu.

Aslında onu aylardan beri izliyordu. Daha ilk gördüğü anda ilgisini çekmişti. Ama ona da hep diğer insanlara davrandığı gibi davranmış, içten bir nezaket göstermişti. Yine de, ilgisiz kaldığını söylemek mümkün değildi.

Pippa farkında olmamıştı ama Cam onu ilk gördüğü anda–yırtıcı bir hayvanın avına yaptığı gibi–gözüne kestirmişti. Hep izlemiş ve

uygun anı beklemişti. Onu yatağa atacağı, o ipek saçlarının ve pürüzsüz teninin içinde kaybolacağı anın hayaliyle yaşamıştı.

Pippa'nın da, en az kendisinin ondan etkilendiği kadar, kendisinden etkilendiğine emindi. Bazen kaçamak bakışlarla kendisini süzdüğünü fark ediyordu. Bu kaçamak bakışlar hoşuna gidiyordu çünkü gözlerindeki dürüstlüğü ortaya döküyordu.

O anlar dışında, sanki yüzü olmayan bir insan gibiydi. Hiç kimse ile yüz göz olmuyor, kimseye bulaşmıyordu. Ama içi? İçinin sıcakık ve duygu dolu olduğundan emindi. Ona dokunmak ve boğazından çıkacak o kadınsı hırıltıyı duymak için beklemeye dayanacak gücü artık kalmamıştı.

"Cam, lânet olsun dostum. Beni duyuyor musun? Evde misin?"

Cam gözlerini kırıştırdı, Devon hâlâ yanındaydı. Kaşlarını çatı. "Sen neden gidip karınla ilgilenmiyorsun?"

Devon başını salladı. "Ona böylesine bakarken ne kadar acınacak bir durumda olduğunun farkında mısın?"

Cam burnundan soludu. "Neden söz ettiğini anlamıyorum."

"Sen kendini kandırmaya devam et." Bir kahkaha attı. "Aman tanrım, yanına gidip işi bitirsene, sonra da bir oda bulmanız yeterli."

"Bir oda biliyorum," dedi Cam yavaşça. "Bütün gece benim odamda kilitli kalacak."

Devon yeni bir kahkaha atarak yanından uzaklaştı. Cameron Pippa'yı izlemeye öylesine dalmıştı ki farkına bile varmadı. Ama Pippa'nın tepsisinin boşaldığını ve endişeli gözlerle etrafı taradığını fark etmişti. Herhalde çocuğu arıyor olmalıydı, yüzünden mutsuzluk okunuyordu. Kızgın bir ifadeyle mutfağa doğru ilerledi.

Cameron biraz önce büfenin üstüne bıraktığı boş tepsiyi alarak hızla onun ardından gitti.

Mutfağa girdiğinde, Pippa'nın bir gemiciyi bile utandıracak küfürler savurduğunu duydu. Kendisini yarı yolda bırakan garsonlar için ağzına geleni söylüyordu.

"Çocuk nerede," diye sordu Cameron.

Pippa olduğu yerde sığırdı, neredeyse elindeki kayık tabağı fırlatıp atacaktı. Yüzünde öfkeli bir ifadeyle arkasına döndü. "Lütfen bunu yapmaktan vazgeçer misin?"

Cameron ellerini yukarı kaldırıp bir adım geri attı.

“Kaçtı,” diye adeta gürledi Pippa. “Devon’un giysilerini bile bırakmadan kaçtı. Ben o elbiseyi nasıl yerine koyarım? Sadece gömleği bile benim kurmaya çalıştığım işten daha pahalıdır.”

Cameron eliyle koluna dokunduğunda Pippa biraz olsun sakinleştiğini hissetti.

“Devon’un beyaz bir gömlek ve siyah pantolon için üzüleceğini sanmıyorum. Onu gibi en az iki düzine takımı daha vardır. O çok intizamlı bir adamdır.”

Pippa aniden gülmeye başladı, sonra kendine hâkim oldu. Yine de gözlerinden neşe akıyordu.

“Beni eğlenceli bulduğuna sevindim.”

Başparmağının ucuyla Pippa’nın dirseğini okşamaya başladı.

“Bu sefer meze tepsisini gezdirmemi mi istersin, yoksa içki tepsisiyle bir tur daha atmamı mı? Ya da boş ver, nasıl olsa parasını Devon ödeyecek. En iyisi içki şişelerini salona götürelim, herkes istediği kadar kadehini doldursun. Biz de seninle meze tepsilerini dolaştırır, insanların sarhoş olmalarını izleriz.”

Pippa bir süre onu süzmekten kendisini alıkoyamadı. “Bu kadar esprili ve eğlenceli biri olduğunu hiç bilmiyordum,” dedi.

Cameron onun açık sözlülüğü karşısında şaşırılmıştı.

Sonra Pippa’nın yüzü kızardı ve gözlerini kapadı. Cameron tam onun kekeleyerek özür dilemeye çalışacağını beklerken, Pippa gözlerini açtı ve onun gözlerine odaklandı.

Cameron kendini tutamadı ve gülmeye başladı. Şaşıрма sırası Pippa’ya gelmişti.

Cameron yanına yaklaştı, bedenleri neredeyse birbirine değecekti. Öylesine yakındı ki, Pippa’nın kokusu ve yumuşacık sıcaklığı genç adamı sarıp sarmalamış, adeta tutsak etmişti.

Eliyle yanağını okşadı, yüzüne düşen saçlarını geri itti. Saçları tam da hayalinde yaşattığı biçimde, ipek gibiydi.

“Sana bir teklifim var,” diye mırıldandı. “Bir tur daha atalım. Herkesi içkiye ve yiyeceğe doyuralım. Sonra tepsileri dolu bir biçimde büfenin üstüne bırakalım ve burayı terk edip benim evime gidelim.”

Pippa'nın dudakları aralandı, yeşil ve büyüleyici gözleri parladı. "Bu bir teklif mi?"

"Küçük, tatlı bedeninin üstüne bahse girerim ki öyle."

"Bundan daha iyisini yapabilirsin."

Cameron şaşırmıştı.

Pippa gözlerini kısarak konuşmaya başladı. "Daha iyisini yapmalısın, yoksa küçük ve tatlı bedenimi alıp tek başıma evime giderim."

Böyle arsız ve küstah oluşunu öylesine seviyordu ki.

Eğilip dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. Boynunu tutup ellerini saçlarının arasına daldırdı. Kendine çekti, bedenini adeta onun bedenine perçinledi. Ağzının tümünü kendi ağzının içine aldı.

Kraterden dökülen bir lâv yığını gibi, sıcaklığın damarlarına dolduğunu hissetti. Onu istiyordu. Onu çaresizce, ümitsizce istiyordu.

Sonunda geri çekildiğinde, ikisi de soluk soluğa kalmış, zorlukla nefes alıyordu.

"Seni eve götürmeye ve sabaha kadar sevişmeye ne dersin?"

Pippa şişmiş dudaklarını emdi. "İşte bu daha iyi," dedi.

Buğulu sesi Cameron'un taa içine işliyordu. Ona burada, arkadaşının mutfağında ve kimsenin bakışlarına aldırmadan sahip olmaya ne kadar yakın olduğunu farkındaydı.

"Sen mezeleri al," dedi gergin bir sesle. "Ben şarabı getiririm."

~İKİNCİ BÖLÜM~

“BURAYA nasıl geldin? Arabanla mı?”

Arabanla mı? Arabası yoktu ki. Hatta ehliyeti bile yoktu. Aslında bunun kuracağı iş için bir sorun olduğunun farkındaydı. Servis yapmak için bir arabaya ihtiyacı olacaktı.

Pippa başını salladı. “Ashley bir araba gönderip beni aldırıldı.”

Cameron düşünceli bir biçimde ona baktı. “Peki, bu kadar şeyi New York’tan buraya nasıl getirdin?”

Pippa kızardı. Sanki Cam onu ve yeteneklerini sınıyor gibiydi.

“Alışverişi burada yaptım. Şarabı buraya getirttim. Ashley harika bir mutfığa sahip.” Ashley yemek konusunda oldukça yetersizdi, bu yüzden mutfak işlerinin çoğunu, alışverişini Pippa yapmıştı.

Cam arabanın yolcu kapısını açıp Pippa’nın içeri girmesine yardımcı oldu. “Bu araba idare eder değil mi? Aslında süper çalışıyor. Sabah seni evine başka bir arabayla gönderirim.”

Kapısını kapattı. Pippa biraz bozulmuştu. Daha şimdiden sabah onu nasıl göndereceğini düşünüyordu.

Cam arabanın ön tarafından dolaşip kendi kapısını açtı ve şoför koltuğuna oturdu. Daha tam yerleşmeden de arabayı çalıştırdı.

Pippa onun kendisini bir an önce eve atmak için ne kadar sabırsızlandığını görünce kadınlık gururunun bir parça incindiğini hissetti.

Çok uzakta oturmadığını biliyordu. Devon bu yeni evi alınca ortağıyla komşu olmuşlardı.

Cameron direksiyona sımsıkı sarılıp gergin bir halde arabayı sürmeye başladı. Beş yüz metre kadar gittikten sonra büyük kapısı olan bir malikâneye geldiler. Kapı otomatik olarak açıldı ve içeri girdiler.

Pippa karanlıkta hiçbir şey göremiyordu. Evde ya da bahçede yanan bir ışık yoktu. Köşk, gölgeler arasında belli belirsiz seçiliyordu. Hiç de insana *hoş geldin* diyen bir havası yoktu. Pippa binanın ortaçağdan kalma bir hayaletler evi olduğunu getirdi aklına. Daha önce de, Devon'un bu *mağara* ile ilgili yaptığı şakaları hatırladı. Merakı giderek arıyordu.

Evin önüne geldiklerinde ışıklar yanmaya başladı. Pippa tüm ışıkları Cameron'un elindeki kumandayla-arabadan bile inmeden yaktığını neden sonra anlamıştı.

Kendi kapısını kendisi açarak cipten dışarı çıktı ve kapının önüne giderek Cam'i beklemeye başladı. Cam yanına yaklaştı ve bir elini Pippa'nın omzuna koyarak evin içine soktu.

Kocaman bir mutfığa girdiklerinde Pippa içinin kıskançlıkla dolduğunu hissetti. Dünyada bundan daha güzel bir mutfak olamazdı. Sanki bir showroom gibiydi. Öylesine kusursuz, temiz ve düzenliydi ki, Pippa daha önce kimsenin burayı kullanmadığına bahse girerdi.

Sonra yine kocaman bir salondan geçip ahşap merdivenlere geldiler. Yukarı çıkılınca girişe ve kapıya ulaşılıyordu.

Cam adeta Pippa'yı sürükleyerek merdivenlerden yukarı çıkardı. Pippa ona yetişmek için koşmak zorunda kalıyordu.

Biraz sonra geniş ve ferah yatak odasıydılar. Pippa nefes nefese kalmıştı. Cam aniden onu kendine doğru çekti ve bedenini kendi bedenine bastırdı. Dudaklarını dudaklarına yapıştırıp aç bir kurt gibi saldırmaya başladı.

"O kadar güzelsin ki," diye mırıldanıyordu kulağına bir yandan da. "Beni çıldırtıyorsun."

Pippa duyduklarından hoşlanmış gibi hafifçe gülüyordu. Bu sözleri hangi kadın duymak istemezdi ki?

Cam onu omuzlarından tutup yavaşça kendisinden biraz uzaklaş-

tırdı ve zorlukla nefes alarak konuşmaya başladı.

“Başlamadan önce bazı şeyleri konuşmamız gerekir.”

Sözcükler ağzından ne kadar sakın çıksa da, gözlerindeki vahşi arzuyu gizleyemiyordu. Pippa onun kendisini istediğini anlamıştı. Bu da titremesine neden oluyordu. Hiç kuşkusu yoktu.

“Bilmen gereken şeyler var. Daha sonra herhangi bir yanlış anlamaya neden olmak istemiyorum.”

Pippa’nın merakı tavan yapmıştı. Cam’in omuzlarını tutan ellerini zarif bir biçimde iterek yatağın kenarına oturdu.

“Devam et. Seni dinliyorum.”

Cam bir an için duraksadı, Pippa’nın kendisiyle dalga geçip geçmediğinden emin olmak istiyordu. Sonra konuşmaya başladı.

“Sana hiçbir konuda söz vermiyorum, bir vaatte bulunmak istemiyorum. Yatağa girersek, bunun sadece bir gecelik bir ilişki olacağını bilmen ve kabul etmen gerekir. Sonraki günlerde seni aramamı beklememe. Sabah buradan ayrılman için bir araba emrinde olacak ve seni şehre götürecektir.”

Pippa gülmeye başladı. Cam’in ondan böyle bir davranış beklemediği öylesine açıktı ki. Herhalde ağlayarak odayı terk edeceğini hesaplamıştı.

Hâlâ gülümseyerek ayağa kalktı ve Cam’in yanına yaklaştı. Ellerini uzatıp gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

“Olayı çok ciddiye alıyorsun Cam,” diye fısıldadı. “Senden bir evlilik teklifi beklediğimi mi sanıyordun? Eğer sana askıntı olacağımı ve daha fazlası için ayaklarına kapanıp yalvaracağımı düşünüyorsan hayal kırıklığı yaşarsın. Benim istediğim yalnızca ateşli bir sevişme. Bana bunu verebilir misin?”

Cam rahatlamıştı, muhteşem yeşil gözlerinden bu kolayca okunuyordu. Tam Pippa’ya sarılmak üzereydi ki, Pippa elini göğsüne koyarak onu durdurdu.

“Yavaş ol, yakışıklı. Benim de sana söyleyecek bir çift sözüm var.”

Cameron hazırlıksız yakalanmış, şaşırılmıştı. Böyle bir şeyi hiç beklemiyordu.

“Prezervatifin olduğunu var sayıyorum, yoksa her şeyi unut. Pre-

zervatif yoksa seks de yok. Merak ediyorsan söyleyeyim, ben temizim. En son ne zaman, ya da kiminle seks yaptığımı sormaya da kalkma sakın. Ama asla korunmasız seks yapmadığımı bilmelisin.”

“Bende var,” diye adeta kükredi. “Ben de temizim. Benim için de uzun bir süre oldu ama ben de asla prezervatif kullanmadan sevişmem.”

Pippa ona yaklaşıp elleriyle gömleğini kavradı ve kendine doğru çekti. “O zaman konuşacak başka bir şey kalmadı,” diyerek dudaklarını ağzına uzattı.

Şehvet Cameron’u tutsak almıştı. Pippa hayal ettiğinden çok daha fazlasını veriyordu. Tatlı, ateşli ve hiç ummadığı kadar cesurdu. Sanki o Cameron’a tecavüz ediyordu.

Sabırsızlığı hoşuna gitmişti. Aslında yatakta saldırgan olan kişi olmaya alışkındı ama Pippa’nın kontrolü böylesine ele almaya çalışmasını sevmişti.

Pippa parmaklarını aşağı kaydırıp pantolonunun kemerini çözmeye başladığında aklının başından gittiğini sandı. Derin soluklar alıyor, damarlarını yakan adrenalini soğutmaya çabalıyordu.

Ama Pippa bir türlü durmak bilmiyordu, pantolonun kemerini çözdükten sonra elini külotunun içine sokup erkekliğini tuttu.

Aman tanrım.

Sonra ayak parmaklarının üzerinde yükselip, elindekini hiç bırakmadan, Cam’i öpmeye başladı. “Biliyor musun, dizlerimin üstüne çöküp sana hayatında asla tatmadığın bir zevki tattırmak isterdim ama ilk sefer olduğu için bunu yapmıyorum. Önce senin beni uçurup uçuramayacağını görmek istiyorum.”

Açıkça meydan okuyordu. Cam onu kendisinden biraz uzaklaştırıp yatağa yaklaştırdı. Sonra üzerinde sadece iç çamaşırı kalacak bir şekilde aceleyle soydu.

Örtünün üstüne yatırdı. Sere serpe uzanması ve kendini Cameron için hazırlaması genç adamın aklını başından aldı, tüm duygularını uyandırdı. Dokunmak, görmek, koklamak... Pippa’nın ağzından–o buğulu sesiyle–kendi adını duymak istiyordu.

Prezervatif eğer şu anda takmazsa, artık çok geç olacağını, bir süre sonra buna vakit bulamayacağını biliyordu.

Başucundaki komodine uzanıp çekmecedan paketi aldı ve yatağın üzerine bıraktı.

Sonra genç kadının üstüne adeta abanarak uzandı, ağzını ağzıyla kapattı.

Sanki tepesine yıldırım düşmüş gibiydi. Bir elektrik akımı tüm bedenini yalıyor, hücrelerini yakıyordu. Pippa da öpüşlerine aynı arzu ve şehvetle karşılık veriyordu.

Daha önce hep hayalinde canlandırdığı gibi, Pippa'nın bir ata biner gibi üzerine oturmasını sağladı.

Gerçek, hayalinde canlandırdığından o kadar farklı ve güçlüydü ki. Şu anda yaşadığını, hissettiğini hiçbir şeyle kıyaslamasının mümkün olmadığını anlamıştı.

“Benim için soyun,” dedi haşın bir sesle. “Burada, seni görebileceğim şekilde.”

Pippa öpüşmekten şişmiş ve kızarmış dudaklarına günahkâr bir gülüş kondurarak ona baktı. Sonra ellerini arkasına uzatıp sutyeninin kopçasını çözmeye başladı. Ama hemen çıkarmadı. Ellerini aşağı kaydırarak genç adamı çileden çıkarıyordu. Bir süre sonra tamamen bıraktı ve bir çift nefis, dolgun meme ortaya çıktı.

“Külotumu çıkarırken senin yardımına ihtiyacım var,” diye inleyerek konuştu. Gözleri haylaz bir çocuğun gözleri gibi parlıyordu.

Cam'in dili tutulmuştu sanki. Konuşmadı. Yalnızca başını sallayabildi. Zaten şu anda hiçbir şeye hayır diyebilecek durumda değildi.

Pippa öne doğru eğildi, neredeyse memeleri Cam'in ağzına değecekti. Sonra yüzüstü uzandı ve yavaş hareketlerle külotunu kalçalarından ayırmaya başladı.

Cam ortada yardım edilecek bir durum olmadığını biliyordu ama bunun bir oyun olduğunun da farkındaydı. Bir dirseğinin üzerinde doğruldu, diğer elini uzatıp Pippa'nın sırtını okşamaya başladı.

Külotu dizlerine kadar indiginde, Pippa yüzünü ona dönerek bacaklarını göğsüne doğru uzattı.

Cam hızlı hareketlerle küçük bez parçasını bacaklarından çıkarak odanın bir köşesine fırlattı, sonra aklıktan ölen yırtıcı bir hayvan gibi Pippa'nın üstüne adeta çörekledi.

Boynunu öptü, dişlerini tenine geçirdi, tadını ve kokusunu içine çekti. Memelerini dudaklarının arasına alıp diliyle kızıştırdı.

Pippa su katılmamış mükemmellikte bir kadındı. Kıvrımlı hatları, tatlı ve baliketi bedeni... Gerçekten... Kusursuzdu.

“Harikasin,” diye mırıldandı. “Sana doyamıyorum. Pişirebileceğin en iyi yemekten bile daha lezzetli olduğunu söyleyebilirim.”

“Öyleyse benim yemeklerimin tadına bakmadın sen. Ben mükemmel bir aşçıyım.”

Cameron güldü. “Bu bir iltifattı, en azından niyetim oydu.”

Pippa nefes nefese, “İltifat etmene gerek yok, zaten iyisin,” diye yanıt verdi.

Cam memesini avucunun içine aldı, okşamaya başladı. Meme başının sertleştiğini ve büyüdüğünü görebiliyordu. “Bundan hoşlanıyorsun, değil mi? Başka neler hoşuna gidiyor, Pippa? Seni memnun etmek için ne yapmamı istersin?”

“Ooo, çok iyi gidiyorsun. Şikâyetim yok. Her şey o kadar güzel ki,” dedi inleyerek.

“En çok nerene dokunulmasından hoşlanırsın?”

Pippa gözlerinin karardığını sandı. Uzanıp Cam’in elini tuttu ve karnının altına, bacaklarının birleştiği yere koydu. Yavaşça aşağı kaydırarak tüylü ve sıcak çukurun üstüne dokundurdu.

Cam olduğu yerde dönerek Pippa’yı altına aldı. Elini kadınlığından çekmemişti, parmaklarıyla okşamaya devam ediyor, Pippa’yı kudurtuyordu.

Başını eğip meme başını dudaklarıyla kavradı ve emmeye başladı. Ahlâksızlığın bütün hünerlerini gösteriyordu.

Pippa bir çığlık atarak olduğu yerde kıvrandı. Parmaklarını Cam’in saçlarının arasına daldırdı. Ne istediğini bilen, güçlü bir kadın gibi davranıyordu. Hareketlerinde en küçük bir çekinme, utanma yoktu. Bu da Cam’in hoşuna gidiyordu.

Cam son kez başparmağıyla klitorisini okşadıktan sonra biraz yana çekildi ve yatağın üzerinde duran prezervatif kutusunu eline aldı. Bir yandan da Pippa’nın üzerine eğilip onu öpüyor, bacaklarını iki yana açmaya çalışıyordu. Aslında bu anın uzun sürmesini istiyordu ama bu gece son olmayacağını biliyordu. Onunla birlikte geçire-

ceği her dakikanın zevkini dibine kadar çıkaracaktı. Ertesi gün ikisinin de yürümeye takatlerinin kalmamasını istiyordu.

Pippa'nın ağzının köşesini öptü, "Benim için hazır mısın?"

Pippa ona, bacaklarını beline dolayarak ve kıvranarak yanıt verdi. Sabırsızlığı Cam'ın hoşuna gitmişti.

Kollarını Pippa'nın omuzlarının yanına dayadı. "Komuta sende, Pippa," dedi. "Nasıl istediğini göster."

Pippa gözlerinde kıvılcımlarla ona baktı ve elleriyle bedenini yavaşça çevirdi. İçine girerken her santimetresine ulaşacak biçimde pozisyon almasını sağlamak istiyordu.

İkisinin dudaklarından acı bir çığlık döküldü ve Cam daha fazla dayanamadı. Kalçalarını sıkarak bütün ağırlığıyla Pippa'nın içine girdi. Önceleri onun canının yanacağını sanıyordu ama Pippa tırnaklarını sırtına batırıp, durmamasını söylediğinde hiç de öyle olmadığını anladı.

Sırtarak o nefis ağzını yeniden öptü ve ritmik hareketlerle içinde gidip gelmeye başladı. Sevişmelerinde ne bir tarz, ne de bir incelik vardı.

Hayvani bir içgüdüyle sevişir gibiydiler. Pippa her şeyi sonuna kadar almak istiyor, en küçük bir zevki bile atlamak istemiyordu. Cameron asla onun kadar vahşi bir kadınla sevişmediğini düşündü. O da her anın tadını çıkarıyordu.

Pippa ağzını onun ağzına yapıştırdı. Sonra çenesini dişledi ve boynuna indi. Cam günlerce boynundaki morluklarla dolaşmak zorunda kalacağını biliyordu. Bu morlukları başkalarının da görebileceğini düşünerek, gizliden gizliye gururlandı. Erkekliğinin okşandığını sanıyordu.

Ama o da ona aynı biçimde karşılık verecekti.

"Benimle misin, Pippa," diye sordu kıvranarak. "Sana ihtiyacım var, çok yaklaştım."

"Tam yanımdayım, Cam." Sıkılmış dişlerinin arkasından konuşuyordu. "Daha sert. Durma. Ne olursun, durma."

Sanki durabilecekmiş gibi...

Cam kükreyerek bağırmaya başladı ve gidiş gelişleri çok daha sertleşti ve sıklaştı. Şu anda yeryüzünde Pippa'dan başka bir şeyin

varlığı aklına bile gelmiyordu, yalnızca o. Altında inleyerek kıvranıyordu. Güzelliğiyle Cam'i sarıp sarmalıyordu. Cam yalnızca onu kokluyor, onu duyuyor, onu görüyor, diliyle onu tadıyordu. Ve iliklerine kadar onu hissediyordu.

"Cam!" Pippa haykırıyordu.

Tırnaklarını sırtına geçirmiş, şiddetle bedenini kendine doğru çekiyordu. Cam da ona bir çığlıkla karşılık verdi ve bedeni milyonlarca parçalara bölünürken, Pippa'yı kollarının arasına alıp sıkmaya başladı.

Daha sonra şiddetle sarsılarak içine boşaldı. Tüm ağırlığı Pippa'nın üstündeydi. Onu incittiğini düşündü ama Pippa hiç de yakınmıyordu. Aslında ona öylesine sıkı sarılmıştı ki, Cam istese bile bedenini onun üzerinden kaldıramazdı.

Nefesini tutup birkaç saniye hiç kıvıldamadan öylece kaldı. Sonra yanına döndü, artık prezervatiften kurtulmak istiyordu.

Arkasına dönüp baktığında Pippa sırt üstü uzanmış, mutlu bakışlarla kendisini izliyordu.

"Beni öldürdün," diye mırıldandı. "Ne zaman tekrar yapabiliriz?"

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

PIPPA gözünü açtığı anda sanki üzerinden kamyon geçmiş gibi hissediyordu. Ama yine de, harika bir duyguydu.

Yastığın üzerinde yüzükoyun yattığını anlaması bir süre aldı. Yavaşça başını kaldırdı, saçları bir perde gibi yüzünü örtüyordu. Eliyle arkaya attı ve dirseklerinin üzerinde doğruldu.

Yatak boştu. Yani en azından kendisi dışında kimse yoktu. Aya-kucunda düzgünce katlanmış giysileri gözüne çarptı. *Uyanır uyanmaz git* demek istemişti herhalde. Burnunu kıvırdı. Cam ortalarda yoktu. Hatta geceyi onunla geçirdiğini, o güzelim çarşafı birlikte yırtıklarını söylemek bile kolay değildi. Ortada ne kokusu, ne sıcaklığı, ne de onu hatırlatacak bir şey kalmıştı.

Örtüyle göğüslerini kapatarak yatağın içinde doğruldu, derin bir çekti. Ama onu suçlayamıyordu da. Adam niyetini açıkça belirtmişti. Ertesi sabah ilişkilerinden hoşlanmadığını söylemişti.

Saatine göz attı, dokuzu geçmişti. Çok geç kaldığını fark edip homurdanmaya başladı.

Aceleyle yataktan fırladı, bedeninin her yanı sızlıyordu. Daha önce hiç tanımadığı sızlamaları bunlar.

İç çamaşırlarını ve elbisesini giyip banyoya daldı. Saçına bir şekil vermeliydi. Çantasında makyaj malzemesi vardı ama o kadar da

dert etmesine gerek yoktu. Nasıl olsa bir araba onu şehre bırakacaktı. Evine gidene kadar onu kimsenin göreceğini pek sanmıyordu.

Yavaşça merdivenlerden aşağı indi. Cam'in orada olup olmadığını bile bilmiyordu. Kimsenin onu bu saatte Cam'in yatak odasından çıkarken görmesini de istemiyordu.

Ayaklarının ucuna basarak, ses çıkarmadan ilerliyordu ki uzun boylu, ciddi suratlı bir adamla karşılaştı. Adamın yaşını tahmin etmek oldukça güçtü. Kırk ile yetmiş yaş arasında bir yerlerdeydi.

"Bayan Laingley, araba kapının önünde sizi bekliyor."

Pippa bir süre duraksadı. "Affedersiniz, uzun zamandan beri mi bekliyor? Korkarım ki, uyuya kalmışım."

Adam tatlı bir biçimde gülümsedi. "Hiç de değil. Özür dilemeniz gerekmez. Gelin, size yolu göstereyim."

Adam kapıyı açtığında içeri dolan buz gibi hava Pippa'yı şaşırttı. Kapının önündeki beyazlığı fark edince şaşkınlığı daha da artmıştı. Sonra gülererek, "Kar yağmış," dedi.

"Evet. En az on beş santimetre."

Adam ona kolunu uzattı. Pippa adamın koluna girdi ve dikkatli bir şekilde yürüyerek arabaya ulaştılar.

"İyi yolculuklar küçük hanım."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Pippa.

Adam arabanın kapısını kapattı ve şoför hareket etti. Pippa arkasına dönüp, dün gece çok da iyi göremediği eve son bir kez baktı. Sonra derin bir nefes aldı ve başını öne çevirip gözlerini kapadı.

Araba evden yavaşça uzaklaşıp ana yola doğru ilerlerken, Cam evinin üst katındaki çalışma odasının perdeleri ardından Pippa'nın gidişini izliyordu. Gözden kayboluncaya kadar da izlemeyi sürdürdü.

Sonra arkasını döndü, elleri cebinde uzun bir süre öylece dikildi. Bundan sonra ne yapacağı hakkında hiçbir fikri olmaması onu kızdırmıyordu. Bir anda huzursuz bir havaya bürünmüş, bir şeyler yapmak isteyip de yapamaz hale gelmişti. Ne düşüneceğini, ne yapacağını kestiremiyordu. Bildiği tek şey varsa o da bu sessiz ve sıkıcı evde bir anda yapayalnız kaldığıydı... Dayanılmazdı.

Kaşlarını çatıp somurttu. *Lânet olasıca kadın* diye geçirdi aklından. Onun hakkında ne kadar da yanılmış, savunmasız yakalanmıştı. Belki de onun da Ashley gibi biri olduğunu düşündüğü için gelmişti bunlar başına. Tatlı, utangaç, saf ve korunmaya muhtaç biri. Belki Pippa'nın yatağında geçirdiği bir gece egosunu okşamıştı. Belki de böyle yaparak ona bir keyif bağışlayacağını düşünmüştü.

Tam aksine, Pippa onun dünyasını allak bullak etmişti. O kendine güveni olan, arzuladığını elde etmekten çekinmeyen ve istediğini alan bir kadındı. İsteddiği de oydu. Aslında bu hoşuna gitmiş olmalıydı. Ama yine de bozulmuştu... Sanki roller değişmişti.

Neredeyse, *'Hey, seninle olmak istiyorum ama sonrası için söz vermem, bağlantı istemiyorum,'* diyen Pippa'ydı. Kontrolü ele almıştı. Bu da Cam'in canını sıkıyordu. Hem de çok.

Başını sallayarak koridordan geçip yatak odasına doğru ilerledi. İçeri girmek üzereyken bir an için durakladı. Onun gittiğini izlemiş olduğu halde böyle davranması kendisine saçma geldi. Ama her nasılsa, odada varlığını sürdürüyordu. Kokusu her yere sinmişti.

Bakışları dağınık çarşafta, buruşuk yastıklarda ve yere sarkan yatak örtüsünde gezindi.

Onu neden aşağıdaki konuk odalarından birine götürmediğine hayıflandı. O güne kadar yatak odasına hiçbir kadını sokmamıştı. Asla, o oda onun özeliydi. Pippa için de ayrıcalık tanımamalıydı, ama gözleri şehvetten öyle dönmüştü ki hiçbir şey düşünememişti.

Şehvet fahişe bir kadın gibiydi.

İnsanı tutsak alan, asla kaçışı olmayan, kahpe bir metrestti. En azından Pippa Laingley ile birlikteyken.

Banyoya girdi, temizlikçi kadının neyle karşılaşacağını görmek istiyordu. Duş kabininin kapısı hâlâ açıktı. Havlular yere fırlatılmıştı. Tezgâhın üstü tam bir felâketti. Pippa'yı tezgâhın üzerine oturturken her şeyi eliyle bir kenara itmişti.

Yerde en az iki prezervatif göze çarpıyordu.

Tedbirli bir biçimde eğilip yerdeki prezervatifi alarak köşedeki çöp kutusuna attı. Sonra duşun yanında, yerde duran diğerini bir kâğıt mendille aldı ve çöp kutusuna doğru yürümeye başladı. Bir anda gözüne çarpan şeyle midesine bir bıçağın saplandığını sandı.

Donup kalmıştı. Alnı terden sırlıslık olmuş, dili damağı kurumuştı.

Gözlerini kapadı, hayal görüyormuş olmasını diledi. Ama yenden açtığında, su götürmez gerçeğin titreyen elinde sallandığını gördü. Prezervatif delinmişti.

Pippa canı sıkkın bir halde eve dönüyordu. Açmayı düşündüğü dükkânla ilgili sorunlar yaşıyordu. Kredi işini bir türlü halledememişti. Zaten az olan birikimi tükenmek üzereydi. Böyle giderse oturduğu küçük dairenin kirasını en fazla bir yıl daha ödeyebilirdi.

Anahtarla kapıyı açıp tam eve girmiş, mantosunu çıkarıyordu ki, cep telefonu çaldı. Arayan tanıdığı bir numara değildi ama bu aralar işi nedeniyle numarasını birçok potansiyel müşteriye verdiği için açmamayı göze alamazdı.

Derin bir iç çekerek telefonun tuşuna bastı ve kulağına tuttu. “Pippa Laingley?”

Cam’in sesini hemen tanıdı.

“Pippa, benim. Cam.”

Biraz duraksadıktan sonra kendi kendine gülmeye başladı. Bir yandan da mantosundan kurtulmaya çabalıyordu. “Merhaba Cam, bu ne sürpriz, beni aramayacağını söylediğini hatırlıyorum. Bu şerefi neye borçluyum?”

Cam kısa ve öz konuştu. “Prezervatiflerden biri yırtılmış.”

Pippa onu yanlış duyduğunu sandı. Telefonu diğer kulağına iyice dayadı.

“Şunu bir daha söyler misin,” dedi titrek bir sesle.

Cam derin bir iç çekişten sonra, “Banyoda kullandığımız prezervatif. Delinmişti. Ancak sen gittikten sonra fark ettim. Düşün altında olduğumuz için o anda anlamamız mümkün olmazdı zaten.”

Pippa yüreğinin ağzına geldiğini hissetti. Gözlerini kapadı.

“Pippa, orada mısın?”

Cam o kadar sert bir biçimde sormuştu ki, Pippa kendine geldi.

“Evet, evet,” diyebildi zayıf bir sesle.

“Seninle buluşup konuşmalıyız.”

“Neden bunu şimdi söylüyorsun? Ne zaman fark ettin ki?”

Cam bir süre duraksadı. “Dün, sen gittikten sonra fark ettim.”

“Ve bana ancak şimdi söylüyorsun, öyle mi? Eğer bunu dün öğrenmiş olsaydım belki bir şeyler yapabilirdim.”

Çok öfkeliydi, ne yapacağını kestiremiyordu. Dün öğrenmiş olsaydı, bir *ertesi gün* hapı alabilirdi. Ama Cameron bunu nereden bilecekti ki?

“Sakin ol, Pippa.”

Sesindeki boş vermişlik Pippa’yı iyice çileden çıkarıyordu.

“Bana sakın olmamı söyleme,” diye gürledi. “O yırtık prezervatifin sonuçlarına katlanacak olan sen değilsin.”

“Ben değil miyim,” diye sordu Cam kırılgan bir sesle. “Eğer bu işin beni hiç etkilemeyeceğini düşünüyorsan, hayal görüyorsun demektir. Şimdi bana bağırmayı bırak da—iki yetişkin gibi—ne yapacağımızı konuşalım.”

Pippa aniden patlamamak için dudaklarını ısıırıyordu.

“Tepkinden anladığıma göre, herhangi bir korunma yöntemi kullanmıyorsun.”

“Kimse seni aptallıkla suçlayamaz, değil mi?”

“Saçmalamayı bırak, Pippa. Sanırım korkuyorsun ve kendini savunmasız hissediyorsun. Bu benim için de bir eğlence değil. Yalnızca beni suçlamanın ikimize de bir yararı olmadığını biliyorsun.”

Pippa onun sözlerinde haklı olduğunu kabul etti, onu suçluyordu. Bu yüzden sustu.

“Bence bir süreliğine bana taşınmalısın, en azından hamile olup olmadığını öğrenene kadar.”

Pippa’nın şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. “Ne?”

Cam yeniden derin bir iç çekti. “Galiba bu işi telefonda halledemeyeceğiz. Hazırlan, bir saat içinde seni alacağım.”

“Hayır.”

“Peki, sence ne yapmalıyız,” diye sordu Cam sabırlı bir tonla.

“Bak Cameron. Sana taşınmıyorum. Bu duyduğum en uçuk telefon. İlle de yüz yüze konuşmamız gerekmez. Şu anda, seni görmeye hiç de istekli değilim. Şoktayım. Seçenekleri görmek için zamana ihtiyacım var. Tepemde dikilmeni istemiyorum. Eğer hamile kalmış-

sam seni nerede bulacağımı biliyorum. Ve bana inan, bunu ilk sen duyacaksın. O güne kadar beni rahat bırakırsan sevinirim.”

“Lânet olsun, benim istediğim bu değil Pippa. Senin... Ve bebeğin... İyi olduğunu bilmek istiyorum. Bir bebek varsa tabii ki. Bunun için en iyi çare de bana yakın olman.”

Sesinden belirgin bir çaresizlik okunuyordu.

“Senin ne istediğin beni ilgilendirmiyor,” diye yanıtladı Pippa, kuru bir sesle.

Telefonu kulağından çekti ve kapatma tuşuna bastı. Uzun bir süre oturduğu kanepeden kalkmadı. Boş gözlerle etrafa bakıyordu. Olan bitene gülecek hali yoktu, sonuçlarının neler olabileceğini aklından geçirdi. *Bir seferde kim hamile kalmış ki* diyebilecek kadar aptal da değildi.

Sonra bir şeyler yapma arzusuyla ayağa kalktı. Bilgi edinmeliydi. İhtimalleri hesaplamalıydı. Aslında o gece, gebe kalması için çok da uygun bir zaman olabilirdi. Yine de yatak odasına koşturup, adet günlerini not aldığı deftere saldırdı.

Adet gördüğü günü bulup kafasından hesaplar yapmaya başladı. Ve homurdanarak okkalı bir küfür savurdu. Hamile kalabilmesi için o geceden daha uygun bir zaman olamazdı.

Tamam, hamile kalmış olabilmesi çok kuvvetli bir ihtimaldi ama şimdi neler yapabileceğine karar vermeliydi. Tabii, yapabileceği bir şeyler varsa.

Kanepeye geri dönüp telefonunu yeniden eline aldı ve açtı. Bir sürü cevapsız çağrı, sesli ve yazılı mesaj vardı. Hepsi de Cameron’dan olmalıydı. Herhalde adam ona doğru gelmekteydi.

Arkadaşı Carly’nin numarasını çevirdi, içinden de meşgul olmamasını diliyordu.

Az sonra Carly’nin neşeli sesi karşısındaydı. Pippa rahat bir nefes aldı.

“Pip! Nasılsın? İstedğin kredi onaylandı mı? Senin için öyle heyecanlanıyorum ki. Ashley’nin yeni eve taşınma partisi nasıl geçti? Katılamadığım için o kadar üzüldüm ki. İnşallah bana kırılmamıştır.”

Pippa arkadaşının söz bombardımanından bir boşluk yakalayınca karşı hücumla kalktı. “Carly, uygun musun? Kızlara ihtiyacım var, bu

çok acil bir durum.”

Kısa bir sessizlikten sonra Carly yeniden konuşmaya başladı. “Pip, her şey yolunda mı? Neler oluyor?”

“Bir araya gelince anlatırım,” dedi Pippa. “Diğer kızlara haber verebilir misin?”

“Merak etme. Oscar’ın Yeri’nde mi?”

Pippa önce tereddüt etti, sonra onayladı. “Evet, ama dikkat et. Gözlerden uzak bir masa olsun.”

“Ashley’i de çağırmamı ister misin? Hâlâ Greenwich’de mi?”

Her ne kadar Ashley’e ihtiyacı olduğunu bilse de, Pippa bunun iyi bir fikir olmadığını farkındaydı. Ama bir yandan da Ashley’nin kendisi için o kadar yolu gelip gelmeyeceğini merak ediyordu.

“Tamam, haber ver. Yalnız uyarmayı unutma. Çok dikkatli olmasını söyle.”

“Senin kendisine ihtiyacın olduğunu bilirse mutlaka yanında olacaktır. Hepimiz orada olacağız, Pip. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Tabii biliyorum. Bu yüzden sizi çok seviyorum.”

“Her şeyi en ince ayrıntısına kadar ayarlamam için bana biraz zaman ver. Ne zaman toplanacağımızı ben sana bildiririm. Bu arada, istediğin vakit bana gelebilirsin. Bu öğleden sonra yalnızca bir randevum var. Gelip salonda takılabilirsin. Hatta bu arada manikürünü bile yapabilirim.”

“Teşekkürler Carly. Ama nasıl olsa yakında görüşeceğiz.”

Carly arkadaşının gerçekten bir derdi olduğunu anlamıştı.

“Senin için endişeleniyorum, Pip. Dikkatli ol, tamam mı? Seni en yakın zamanda arayacağım.”

Pippa telefonu kapattı. Biraz olsun huzura kavuşmuş, rahatlamıştı. Arkadaşları, dünyanın en iyi arkadaşlarıydı. Harika arkadaşlardı. Onun bu badireyi atlatmasına yardımcı olacaktlardı.

Bu arada bir an önce evi terk etmeliydi. Bay Yırtık Prezervatif her an gelebilirdi. Şu anda, potansiyel bebeğinin potansiyel babasıyla yüz yüze gelmek, dünyada en son isteyebileceği şeydi.

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

PIPPA, Oscar'ın yerine yaklaştıkça adımlarını hızlandırıyordu. Havada kar fırtınasının ve sulu sepken bir yağışın karışımı vardı.

Soğuğun kendisini yeniden hayata döndüreceğini umuyordu.

Oscar'ın Yeri'nin kapısını açıp içeri girdi ve gözleriyle etrafı taramaya başladı. Arkalarda bir köşede masanın etrafında oturan arkadaşlarını görünce içinde bir rahatlama hissetti.

Lâbirent gibi dizilmiş masaların arasından geçip arkadaşlarının yanına gitti. Tabitha, Sylvia, Carly, Ashley, hepsi oradaydı.

Hepsiyle kucaklaştıktan sonra Ashley'nin yanına sıkıştı. Ashley arkadaşına endişeli gözlerle bakıyordu.

"Neyin var, Pip? Carly bizi buraya çağırdı ama nedenini açıklamadı."

"Henüz o da bilmiyor çünkü. Belki biraz aceleci davranıyorum ama birilerine anlatmazsam kafayı üşüteceğim."

"Tanrı aşkına, bir an önce söyle," dedi Tabitha.

Sylvia alnını kırıştırdı. İçlerinde en yaşlı olan oydu ve diğerlerinden daha oturaklı bir kızdı.

Pippa derin bir nefes aldıktan sonra, "Şey... Ben... Belki küçük bir olasılık ama hamile olabilirim."

"Ne?"

Pippa, arkadaşlarının hepsi birden bağırınca ürkerek geri çekildi.

Ashley irileşmiş ve sorgulayan gözlerle kendisine bakıyordu. “Ooo, Pip, bundan emin misin?”

“Birkaç gece önce bir gecelik bir ilişki yaşadım.” Ashley’ye bakıp suratını ekşitti. “Cam ile Ashley’nin partisinden birlikte ayrıldık. Beni evine götürdü ve sabaha kadar seviştik.”

Ashley dili tutulmuş gibi gözlerinin içine bakıyordu. Sylvia’nın bakışlarından hiç de onaylamadığı belli oluyordu. Pippa annesini hatırladı, o da bazı zamanlarda aynı böyle bakardı. Ama şu anda burada olsa, zengin birinin bebeğini taşıdığı için onu kutlar, adamı son kuruşuna kadar söğüşlemesini söylerdi.

Miranda’nın bir şeytan olduğu söylenemezdi. Hatta kötü bir anne bile değildi. Sadece biraz yüzeysel ve paragöz biriydi. Pippa onun kurnaz ve cin fikirli olduğunu düşünüyor, bazen onunla gurur bile duyuyordu.

“Ben anlayamadım,” dedi Tabitha kısıp bir sesle. “Belki de kalın kafalıyım. Eğer onunla sadece seks yaptıysanız, hamile olduğunu nereden çıkarıyorsun?”

“Çünkü prezervatiflerden biri yırtılmış. Benim de gebelik için tam uygun zamanımdı,” diye yanıtladı Pippa.

“Cam mı?” Ashley şaşırmıştı. “Ona çarpıldığını biliyorum ama sen ve o. Bu gerçek mi?”

“Bu kadar şaşırmış görünme,” dedi Pippa. “Onun da benim için deli olduğu çok açıktı. Bundan hiç kuşkun olmasın.”

Ashley söylediğinden pişman olmuştu. Hemen kollarını Pippa’nın boynuna doladı ve sıkı sıkıya sarıldı. “Tabii ki tatlım, aman tanrım, zavallı Pippa.”

“Bu olay dengemi altüst etti. Bu kadar kötü bir zamanlama olamazdı. Hamilelik korkusundan dükkân açma derdimi de unuttum. Kredi alamıyorum. İş açamayacağım. Bir de bu geldi şimdi başıma. Sağlık sigortam yok, anneliğe hiç hazır değilim. Ağlamak istiyorum ama bunun bir çözüm olmadığının da farkındayım.”

“Sen ağla tatlım,” dedi Carly. “Biz bu işin üstesinden geliriz.”

“Senin için her şeyi yapacağımızı biliyorsun,” diye ekledi Ashley. Benim de Devon ile çok zor zamanlarım oldu ve sen hep

yanımdaydın. Benim için yaptıklarının karşılığını asla ödeyemem.”

Pippa burnunu çekerek gözlerinden akmaya hazırlanan yaşlara engel oldu. “Bana hiçbir borcun yok Ash, seni çok seviyorum. Hepimiz seviyoruz. Ben de hepinizi seviyorum.”

“Tam olarak ne zaman seviştiniz,” diye sordu Sylvia.

“Cumartesi gecesi, bütün gece boyunca seviştik, pazar sabahına kadar.”

Sylvia, Pippa’nın elini tuttu. “Doktoruna gidip sana sunacağı seçenekleri öğrenebilirsin.”

“Seni doktora ben götüreceğim, Pip,” dedi Ashley. “Doktor masrafını da ben karşılayacağım.”

Pippa göğsünde bir çarpıntı hissetti. Elini farkında olmadan göğsüne bastırdı. Hamile olabileceği her aklına gelişinde böyle oluyordu.

“Pippa?” Sylvia onun için endişelenmişti.

“Tanrım, kendimi aptal gibi hissediyorum,” diye fısıldadı Pippa. “Ne yapacağıma bir türlü karar veremiyorum. Kim verebilir ki?”

“Tamam tatlım. İçinden ne geliyor, sen onu söyle,” dedi Carly. “Neden korkuyorsun? Seni ürküten hamile olabileceğin kuşkusu mu? Yoksa evlenmeden bir bebek doğurmak ve kendine ve ona bakamamak korkusu mu?”

“İkisi de çok sevimsiz, değil mi?”

“Şu anda hemen bir karar vermek zorunda değilsin.” Tabitha da söze karıştı. “Önce hamile olup olmadığından emin ol, sonra seçenekleri araştır. Artık kadınların bu konuda çok daha avantajlı olduklarını hepimiz biliyoruz.”

Ashley arkadaşının elini sıkarak gözlerine baktı. “Eğer bu bebeği istiyorsan ve tabii ki eğer bir bebek varsa, sana yardımcı olacağımızdan emin olabilirsin. Yalnız olmayacaksın. Ben senin kendin için en iyi kararı vereceğine inanıyorum. Ama ne olursa olsun, biz hepimiz senin yanındayız.”

Pippa gözyaşlarını daha fazla tutamadı. Bir yandan ağlıyor, bir yandan da arkadaşlarına bakıyordu. “Siz olmasaydınız ne yapardım, hiç bilmiyorum,” dedi.

“Bu arada denklemin diğer yanını unutuyoruz,” diye araya girdi Sylvia.

Herkes bakışlarını Sylvia'ya çevirdi.

"Baba! Biz tabii ki senin yanındayız, ama o bu konuda sorumluluk alacak mı, bunu bilmiyoruz."

Pippa başını salladı. "Evet, alacağından hiç kuşum yok. Ona, hamile olduğumdan emin olunca haber vereceğimi, bu arada beni rahat bırakmasını söyledim. Bu süreci kendim yönlendirmeliyim. Beni anlıyorsunuz, değil mi?"

"Evet, tatlım anlıyoruz," dedi Carly sevgi dolu bir tonla.

"Size belki çılgınca gelebilir ama hamile kalabileceğimi anladığım ilk andan beri hayatım tümüyle değişti. İçimde yaşamaya başlayan o minicik hayatı gözümde canlandırdım. Bir hap alıp her şeye son verebilirdim belki ama bunu istediğimden emin değilim."

Arkadaşlarının gözlerine baktı. Hiçbirinde suçlayan bir tavır yoktu. Gördüğü tek şey destek ve sevgiydi.

"Eğer bebek varsa, sanırım onu doğuracağım." Boğazı düğümlemişti, yutkunup kendine gelmek istedi. "Onu istediğimi biliyorum."

"Buna alışman için biraz zamana ihtiyacın var," dedi Sylvia. "Acele etme. Hemen bugün ya da yarın karar vermek zorunda değilsin."

Ama Pippa ilk şoku atlattıktan sonra, bebeğine sıkı sıkıya sarılacağından ve onu koruyacağından emindi.

Ruh halindeki çöküntüye ve kafasının karışıklığına rağmen, asla gebeliğini sonlandırmayı aklına getirmemişti, ya da bebeğinden vazgeçmeyi. Daha hamileliğinden emin bile değildi ama bebeğine karşı içinde derin bir sevgi ve sahiplenme duygusu oluşmuştu.

Eğer hamileyse, ne olursa olsun, bebeğini doğuracaktı. Cam'e gidecek ve birlikte dostça, en iyi yolu bulacaklardı.

Önünde duran su dolu bardağı dudaklarına götürdü. Elleri titriyordu. Büyük bir yudum aldı ve arkadaşlarına baktı.

"Pekâlâ, kızlar, bir hamilelik testi için ne kadar zamanım var?"

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

PİPPA evinin salonunda bir ileri, bir geri gidip geliyor, masanın üstünde duran çubuğa bakmamak için kendisini zor tutuyordu.

“Henüz zamanı dolmadı,” dedi Ashley.

Bir dakika daha dayanacak sabrı kalmamıştı. “Neden bu kadar uzun sürüyor ki,” diye sordu. Son birkaç hafta tam bir kâbus olmuştu Pippa için. Cam her an telefon açıyor, bir şey öğrenip öğrenmediğini soruyordu. Son arayışında az kalsın onu çok fena halde tersleyecekti. Belki de bu yüzden bir iki günden beri aramıyordu.

“Henüz iki dakika oldu,” diye fısıldadı Ashley. “Gözünü ona dikip bakmanın hiçbir yararı yok.”

Pippa kanepeye çöktü. “Haklısın ama elimde değil işte. Hissediyorum. Hamileyim. Sakın bana bunun psikolojik olduğunu ve belirtileri kafamda yaşadığımı söyleme. Göğüslerim sızlıyor, kokulardan midem bulanıyor. Kek kokusundan kimin midesi bulanır ki?”

Ashley gülümsedi. “Hiçbir şeyi uydurduğunu sanmıyorum tatlım. Hele şunun sonucunu bir alalım, sonra oturup ne yapacağımıza bir karar veririz. Tamam mı?”

Pippa homurdanarak gözlerini kapadı. Son üç hafta, tekrarını as-

la yaşamak istemediği bir işkence olmuştu onun için. Her gün kararını değiştiriyordu. Bir gün, bir bebek doğurmanın harika bir duygu olduğunu düşünüyor, ertesi günse aklını kaçırmış olabileceğini var sayıyordu.

“Tamam, artık bakabilirsin.”

İkisi birden, masanın üstündeki test çubuğuna, bir hamam böceğine bakarmış gibi ürkererek ve yaklaşmaya çekinerek baktılar.

Pippa karına sancılar girdiğini hissediyordu. “Sen bak,” dedi. “Ben bakabileceğimi sanmıyorum.”

Ashley, Pippa’nın elini tutup sıktı. “Unutma, ne çıkarsa çıksın benim için fark etmez. Sana söz veriyorum.”

Pippa başıyla tamam işareti yaptı ve gözlerini yumdu. Ashley’nin tepkisini görmeye bile tahammülü yoktu. Kalbi sanki yerinden çıkıp boğazına yapışmıştı.

“Pippa,” dedi Ashley duru bir sesle. “Gözlerini aç.”

Pippa’nın daha fazla dayanacak gücü kalmamıştı. “Hamile miyim,” diye sordu.

“Teste bakılırsa evet hamilesin.”

“Aman tanrım,” diye fısıldadı.

Ashley sıkıntılı bir suratla arkadaşına baktı. “Kucağıma düşüp bayılmak gibi çılgınca bir niyetin yok, değil mi?”

Pippa dona kalmış, saçının telinden ayağına kadar her yeri uyuşmuştu. Sanki Ashley bir mil uzaktan konuşuyordu.

Hamileydi.

Cam’in bebeğini taşıyordu.

Yeniden gözlerini yumup sızlanmaya başladı. “Ben ne yapacağım, Ash? Cam küplere binecek. Bana çok açık bir dille, asla bir bağ istemediğini, bunun sadece seks olduğunu, hiçbir şey için söz vermeyeceğini belirtmişti. Bebek bağ değil de, nedir?”

“Bırak aradan birkaç gün geçsin. Önce bir kendine gel. Sonra Cam’le konuşursun,” diye akıl verdi Ashley.

“Onunla hemen şimdi konuşmalıyım.”

Ashley kaşlarını çatı. “Pip, şu anda berbat durumdasın. Mantıklı düşünemiyorsun. Yapman gereken en son şey Cam’le karşı karşıya gelmektir. Şu anda o da çok gergindir.”

“Hayır, onunla şimdi konuşmalıyım. Bu iş beni ne kadar ilgilen-diriyorsa, onu da o kadar ilgilendiriyor. Bilmeye hakkı var ki ona göre plânlarını yapabilsin. Bir hafta beklesem ne değişecek ki? Hem, beni telefonda sıkboğaz ediyor, bir an önce öğrenmesi daha iyi.”

Ashley içini çekti. “Ben sadece seni düşünüyorum, aceleyle yanlış bir karar vermeni istemiyorum. Senin aklını çelebilir. Bir zalimlik yapabilir diye korkuyorum.”

“Ondan korkmuyorum. Bu benim olduğu kadar onun da sorunu. Bir hafta boyunca geleceğimi düşünüp, yalnız başıma ıstırap çekmek istemiyorum. Ben üzülüyorsam, o da üzölmeli.”

Ashley gülümsedi. “Tamam, beni ikna ettin. Seni parçalara bölüp yemesine izin vermeyeceksin, anlaşıldı,” dedi.

“Hele bir denesin. O zaman, ömrü boyunca bir daha çocuk sahibi olamayacağını gösteririm ona.”

Ashley gülerek arkadaşına sarıldı. “Ne güzel değil mi Pip? Aynı zamanlarda hamilelik yaşayacağız. Devon ve ben, senin için elimiz-den gelen her şeyi yapacağız. Tabii bu arada Carly, Tabitha ve Sylvia da var. Haa, bir de annem. Seni ne kadar çok sevdiğini bilirsin. Sana öyle bir bakar ki nefes almakta bile zorlanırsın.”

“Ben de anneni çok seviyorum.”

Bir süre konuşmadan öylece bakıştılar. Sessizliği Ashley bozdu. “Hadi, mantonu giy o halde. Birlikte çıkalım, seni Cam’in ofisine bırakayım.”

“Teşekkürler, Ash. Her şey için. Elimi tuttuğun ve beni yalnız bırakmadığın için.”

Ashley ona yeniden sarıldı. “Sen de bir zamanlar benim elimi, hem de uzun süre, hiç bırakmadan tutmuştun,” dedi.

“Tamam, şu işi bir an önce bitirelim,” diye yanıtladı Pippa.

Cameron ofisin penceresinin önünde dikilmiş, camdan dışarıyı seyreliyordu. Karla karışık yağmur yağıyordu ama hava öylesine soğumaya başlamıştı ki her an yoğun bir kar yağışı bekleniyordu. Ruh durumu da en az dışarıdaki hava kadar berbatı.

Ofise düzenli olarak gidiyor ama içinden hiçbir iş yapmak gel-

miyordu. Devon ve diğer iki ortağıyla, mecbur kaldıkça toplantılara giriyor, onun dışında canı hiç çalışmak istemiyordu. Oysa yeni Otellerinin inşaatı her gün artan bir hızla ilerliyor, işlere yetişmekte zorluk çekiyorlardı.

Onun düşündüğü tek şey Pippa'nın hamile olabileceği ve kendine iyi bakıp bakmadığıydı. Ona bir şey olmasından korkuyordu.

Her geçen dakika endişesi, suçluluk duygusu ve üzüntüsü artıyordu. Tek suçlunun kendisi olduğuna inanıyordu. Daha dikkatli davranmalıydı. Pippa'yı yalnız bırakmakla hata etmişti.

Hayatında ikinci bir kayba dayanamazdı.

Gerçi uzun zamandan beri ondan haber alamamış olması aklına hamile olmadığını getiriyordu. Eğer hamile olsaydı, çoktan duyardı. Pippa ona söz vermişti, ona güveniyordu.

Ama bir yandan da, ondan bir haber alamadıkça çıldırıyordu.

O meşum gecedен beri, çekmecesinde sakladığı bir fotoğrafa, çıkıp bakıyordu.

Elise ve Colton'un fotoğrafıydı bu. Elise henüz bir günlük olan Colton'u kucığında tutuyordu. Gerçi bir günlük bir bebektir ama Cam hayatında bu kadar güzel bir bebek görmediğini hatırlıyordu.

Bunca yıl sonra bile, sevdiği ve yitirdiği iki insanın resmine bakmak, içinde hâlâ fırtınaların kopmasına neden oluyordu.

Bunu bir daha yaşamayı göze alamazdı.

Telefonu çaldı, sekreteri arıyordu.

"Sizi görmek isteyen genç bir hanım var. Randevusu var mıydı?"

"İsmi öğrendin mi," diye sordu Cam.

"Pippa Laingley, sizin kendisini kabul edeceğinizden çok emin görünüyor." Kadının sesinden, sanki Pippa'dan hoşlanmadığı belli oluyordu.

"Hemen içeri gönder."

Az sonra Pippa kapıdan içeri girdi. Durup odayı şöyle bir süzdü.

Cam dikkatle onu inceliyordu. Her yanını gözden geçiriyor, bir değişiklik olup olmadığını merak ediyordu. İçinden ona doğru koşmak, ona sarılıp kollarının arasına almak ve her şeyin iyi olacağına dair söz vermek istiyordu ama kimsenin bu tip sözleri vermemesi gerektiğini çok önceden öğrenmişti.

“Pippa, otur lütfen. Bir şeyler içmek ister misin?”

Ona doğru yaklaştıkça, Cam yüzünün ne kadar solgunlaştığını fark etti. Gözlerinin altında gölgeler oluşmuştu. Sanki zayıflamış gibiydi. Kendisini suçlu hissetti, geçen günlerin Pippa için ne kadar zor olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu.

“Umarım önemli bir işin yoktu,” dedi Pippa. “Bir an önce seninle konuşmak zorundaydım.”

Cam içindeki düğümün giderek büyüdüğünü hissediyordu.

“Hayır, işim yok. Ne konuşmak istiyorsun,” diye sordu.

Sesinde öylesine ilgisiz bir hava vardı ki, utandı. Hiç kimse o kadar aptal olamazdı. Reddetmek sorunun varlığını ortadan kaldırmazdı ki. Aldığı her nefeste içindeki korku daha da büyüyordu.

“Hamileyim,” dedi Pippa, açıkça.

Cam içinde bir şeylerin kuruyup öldüğünü sandı. Şaşkınlık ve dehşet yüreğine oturdu. Öylece, hareketsiz, kala kaldı.

Sonunda, nasıl olduysa, konuşacak gücü buldu. “Emin misin,” diye sordu. Ama emin olduğunu kendisi de biliyordu. Pippa’nın gözleri her şeyi anlatıyordu.

Pippa sert bir biçimde başını salladı, sonra biraz tereddüt eder gibi konuştu. “Henüz bir doktor onaylamadı ama eczaneden aldığım test çubuğuna göre evet. Bunların da yüzde doksan dokuz doğru çıktığı biliniyor.”

Cam genzini temizleyip konuşmaya başladı. “Doğru olduğuna eminim. Bunun da bariz bir seçenek olduğunun farkındaydık.”

Pippa elleri mantosunun ceplerinde, sıkıntılı bir ifadeyle öylece dikilmiş, duruyordu.

“Her şey yolunda mı? İyi misin?”

Sesindeki soğukluktan nefret etmişti. Ama bunda Pippa’nın da suçu olduğunu düşünüyordu. Yanına taşınması için yaptığı teklifi kabul etmemişti.

Yine de, onunla yakınlaşmayı düşünmemesine karşın, onun iyi olduğundan emin olmak istiyordu. İhtiyacı olan her şeye sahip olması için elinden geleni yapacaktı. Her türlü sağlık yardımını, duygusal ve fiziksel desteği sağlayacaktı. Ona ve bebeğine bir şey olmasına katlanamazdı, bir daha asla.

Belki de Pippa'nın bu kadar soğuk davranması kendisini etkiliyordu. Belki Pippa çok daha fazlasını umuyordu. Evlilik? Belki de en iyi çözüm buydu. Pratik ve sonuçları olan bir çözüm. Bundan hem Pippa kârlı çıkar, hem de kendisi huzur bulurdu.

“Çok yorgunum ve de üzgünüm,” dedi Pippa. “Ama yine de artık bir karar alabileceğimizi düşünerek biraz rahatlama duyuyorum.”

Cam saçlarının dikildiğini hissetti. “Karar mı? Ne çeşit bir karar?”

Pippa omuz silkerek ona baktı. Cam onun mantosunu çıkarmasını istiyordu ama kalmasını isteyip istemediğinden emin değildi. Gittesini istemediğinden ise emindi. Bunun ne kadar çetrefilli bir durum olduğunu düşündü.

Masasının yanından bir adım geri attı. Olaya el koyma zamanının geldiğine inanıyordu. “Yapmamız gereken bir sürü şey var,” dedi. “Avukatımla konuşup birtakım kâğıtlar hazırlamasını söyleyeceğim. Şartları düşünmemiz gerekir.”

Pippa elini kaldırıp onu susturdu.

“Benim, senin ve bebeğin geleceği hakkında konuşmak için buranın hiç de uygun bir yer olmadığını sanıyorum. Her an biri bizi duyabilir. Sanırım daha sonra konuşabiliriz. Hem böylece düşünmek için biraz zamanımız olur. Ben sadece senin bir an önce bilmeye hakkın olduğunu düşündüm.”

“Benim düşünceme göre—”

Pippa'nın bakışları kızgınlıkla doluydu. “Senin ne düşündüğün beni ilgilendirmiyor. Şimdi gidiyorum. Konuşmak istiyorsan, evime gelebilirsin. Şimdi öğle yemeği yemeye gidiyorum tek başıma. Saat altı gibi evde olurum.”

“Tamam,” dedi Cam yavaşça. “Saat altıda sende olacağım. Akşam yemeğini dert etme. Bir şeyler getiririm.”

~ ALTINCI BÖLÜM ~

EVE döndüğünde Cam'ın apartmanın kapısında beklediğini gören Pippa'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Saatine baktı, daha altı olmamıştı.

Aceleyle elini cebine atıp anahtarlarını çıkardı ve merdivenleri tırmandı. Cam kenara çekilip ona yol verdi.

“Bu kadar yolu yürüyerek mi geldin?”

Pippa kapıyı açtı, sıcak hava yüzüne vurdu. Cam de arkasından içeri girdi ve Pippa'nın mantosunu çıkarmasına yardımcı oldu. Sonra da kendi paltosunu çıkardı. Pippa atılıp onları elinden almak istedi ama Cam bırakmadı.

“Nereye koymamı istersin?”

Pippa dolap kapısını gösterip, “Şuraya bırakabilirsin,” dedi.

Birlikte salona geçtiler.

“Soruma yanıt vermedin. Onca yolu, bu soğukta yürüyerek mi geldin?”

“Sadece on blok öteden bu yana yürüdüm. Ofisine beni Ashley getirmişti. Senin yanından ayrıldıktan sonra bir taksiye binip restorana gittim. Restorandan burası da uzak olmadığı için yeniden taksiye binmedim.”

Cam biraz sıkıntılı görünüyordu, yakınındaki küçük sandalyelerden birine oturdu. Küçükük salonda oldukça iriyarı duruyordu. Pippa zorlukla nefes alabildiğini sandı.

Cam bakışlarını Pippa'ya çevirdi. "Biraz erken geldiğimi biliyorum ama bu meseleyi halletmek için sabırsızlanıyorum."

"Meseleyi halletmek mi?" Kanepenin kenarına ilişti. Aslında ona içecek bir şeyler ikram etmeliydi ama düşününce bunun aptalca bir fikir olduğunu kabul etti. Şu anda görgü kurallarını uygulamanın yeri ve zamanı değildi. "Bunu *çözülecek bir mesele* olarak mı görüyorsunuz?"

Cam'in ne kadar sabırsız olduğunu beden dili ele veriyordu.

"Senin plânlarını bilmek istiyorum," dedi.

Pippa umursamaz bir biçimde güldü. "Benim ve senin Cam. Bana biraz zaman ver. Hamile olduğumu daha bu sabah öğrendim."

"Bu bebeği istiyor musun?"

"Evet!" Kısa ve net bir yanıtı. "Evet," diye yineledi daha sakın bir tonla. "Son birkaç haftada bu soruyu defalarca sordum ve her ne olursa olsun bu bebeği istediğime emin oldum."

Ayağa kalkıp odanın içinde dolanmaya başladı. Yürürken arkasını ona dönmüştü. Sonunda ani bir hareketle yüzüne baktı.

"Benim bir plânım yok, Cam. Bu durumdaki birinin ne gibi bir plânı olabilir ki? Senin yardımına ihtiyacım olduğunu biliyorum. Sağlık sigortam yok."

"En iyi şekilde bakılacağından kuşkun olmasın," dedi Cam.

"Teşekkür ederim. Biliyorsun, işimi kurmaya hazırlanıyordum ve sağlık sigortamı henüz yaptıramamıştım."

Cam'in gözlerinde ağırbaşlı ve ciddi bir ifade vardı. "Bunun için endişe etme. Sen ve bebeğimiz en iyi şartlarda olacaksınız."

"Bana parasal yönden destek olmanı istemiyorum," diye kestirip attı Pippa. "Sağlık sigortası yapacak olman benim için yeterli bir lütuf zaten. Biraz birikimim var. İşimi kurup çalışmaya başlayınca kadar beni idare eder."

Yeniden salonu arşınlamaya başladı. Bir yandan da düşüncelerini süzüyordu. Onun kendisini-bebeğini taşıdığı için-bir fırsatçı gibi görmesini asla istemiyordu.

“Ama aramızda bazı şeyleri kararlaştırabiliriz. İlgiilenmeyi düşünüyör musun? Hamilelik süreciyle demek istiyorum. Bazı erkeklerin hiç ilgiilenmediğini biliyorum. Birlikte doktora gitmeyi bile kabul etmediklerini duyuyorum.”

Durmadan konuşuyordu. O konuştuğça da Cam’in kızgınlığı artıyordu. Sonunda dayanamadı, kaşlarını çatarak ve yüzünü buruşturalak, “Bir dakika sus, lütfen,” dedi. “Ben ilgiileneceğim. Bu hamilelik süreciyle ilgiilenmeye hakkım var.”

Pippa gözlerini kırttı. “Tamam, hakkın olmadığını söylemedim ki.” dedi. Sadece, belki de istemeyeceğini düşündüm.”

Cam’in bakışları daha da sertleşmişti. “Yanılmışsın.”

“Cam bak. Ben ne yaptığımı pek bilmiyorum. Uygar ve uyumlu biri gibi davranmaya çalışıyorum, ama senin de bana yardımcı olman lâzım. Sen orada oturmuş, gözlerini dikmiş bana bakıyorsun. Oysa ben aklımı kaçırmak üzereyim.”

Sözleri oldukça büyük bir etki yapmıştı.

Cam söylenerek ayağa kalktı ve karşısına dikildi. “Otur lütfen.”

Pippa kısa bir tereddüitten sonra onun gösterdiği yere, kanepenin kenarına yeniden ilişti. Cam ellerini ellerinin arasına alıp nazikçe okşadı.

“Şimdi, bence ilk yapmamız gereken şey bir doktora görünmek. Böylece sağlığının ve hamileliğinin ne durumda olduğunu öğrenebiliriz.”

Pippa başıyla onayladı. Bu kadarına karşı çıkmıyordu. Mantıklı olarak da ilk adımın bu olması gerekirdi. En azından içlerinden biri mantıklı düşünabiliyordu.

“Sonra da, sanırım evlenmemiz gerekir.”

İşte mantık sona ermişti.

Ona aklını kaçıırıp kaçırmadığını soracaktı ki, Cam parmaklarını dudaklarına bastırarak onu susturdu.

“Beni dinle. Evlenip ayrı yaşayabiliriz. Evlilik sözleşmesi yaparız. Ya da benim evimde, birbirimizi rahatsız etmeden yaşayabiliriz. Evimin ne kadar büyük olduğunu sen de biliyorsun. Kendi özel yerin olur, iyi bakılırsın. En önemlisi de ben, senin ve bebeğin iyi olduğundan emin olurum.”

Pippa ona kuşku ve şaşkınlıkla bakıyordu. “Sen delirdin mi?”

Cam gözlerini kıstı. “Akılsızlık yapma, Pippa,” dedi.

Pippa aniden dönüverdi. “Akılsız mı? Cam, üç hafta önce, beni asla aramayacağını söyleyen sen değil miydin? Bunun yalnızca seks olduğunu, aramızda bir bağ olmayacağını, hiçbir şey için söz veremeyeceğini ima eden sen değil miydin? Evliliğin en büyük bağ olduğunu bilmiyor musun?”

“Ben sana şu anda bir ilişki teklif etmiyorum ki.”

Gitgide işler sarpa sarıyordu.

“Peki, ne teklif ediyorsun o halde?”

“Her iki tarafın da kârlı çıkacağı bir birliktelik, senin ve bebeğimizin iyi bakılması sağlanacak, böylece gönlüm rahat olacak.”

Pippa suratını buruşturdu. “Ne için rahat olacak Cam? Sanırım kaçırdığım çok önemli bir şey var. Benim ve bebeğin güvende olmasını nedense vurgulayıp duruyorsun. Tamam, buna saygı duyuyorum. Ama bu konuda bu kadar ısrarcı oluşunu anlamıyorum. Korktuğun bir şey mi var?”

“Bu kadarı sana yetmiyor mu? Seni ve bebeği korumak istememin başka ne anlamı olabilir ki?”

“Hayır, yetmiyor. Bak Cam, yatağa girmeden önce sen ne beklediğini belirtmiştin. Dürüst davrandın. Ben de dürüst davrandım. Ama şimdi işler o kadar farklı bir hal aldı ki, o zaman istediğimle şu anda istediğim arasında dağlar kadar fark var. Yanlış anlama, senden hiçbir talebim yok. Bunu anlamanı istiyorum. Değişen *benim*. *Önceliklerim*.”

“Haklısın, o gece yalnızca seksi düşünüyordum seninle. Çekiciliğinden etkilenmiştim. Daha fazlasını beklemiyordum. Hayatımın şu aşamasında bir ilişki plânlarım arasında yoktu. Ama şimdi hamileyim. Ve soğuk ve sevgisiz bir ilişkiye girerek kendimi ve bebeğimi kandırmak istemiyorum. Eğer bir gün evleneceksem, beni sevecek ve çocuğuma tüm zamanını ayırabilecek bir adamla evleneceğim. Bunlara ihtiyacım var, *özellikle* şimdi.”

“Sana bunları vaat edemem,” dedi Cam soğuk bir sesle.

“Ben de başka bir seçeneğe razı olamam.”

Cam oturduğu yerden kalkıp arkasını ona döndü. “Benim çocu-

ğumu taşırken bir başkasıyla evlenmen beni kahreder.” Dönüp yüzüne baktı, gözlerinden kızgınlık akıyordu. “Babalık benim *hakkım*, Pippa. Beni bundan mahrum edemezsin. Buna izin vermem. Son nefesime kadar seninle savaşıyorum.”

Pippa bir adım yaklaşarak elini onun kolunun üzerine koydu. “Tabii ki böyle bir şey olmayacak, Cam,” dedi. “Sadece senin sunduğun gibi bir evliliği kabul edemeyeceğimi söylemek istedim.”

“Ben de çocuğumun güvende olduğunu görmek istiyorum.”

“Ben de Cam, daha şimdiden onu sevmeye başladım. Geceleri onun geleceğini düşünerek sabaha kadar uykusuz kalıyorum. Onun yararına olmayan bir davranışta bulunacağımı sakın düşünme.”

“O zaman benim dediğim gibi olsun. Size bir şey olmasını istemiyorum. Yanıma taşın. Benimle evlenmesen, çocuğum adımı taşımasa bile, en azından ikinizin de güvende olduğunuzu bileyim.”

Pippa elini kolundan çekip parmaklarını Cam’ın parmaklarına doladı. “Eğer bunu kabul edersem, bundan sonra asla kendime saygı duyamam.”

Cam yeniden itiraz edecekti ki, Pippa onun elini sıkarak buna izin vermedi. “Hayır, Cam beni dinle. Bunu ikimiz de istemedik. Kesinlikle plânlı bir şey değildi. Bana üç hafta önce söylediklerin senin gerçek arzularındı. Evliliği düşünmediğini söylemiştin. Hem, er ya da geç, bana istediklerimi veremeyeceğin için senden soğuyacağımı düşün. Bir süre sonra bu nefrete dönüşecek. Öyle bir ortamda çocuğun sağlıklı büyümesini bekleyebilir misin?”

Cam sanki daha başka şeyler söylemek ister gibi ona baktı. Ama sessiz kaldı. Elleri ellerine kenetlenmiş, dikkatle birbirlerine bakıyorlardı.

“Şimdilik ısrar etmiyorum,” dedi Cam gönülsüzce. “Ama ikinizin güvenliği için senden isteyeceklerim olacak. Sakın onlara da karşı çıkmaya kalkışma.”

Pippa suratını buruşturdu. “Tanrı aşkına, bu güvenlik işine neden bu kadar takıyorsun? Bir sabun balonu içinde yaşayamam. Önümüzdeki sekiz ay boyunca başımda bekleyemezsin.”

“Haklısın, bekleyemem.”

“Seni böylesine korkutan şey nedir?”

İkinci kez aynı soruyu soruyordu, belki şimdi yanıt alabilirdi.

Ama Cam yine sessiz kaldı, gözleri dalıp gitmişti.

“En azından seni daha güvenli bir apartmana taşımama izin verir misin?”

Pippa şaşırarak bakışlarla onu süzdü. “Şimdiki evimin nesi var?”

“Direkt caddeye açılıyor. Güvenlik yok. Merdivenler tehlikeli, özellikle kış aylarında.”

Pippa sıkıntılı bir nefes aldı ve başını salladı. “Evimde korkulacak hiçbir şey yok. Zaten karnım büyüyene kadar kış biter. Evimi seviyorum. Yerini seviyorum. Kafemi bu çevrede açmak istiyorum. Ayrıca, daha lüks bir evin kirasını ödeyecek durumda değilim.”

“Ne ödeyebileceğin umurumda değil.”

“Ama benim umurumda. Bir anda hayatıma girip, bebek doğana kadar yön vermene izin veremem. Ya ondan sonra ne olacak?”

“Seni bırakmam ki, ortada bir çocuk olacak.”

“Lütfen kes artık,” dedi Pippa kızgın bir tonla. “Bu şekilde bir yere varamayız. Yoruldum. Gerildim. Yatağıma girip ağlamak istiyorum.”

Geçen günler ikisinin üzerine de müthiş bir gerginlik yüklemişti. Zamana ihtiyaçları vardı ve bir süre ayrı kalmaya. Böylece her şeye daha sağlıklı bir gözle bakabilirlerdi. Burada kalıp, boşu boşuna tartışmanın bir anlamı yoktu.

“Sanırım, gitsen iyi olacak,” dedi Pippa nazik bir tonla. “İkimiz de mantıklı ve akıllı şeyler konuşamayacak kadar hassasız şu anda. Önümüzde karşılaşacağımız uzun bir sekiz ay var. Daha yolun başında kavgaya tutuşmayalım.”

Kısık bir sesle, “Üzgünüm,” dedi Cam.

Pippa’nın şaşkınlığına aldırmadan onu kollarının arasına aldı. Pippa gözlerini kapayıp başını onun göğsüne dayadı.

“Böyle olmasını hiç istemezdim,” diye fısıldadı Cam. “Ama bu bir gerçek ve ikimiz de bu gerçekle yüzleşmek zorundayız. Senin gibi, ben de bu bebeği çok istiyorum. Bu yüzden ikinizin de güvende olmanız benim için çok önemli. En azından, bunu benden esirgeme.”

Pippa, Cam’in göğsüne yasladığı başını sallayarak söylediklerini onayladı.

Cam yüzünü ekşiterek saatine baktı. “Sana söz vermiştim ama yemek için bir şey getiremedim. Bir an önce buraya ulaşmak istiyordum. Yorgun ve bitkin olduğumu biliyorum. Ama şimdi bir şeyler ısmarlarız ve birlikte sakın bir akşam yemeği yeriz.”

“Bir an önce yatıp uyumak istediğimi söylesem bana gücenir misin? Yorgunluktan neredeyse öleceğim.”

Cam yine tartışacakmış gibi baktı ona ama sonra vazgeçti. Eliyle yanağını okşadı ve evden ayrılmak üzere kapıya doğru yürüdü.

“Bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun,” dedi Devon kırılgan bir sesle.

Cam, odasının kapısında dikilip kendisine bakan arkadaşını ancak fark edebilmişti.

Ofisleri yan yana olmasına rağmen birkaç günden beri görüşmemişlerdi. Diğer iki ortakla hadi neyse ama Devon’la görüşmemesi pek de olağan sayılmazdı. Cam bilinçli olarak ondan kaçtığından farkındaydı. Pippa, Ashley’nin en yakın arkadaşıydı. Belki de Ashley kocasını çoktan doldurmuş, Cam’in nasıl bir pislik olduğunu söyleyip durmuştu.

Cam eliyle işaret ederek Devon’u içeri davet etti. Devon yaklaşık Cam’in masasının önündeki koltuklardan birine çöktü.

Cam söylenerek derin bir nefes aldı. “Eee ne? Her şeyi bildiğine adım gibi eminim. Hatta belki de, Pippa’nın benden neden kaçtığını, benim bilmediğim şeyleri de biliyorsundur.”

Devon ona şöyle bir baktı. “Senden kaçtığını mı? Sakın bana o meşhur cazibenin işe yaramadığını söyleme.”

“Bunun cazibeyle bir ilgisi yok.”

“Tabii yoktur”

Cam hafifçe öfkелendi. “Buraya beni kızdırmak için mi geldin, yoksa gerçekten bir şeye mi ihtiyacın var?”

“Aslında, en iyi arkadaşımın karımın en iyi arkadaşını hamile bıraktığını neden benden gizlediğini sormaya gelmiştim.”

Cam sıkıntıyla gözlerini kapadı. “Tanrı aşkına, Devon, bunu isteyerek yaptığımı inanıyor musun? Benim asla böyle bir şeye kal-

kışmayacağımı sen herkesten daha iyi bilirsin.”

Devon başıyla onayladı. “Evet, biliyorum. Bu yüzden de bana bu işte bir gariplik varmış gibi geliyor ya.”

“Güya bir gecelik bir ilişki olacaktı. Ben ondan hoşlanıyordum, O da benden. Her şey senin evindeki o parti gecesi olupbitti.”

“Mağarana bir kadını mı götürdün? Onu beğendiğinin farkındaydım ama evine götürecek kadar ciddi olduğunu sanmıyordum.”

Devon’un sesindeki alaycı ton Cam’in canını sıkıyordu.

“Herhalde evim o kadar yakındayken, şehre gidip bir otel odası arayacak değildim.”

“Haklısın,” dedi Devon kinayeli bir sesle.

“Her neyse,” diye mırıldandı Cam. “Önemli olan, bunun plânlı bir şey olmadığıydı. Ama ne yazık ki, lânet olasıca prezervatif delindi ve bu duruma düştük. O anne, ben de baba olmak üzereyiz. Hey, sakın bu bebeği istemediğimizi aklına getirme. İkimiz de çok istiyoruz. Sadece bazı konularda anlaşıyoruz.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” dedi Devon içten bir ifadeyle.

“Onu gördün mü? Ashley sana onun hakkında bir şey söyledi mi? Benden sürekli kaçıyor, bu da beni deli ediyor.”

“Merak etme. Senin sandığın gibi değil. İş plânları düşündüğü gibi yürümüyor. Kredi talebi reddedildi, ne yapacağını şaşırmış durumda. Çok kısıtlı bir bütçesi var, şimdi bebeğin de geleceğini hesaba katıyor ve panikliyor.”

Cam sinirlenmişti. “Aptal, inatçı, katır kafalı kadın, tek yapacağı şey evlilik teklifimi kabul etmektir. Ya da benim evime taşınmak. Bir sürü seçeneği vardı.”

Devon şaşırmıştı, suratındaki afallamış ifadeyle ona bakıyordu. “Evlilik teklifi mi? Evine taşınmak mı?”

“Ne düşündüğünü biliyorum. Evet, aklımı kaçırdım. Lânet olsun Devon, onlara bir şey olmasından çok korkuyorum. Sadece...”

“Seni anlıyorum dostum. Eee, ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Bir bilebilsem. Ne yapabilirim ki? Pippa benimle hiçbir şey yapmak istemiyor gibi, en azından şimdilik. Ben çok uğraştım–gerçekten uğraştım–ona ihtiyacı olan her şeyi vermek istedim. Ama artık sabrım tükeniyor. Ona ulaşmaya çalıştım. Yemeğe çıkarmayı

denedim. Her zaman bir işi olduğunu söyleyip beni reddetti. Bana bir sonraki doktor randevusunun ne zaman olacağını bildirmeye söz vermişti ama hâlâ bir haber çıkmadı. Onun iyi olduğunu ve bebeğe iyi baktığını bilmek zorundayım. Beni görmeyi kabul etmediğine göre, bunu nasıl sağlayabilirim?”

“Geçmişi unutmaya çalış, geleceğini karartmasına izin verme. Geçmişi değiştiremezsin ama geleceğine yön verebilirsin.”

Cam öfkeden deliye döndüğünü hissetmişti. Devon’un bunları iyi niyetle söylediğini biliyordu ama daha fazla konuşursa kalbini kıracağından emindi. Onun için sustu.

Devon yaptığı hatayı fark etmişti. “Üzgünüm,” dedi. Sesinde ağır bir pişmanlık vardı. “Kimse senden geçmişi kolayca unutmanı bekleyemez. Demek istediğim, belki de yeni bir şans yakalayabilirsin.”

Cam başını salladı. Hâlâ bakışlarını ondan kaçırıyordu.

“Bak, sana şunu söyleyeyim ki Pippa zamanının çoğunu işini kurmak için harcıyor. Sanırım senden kaçması kişisel bir şey değil. Hamile olduğu için ve doğacak bebeğini düşünerek bir an önce para kazanmak istiyor.”

“Eğer yardım teklifimi kabul etseydi, bütün bu strese gerek kalmazdı.”

“Teklif ettin mi? Koşulsuz yani?”

“Belki de ona sormam yanlıştı. Kadınlar her zaman hayır demeyi severler.” Kafasında aniden bir şimşek çaktı. “Sanırım en iyisi sormadan yapmak. Öyle değil mi, Devon? Ne dersin?”

Devon sıkıntılı bir biçimde ona baktı. “Bu sana kalmış dostum. Beni karıştırma. Çılgınlıklarına beni karıştırma.”

“Amma da ödleksin.”

“Evet, ödleğim. Ben bal alacak çiçeği buldum dostum Ashley’nin mutsuzluğu ya da mutluluğunun beni nasıl etkilediğini fark ettim.” Devon mutlu bir adamdı. Evliliğin eğlenceli yanlarını ve bir kadının sevgisini sonunda keşfetmişti. “Ama sana şans diliyorum.”

Cam oturduğu koltukta arkaya doğru kaykıldı. “Beni hafife alıyorsun, dostum,” dedi.

Devon onu süzdü, sonra aniden ona doğru eğildi. “Tam olarak ne istediğinin farkında mısın Cam? Bir ilişki istemiyorsun. Bağlanmak

istemiyorsun. Kalıcı bir birlikteliğe niyetin yok. Ama yine de bıkıp usanmadan Pippa'nın peşinden koşuyorsun. Ve bir de hakkı yenen kişi senmişsin gibi davranıyorsun.”

Cam gözlerini kıstı. Gerçekten bu soruyu hak etmişti ama yanıtını bilmiyordu. Yanıt vermeye de hazır değildi. “Gücüm yettiğince Pippa'nın ve çocuğumun güvenliğini sağlamak ve onları korumak istiyorum.”

Devon içini çekti. “Onları her şeyden koruyamazsın. Kötü şeyler her zaman olabilir. Hep bir felâket bekleyerek hayatını sürdüremezsin.”

Cam için konuşma sona ermişti. Devon'un söylediklerini es geçip lâfı işlerine getirdi. Ama beyninin içi Pippa'yla doluydu. Otel inşaatının son halini konuşurlarken bile, o hâlâ Pippa'yı nasıl yola getireceğinin hesabını yapıyordu.

Onun iyi olduğunu ve her şeyin yolunda gittiğini bilmeden, asla huzur bulamayacağını biliyordu.

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

PIPPA elleri mantosunun ceplerinde, uçuşan kar taneleri arasında evine doğru yürüyordu. Buz gibi soğuk hava kemiklerine kadar işliyordu.

Öylesine düşüncelere dalmıştı ki, yanında duran arabayı bile fark etmedi. Neden sonra gördüğünde kalbinin yerinden fırlayacağını hissetti ve hızla geri çekildi. Tam o sırada bir el koluna dokundu.

Önce bir çığlık attı ama gelenin kim olduğunu görünce sustu.

“Cam, ödümü kopardın!”

“Arabaya bin. Soğuktan donacaksın.”

“Neredeyse evime gelmek üzereyim.”

Cam ona aldırış bile etmeden kolundan tutup arabanın açık olan kapısından içeri soktu. Sıcacık hava Pippa’nın hoşuna gitmişti. Cam de yanına oturdu ve şoföre sürmesi için eliyle işaret etti.

“Telefonlarıma cevap vermiyorsun,” dedi Cam kırılgan bir sesle. “Anlaşılmaz bir beceriyle, her evine gelişimde, evinde bulunmuyorsun. Arkadaşların da nedense, asla senin nerede olduğunu bilmiyor.”

Sesindeki alaycılık ürkütücüydü, ama suçluluk duygusu daha da ağır basıyordu.

Evini geçtikleri halde arabanın durmadığını gören Pippa öne doğru eğilip bağırmaya başladı. “Burası! Evimi geçiyorsun.”

“Evine gitmiyoruz.”

“Nereye gidiyoruz,” diye sordu Pippa sinirli bir şekilde.

“Sanırım seni sakinleştirecek bir yere.”

“Gizemli serseri,” diye homurdandı Pippa.

Cam’in giderek büyüyen sırtışı çileden çıkarıyordu. Adamın gözlerinde kızgınlıktan ya da öfkeden eser yoktu. Sadece koyu bir kararlılık okunuyordu. Pippa bu sefer kendisini bırakmayacağını tahmin etti.

“Neler oluyor, Pippa? Neden telefonlarıma çıkmıyorsun? Seninle bir anlaşma yapmadık mı? Doktor randevunun ne zaman olduğundan bile haberim yok. Yoksa çoktan gittin mi?”

Pippa kaşlarını çatı. “Tabii ki gitmedim. Sana söz vermiştim, unuttun mu? Birlikte gideceğiz.”

Aralarında kısa bir sessizlik oldu. Sonra Cam yeniden konuşmaya başladı.

“Acı çeken, çabalayan tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun, Pippa? Senin ve bebeğin ne durumda ve nasıl olduğunu bilememek berbat bir duygu, eğer bebek hâlâ varsa tabii. Bu çeşit kuşkuyla yaşamının ne kadar güç olduğunun farkında mısın?”

Pippa tüm hücrelerinin suçluluk duygusuyla dolduğunu hissetti. Cam bütün bunları hak etmiyordu.

“Özür dilerim, Cam,” dedi.

Kollarını boynuna dolayıp sımsıkı sarıldı. Cam bir an için ne yapacağını şaşırdı, kaskatı kesildi. Sonra o da rahatladı ve kolunu omzuna attı.

Pippa başını Cam’in boynunun altına soktu, iyice yerleştirdi. Güçlü birine böyle dayanmak dertlerini biraz olsun unutturmuştu.

“Özür dilerim,” dedi tekrar. “Haksız olduğumu biliyorum. Bu davranışlarımı hiç hak etmediğini de. Çok üzgünüm.”

Cam yavaşça kendisini geri çekip parmaklarını dudaklarına bastırdı ve kulağına eğildi. “Önümüzdeki zaman için bir anlaşma yapmaya ne dersin? Beni devre dışı bırakma lütfen ve benden kaçma.”

Pippa istemeyerek de olsa boynunun altına gömdüğü başını yukarı kaldırdı. Neden bahsettiğini anlamak istercesine gözlerine baktı.

“Az sonra orada olacağız. Evine pek uzak sayılmaz.”

Yine o gizemli havasına büründü ve sustu. Sonra Pippa'yı yavaşça tutarak kendi tarafına doğru çekti, bakışlarını arabanın camından dışarı çevirdi.

Birkaç blok sonra şoför arabayı yavaşlattı ve yan yana birkaç lüks dükkânın tam önünde durdu. Cam kapıyı açıp buz gibi havaya çıktı. Sonra Pippa'nın kapısını açıp inmesi için elini uzattı.

Pippa kaldırıma ayak basar basmaz dört yol ağzındaki köşede yer alan dükkân hemen dikkatini çekti. Üstündeki zarif tabelâyı gördüğünde ise ağzı açık kaldı.

"Pippa'nın Yeri. Hazır Yemek Servisi..." yazıyordu.

Gerçekten mükemmeldi. Göz alıcı bir pembe, gösterişli, albenili, tam oturmuştu.

Koşup camdan içeri baktı. İçerisi de kusursuzdu. Sol tarafta oturma yerleri, ortada kocaman bir tezgâh vardı.

"Vay canına Cam, sen ne yaptın?"

Olduğu yerde dönüp Cam'in yüzüne baktı. Genç adamın suratındaki gururlu gülümseme hemen fark ediliyordu.

"İçeri girip her şeyi görmek ister misin?"

Cebinden anahtarları çıkarıp, Pippa'nın gözlerinin hizasında sallamaya başladı.

"Aman tanrım, evet isterim. "

Anahtarları elinden kaparcasına aldı ve kapıya doğru adeta koştu. İçeri girerken kapının üstündeki çanın çalması çok hoşuna gitmişti.

İçerisi gerçekten harikaydı. Duvarlarda küçük kek ve çörek tabloları asılıydı. Bütün bunları nasıl tahmin etmiş olabilirdi ki?

"Ashley yardım etti," dedi Cam. Sanki aklını okumuş gibiydi.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," diye fısıldadı Pippa.

Cam arkaya açılan kapıyı gösterdi ve "Bir de mutfağı gör bakalım, o da sınıfı geçebilecek mi?"

Tezgâhların üstündeki her malzeme ve alet birinci sınıftı. Paslanmaz çelikten fırınlar, iki tane en büyük boy buzdolabı ve arkada devasa bir derin dondurucu.

Hayal edebileceği, isteyebileceği her şey buradaydı, kendi mutfağında, dükkânında.

Dizleri titriyordu. İçinin bir tarafı bütün bunları kabul etmesinin

doğru olmadığını söylüyordu, ödeyebilmesi imkânsızdı. Sadece bu dükkânın kirası bile bir servet olmalıydı.

Diğer yanı ise, bu kadar cömertçe bir hediye reddetmenin doğru olmayacağını söylüyordu. Cam bunun için bir sürü emek ve zaman harcamıştı. Eğer şimdi bunu onun suratına fırlatıp atarsa, dünyanın en adi kadını durumuna düşmez miydi?

“Beğendin mi?”

“Beğenmek mi,” diye kıkırdadı. “Cam, tanrım, bayıldım.”

Bir kez daha kollarının arasına atılıp sıkıca sarıldı. Cam düşmek için, hafifçe gülümseyerek kendini geri çekti.

“Burayı müthiş bir yer yapacağım,” dedi hırslı bir ses tonuyla. “Yatırımını boşa çıkarmayacağım.”

Cam bir yandan Pippa’nın omuzlarını okşuyor bir yandan da tam gözlerinin içine bakıyordu.

“Burası bir yatırım değil, bu bir hediye. İki yıllık kirasını peşin ödedim. Ayaklarının üzerinde kalkabilmek ve kâra geçmek için oldukça zamanın var.”

“Sana o şekilde davranmama rağmen, benim için yaptıklarına inanamıyorum. Sana nasıl teşekkür etsem, bilmem ki? Üstümden nasıl bir yükün ve stresin kalktığını tahmin bile edemezsin.”

Azarlayıcı ve uyarıcı bir bakış fırlattı. “Bu hediye bazılarının şartları var. Bana iki konuda söz vereceksin. Bir, benden kaçmaktan vazgeçeceksin, böylece hamileliğini birlikte izleyeceğiz. İki, yeterli sayıda eleman alıp işte kendini yormayacaksın.”

Pippa çaresiz bir biçimde gülümsedi. Böyle yasaklayıcı ve sert tonda konuştuğunda o kadar sevimli oluyordu ki. “Söz veriyorum.” Gerçekten elinde kalan parayla yeterli sayıda personel çalıştırabilirdi.

“Sana her istediğini ve hak ettiğini veremiyor olabilirim Pippa, ama sana verdiğim her şey karşılıksız senindir. Benim çocuğumu taşıyorsun ve ikinizin de güvende ve mutlu olması için elimden geleni yapacağım.”

Bu adam kimseye bağlanamayacağını söylemişti, oysa ona âşık olmak işten bile değildi.

“Teşekkür ederim,” diyebilirdi ancak.

Cam elini uzatıp ellerini tutmak istedi ama ancak parmak uçları-

na dokunabildi. “Hadi gidip birlikte yemek yiyelim. Kaybettiğimiz zamanı telâfi ederiz. Hem dükkân hakkındaki plânlarını duymak istiyorum.”

Sanki bir arkadaşlık teklifi gibiydi ama Pippa içinde bir yerlerde karşılıksız bir aşkın sancılarını hissetmeye başlamıştı bile. Çok daha fazlasını paylaşabilirlerdi. Yine de, bu da bir şey sayılırdı.

Gülümseyerek Cam’e baktı ve elini tuttu, parmaklarını parmaklarına doladı. “Hadi gidelim.”

Pippa ertesi sabah apartmandan çıktığında, tam önünde bir arabanın durduğunu ve şoförün binmesi için kapıyı açtığını fark etti.

“Bayan Laingley mi,” diye sordu adam. “Bay Hollingsworth sizi dükkânınıza ve gün içinde istediğiniz yere götürmem için beni görevlendirdi.”

Pippa derin bir iç çekti. Tamam, ama bu kadar da fazla oluyordu. Nankörlük yapmak istememiş, dükkâna hayır dememişti. Ya bu arabaya ve şoföre ne demeliydi?

Adam sanki onun tereddüdünü anlamış gibi cebinden telefonunu çıkardı ve bir tuşa bastı. Sonra da telefonu Pippa’ya uzattı. Pippa neler olduğunu çözememişti.

“Bana inanmazsanız kendisini aramamı söyledi,” diye açıkladı şoför.

Pippa telefonu kulağına dayadığında Cam’in derinden gelen sesini hemen tanıdı.

“Arabaya bin Pippa. Hava çok soğuk ve kaldırımlar buzlu.”

Pippa sıkıntılı bir biçimde güldü. “Cam, böyle şeyler yapmaya devam edemezsin.”

“Edemez miyim? Dün gece bir anlaşmaya vardığımızı sanıyordum. Yoksa ateşkesi bozmayı mı düşünüyorsun?”

Bu adam tam bir kurnazdı. Yine Pippa’yı haksız durumuna düşürmüştü. Reddederse kötü kişi yine o olacaktı.

“Pekâlâ,” diye mırıldandı. “Ama buna bir son ver Cam. Benim için gerekenden çok fazlasını yaptın zaten.”

Neşesi telefondan bile anlaşılıyordu. “Bırak da ona ben karar ve-

reyim.” Ve telefonu kapattı.

Pippa erkekler hakkında söylenerek arabaya bindi, şoför de arkasından. Adam sürücü koltuğuna oturduktan sonra cebinden bir kart çıkardı ve arkaya dönerek Pippa’ya uzattı.

“Bu benim telefon numaram,” dedi. “Bir yere gideceğiniz zaman, ne kadar uzak ya da yakın olursa olsun, beni arayacaksınız. Bay Hollingsworth’un emirleri kesindir. Bu soğukta kaldırımlarda yürümenizi istemiyor. Hem hava da gittikçe daha sertleşecekmiş.”

Pippa kartvizite bir göz attıktan sonra, “Tamam, John,” dedi. “Uslu bir kız olacağım. Senden habersiz bir yere gidersem beni ele verirsin, değil mi?”

Adam bir anda kızardı ve dikiz aynasından Pippa’ya baktı. “Evet, hanımefendi, haklısınız. Üzgünüm ama maaşımı Bay Hollingsworth ödüyor, ona ihanet edemem.”

Pippa kıkırdadı. “İşini kaybetmeni asla istemem John. Bir yere gideceğimde seni ararım.”

Birkaç dakika sonra dükkânın önündeydiler. John koşarak kapısını açtı ve “Bir yere gideceğiniz zaman beni aramayı unutmayın,” dedi. Sonra elini uzatıp kaldırımda yürümesine yardımcı oldu ve arabaya döndü.

Pippa dükkânın kapısını açmak üzere anahtarlarını çıkarırken kapının açık olduğunu fark etti. Dün akşam kapıyı açık bırakacak kadar aptal olabilir miydi? İçinde bir korkuyla açık kapıyı iterek içeri girdi ve ışıkları yaktı. Arkadaşlarının saklandıkları yerden çıkıp bağırmasıyla korkudan havalara sıçradı, “Sürpriiiiiz!”

Anahtarlar elinden düştü, elini göğsüne koyup deli gibi atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı.

“Aman tanrım. Çocuklar ödümü patlattınız.”

Ashley, Tabitha, Carly ve Sylvia koşarak yanına geldiler. Hepsi sırayla Pippa’ya sarılıyordu.

Carly onu kollarının arasında sıkarken, “Kusura bakma, yeni yerini kutlamak istedik,” dedi.

Pippa bir adım geri çekildi ve arkadaşlarının yüzlerine baktı. “Nasıl haberiniz oldu? Hem, içeri nasıl girdiniz?”

Ashley gülümsedi. “Cam beni aradı. Senin bir sürprizden hoşla-

nacağını düşündü. Bu sabah erkenden bana bir anahtar bıraktı.”

“Burası harika olmuş, Pip,” dedi Tabitha. “Müşterilerin oturup o leziz yiyecekleri yediklerini görür gibiyim.”

Dışarıdan gelen ısrarlı bir korna sesi kızların kutlamasının yarıda kalmasına neden oldu. Pippa önceleri bunun trafikteki normal bir korna sesi olduğunu düşündü ama hiç susmadığını görünce kızlarla birlikte başını dükkânın dışına çevirdi.

Kaldırımın üstünde, yirmi yaşlarında bir delikanlı onlara bakıyor ve çılginca el sallıyordu.

“Neler oluyor,” diye söylendi Pippa. Kapıya doğru yürüdü.

“Dikkatli ol Pippa,” diye uyardı Sylvia

Kadınların hepsi dükkânın önüne çıktılar.

Delikanlı sırtarak caddeyi gösteriyordu.

“Aman tanrım,” diye bağırdı Carly.

Pippa dükkânın önünde park etmiş minibüse büyülenmiş gibi bakıyordu.

Mükemmeldi. Gerçekten mükemmel. Cam böyle bir şeyi nasıl akıl etmiş olabilirdi?

Dükkânının tabelâsındaki aynı yazı stiliyle Pippa’nın Yeri yazıyordu minibüsün üzerinde.

“İşte anahtarlarınız,” dedi delikanlı sırtarak.

Pippa, gözündeki yaşlarla, avucunu açarak elini çocuğa uzattı.

Az sonra hepsi birden minibüse dolmuş, Oscar’ın Yerine kutlamaya gidiyorlardı.

Pippa ne kadar iyi dostlara sahip olduğunu düşünüyor, işlerin yoluna girmesinden duyduğu sevinç gizleyemiyordu.

Bunun için Cam’e teşekkür borcu vardı.

“Hadi buyurun yemeğe,” dedi Tabitha. “Bugün benim sıram. Sonra da Pippa’nın dükkânına gidip kek ve çörek yaparız.”

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

SONUNDA bahar gelmişti.

Bu gün Pippa için çok özel bir gündü. Cam ile birlikte kliniğe gidiyorlardı. Bebeğin cinsiyetini ilk kez öğreneceklerdi.

“Gergin misin,” diye sordu Cam arabada yanında oturan Pippa’ya.

Pippa derin bir iç çekişten sonra, “Galiba,” diye yanıtladı.

Cam uzanıp elini tuttu. “Hâlâ öğrenmek istediğinden emin misin?”

Başını salladı. “Evet, öğrenmeliyim. Bir isim düşünmeliyim. Ona göre giysiler alıp, odasını dekore etmeliyim.”

“Ne istediğini hiç düşündün mü? Erkek mi yoksa kız mı?”

Pippa kederli bir gülümsemeyle, “Her gün değişiyor,” dedi. “Dün erkek istediğime emindim ama bugün sorsalar kız derim. Ya sen?”

Cam’ın gözlerinde bir hüznün belirdi.

“Ben kız istiyorum sanırım.”

“Geçekten mi? Ben erkeklerin hep erkek çocuk isteyeceğini sanırdım.”

“Hayır. Kız babası olmak harika bir şey. Düşünsene, minyatür bir Pippa, siyah saçları ve yeşil gözleriyle.”

Pippa’nın o kadar hoşuna gitmişti ki yanakları kızardı.

Az sonra kliniğin oto parkındaydılar. Pippa heyecandan karnına sancılar girdiğini sanıyordu.

“Aman tanrım,” diye söylendi. “Çok az kaldı.”

Cam gülmüştü. Uzanıp elini tuttu. “Hadi şu işi bitirelim.”

Bir erkek bebek, yine bir erkek olacaktı.

Cam, Pippa’yı doktorun odasında bırakıp binadan dışarı çıktı.

Kız olmasını ne kadar arzu etmişti. Sanki tanrı ona kaybettiği oğlunun yerine bir başka oğul veriyor, onun hatırasını unutmasına engel olmak istiyordu.

Cep telefonunu çıkarıp şoförünü aradı ve ona Pippa’yı klinikten almasını söyledi. Aslında ne kadar yanlış davrandığının farkındaydı. En çok ihtiyacı olduğu anda onu yalnız bırakıyordu. Ama rol yapamazdı. Ölümün acısını yeniden hissettiği anda, mutluymuş gibi görünemezdi. En azından Pippa’nın sevincini gölgelemek istemiyordu.

John’la konuşmasını bitirdikten sonra arabasını park ettiği yöne doğru ilerledi. Son birkaç ay içinde genellikle zamanını şehirde geçirmiş, böylece Pippa’ya yakın olmuştu. Ama şu anda düşündüğü tek şey, kendisini bir an önce şehir dışındaki köşkün demir kapısından içeri atabilmektir.

“Az önce mi gitti?” Pippa şaşkınlık içinde kalmıştı.

John, Pippa’yı arabaya götürürken yüzündeki kederi gizleyemiyordu. “Sanırım acil bir işi çıkmıştır, Bayan Laingley.”

“Ne yani, bundan daha önemli ne iş olabilir ki? Ve bunu bana söylemeyi bile akıl edemiyor.”

Bütün yol boyunca oflayıp pufladı. Bu çok özel bir an olmalıydı. Şu anda kutlama yapıyor olmaları gerekirdi. Oysa şimdi tek başına, evine dönüyordu.

Tanrı aşkına, bu adama ne olmuştu?”

John arabayı Pippa’nın apartmanının önünde park ettiğinde, Pippa arabadan inmedi. Öne doğru eğildi. “John, Cam nereye gittiğini söyledi mi? Sence şu anda nerededir?”

“Greenwich’e döndüğünü sanıyorum.”

Pippa arkasına yaslandı. “Beni oraya götür, John,” dedi.

John afallamıştı. Dikiz aynasından ona baktı. “Pardon?”

“Ne dediğimi duydun. Beni o lânet olası mağaraya götür.”

“Belki onu arayıp haber verseniz daha iyi olur. Bay Hollingsworth oradayken rahatsız edilmekten pek hoşlanmaz.”

“Umurumda bile değil,” dedi Pippa tatlı bir sesle. “Eğer sen götürmezsen şuradan bir taksiye atlayıp gidebilirim.”

John kaderine boyun eğmiş bir iç çekişle arabayı tekrar çalıştırıp ana yoldaki trafiğe karıştı.

Cam her şeyi berbat edip ortadan kaybolmuştu. Pippa bunun nedenini öğrenmeden yakasını bırakmayacaktı.

John arabayı evin kapısında park ettiğinde, Pippa onun kapıyı açmasına fırsat bırakmadan, aceleyle arabadan indi. Hızla merdivenleri çıktı. Kapıyı itip açtı ve içeri daldı.

“Cam,” diye bağırdı hırsıyla. “Hangi cehennemdesin?”

Bir süre ortaya çıkmasını bekledi ama sessizlikten başka bir şeyle karşılaşmadı.

“Cam,” diye seslendi daha kuvvetli bir sesle. “Aşağı gel!”

Az sonra ayak sesleri duydu ve merdivenlerin başındaki Cam’i gördü. Suratı allak bullaktı.

“Burada ne arıyorsun Pippa? Bir şey mi oldu?”

Gücü olsaydı merdivenleri bir hamlede çıkıp suratına bir yumruk atardı. Sanki hiçbir şey yapmamış gibi davranıyordu.

Başını salladı, yumruklarını sıktı.

“En güzel günümü mahvettin ve karşıma geçip ne olduğunu mu soruyorsun?”

Cam sakın adımlarla merdivenleri inip karşısına dikildi, soğuk gözlerle Pippa’yı süzmeye başladı.

Pippa titrediğini hissetti. Cam’in gözlerinde sıcaklıktan eser yoktu. Son günlerdeki arkadaşça bakışları tümüyle kaybolmuştu.

“Senin sorunun nedir?”

“Bunca yolu bunu sormak için mi geldin?”

Pippa ona iyice yaklaşıp ellerini göğsüne dayadı.

“Arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Beni olmasa bile bebeğimizi

umursadığını düşünüyordum. Beni o klinikte bırakıp gittin ve şoförü yolladın. Sana neler olduğunu bilmek istiyorum, Cam.”

“Seninle ilgili bir şey değil, Pippa.”

Pippa onun kendisinden bir şeyler gizlediğini anlamıştı, bu da onu daha çok öfkeliyordu. Demek ki derdini açabilecek kadar güvenmiyordu ona. Ama zaten ne hakkı olabilirdi ki? Sadece arkadaşları, hepsi o kadar. Bunu hatırlamak için daha da acıtıyordu.

Buraya gelerek ne büyük bir aptallık yaptığını anladı. O gecedan sonra Cam onu bir kez bile evine davet etmemişti. Hep şehirde görmüşlerdi. Buraya hiç gelmemişlerdi.

“Bir sonraki randevuya gelmek için zahmet etme,” dedi. Arkasını dönüp kapıya doğru ilerledi. Tam kapının kolunu tutacaktı ki, Cam’in elini elinde hissetti. Sessizce arkasından gelmişti.

“Çok üzgünüm,” dedi Cam usulca. “Lütfen böyle gitme.”

“Neden Cam? Bana bir neden göster. Beni burada istemiyorsun. Hatta neden arkadaşım gibi rol yaptığımı bile anlamıyorum. Bırakalım, herkes kendi yoluna gitsin. Bu iş de böylece bitsin.”

“Kimsenin buraya gelmesini istemiyorum,” dedi Cam sert bir sesle. “Seninle ilgili bir şey değil bu. Ama lütfen kal. Bu günkü davranışın için üzgünüm. Hata ettim. O anı mahvettim.”

“Anımızı,” diye düzeltti Pippa. “O ikimizin de anıydı, Cam. Bebeğimizin ailesiyle tanışacağı andı. Ömür boyu unutamayacağımız bir andı ama artık hatırlamak bile istemiyorum.”

Saklamaya çalıştığı yaşlar gözlerinden yanaklarına süzölmeye başladı. Sonra bir anda kendisini onun kolları arasında buldu. Cam öylesine sıkı sıkıya sarılmıştı ki, Pippa nefes almakta zorlanıyordu.

“Ağlama,” diye fısıldadı. “Üzgünüm Pippa. Ne olur gitme. Bunu hak etmedin. Beni affet.”

Sonra dudaklarını dudaklarına yapıştırıp öpmeye başladı. Ateşli, soluksuz ve adeta umutsuzca öpüyordu. Hayatındaki tek önemli şeymiş gibi ona dokunuyordu.

Pippa onun kararsızlığını ve kederini anlayabiliyordu. Çaresizliğini, üzüntüsünü, pişmanlığını sezebiliyordu.

Ona karşı daha fazla kayıtsız kalamadı. Öpüşüne karşılık verdi, ılık nefesini Cam’in dudaklarında dolaştırdı. Onu anladığını ve affet-

tiğini gösterircesine avuçlarıyla yanağını okşadı.

Cam sanki bir kuş tüyünü kaldırırcasına, hiç zorlanmadan, onu kucağına alarak, alt kattaki yatak odalarından birine doğru taşımaya başladı. Kapıyı bile kapatmadan Pippa'yı yatağın üzerine yavaşça bıraktı. Sonra gözlerindeki açlık ve ateşle üzerine uzandı. Pippa nefesinin kesildiğini hissetti.

Sabırsızca genç kadını soymaya başladı. Bir çırpıda elbisesini ve iç çamaşırlarını çıkardı. Pippa şimdi altında çıplıktı.

Meraklı gözlerle Pippa'nın bedenini inceliyordu. Dikkatli bir biçimde elini karnına bastırarak göbeğinin üstündeki minik tümseği okşamaya başladı. Sonra başını eğdi ve bir öpücük kondurdu.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı tekrar.

İçten bir biçimde özür dilemesi Pippa'nın yüreğini yumuşatmıştı. Kollarını boynuna dolayıp kendisine çekti. “Tamam, Cam geçti.”

Ağızları yeniden birleşti. Dilleri birbirlerine dolandı. Cam bedenini onun bedeninin üzerinde, çok dikkatli bir şekilde, gezdirdiyordu. Karnının üzerine ağırlık vermemeye çalışıyordu.

Morluklar bırakacak biçimde boynunu öptü. Sonra yavaşça göğüslerine doğru indi. Memesinin başını tutup gözlerine baktı.

“Şimdi daha hassaslar, değil mi,” diye sordu kısık bir sesle.

Yanıtını beklemeden başparmağıyla meme ucunu ovalamaya başladı.

“Evet, kesinlikle hassaslar.”

“O zaman daha dikkatli olacağım.”

Meme başını yumuşak öpüşlerden sonra ağzına alıp nazikçe emmeye başladı. Pippa içinde peş peşe yükselen dalgalara karşı koyamıyor, yatağın üzerinde adeta kıvranıyordu.

O gecenin üzerinden aylar geçmişti. Pippa onu çılgınca arzuladığını hatırlıyordu. Hele son haftalar, tam bir işkenceye dönüşmüştü. Cam öylesine üstüne titriyor, özen gösteriyor, ama aralarındaki duvar bir türlü yıkılmak bilmiyordu.

Bunun hiçbir şeyin çözümü olmadığını farkındaydı ama yine de fiziksel bir yakınlığı hayal ediyordu. Buna ihtiyacı vardı.

Mutlu bir iç çekişle Cam'in dudaklarına yeniden saldırdı.

Ama Cam aşağıya doğru kayıp onu belinden kavradı. Başını ger-

gin tenine gömerek her santimetre karesini öpmeye başladı.

Sonra daha da aşağılara inerek, bacaklarını iki yana açtı ve ağzını kadınlığının sıcaklığına yapıştırdı. Pippa, milyonlarca parçalara ayrıldığını sandı.

Parmaklarını genç adamın saçları arasına sokarak başını kendine doğru iyice çekiyor, git gide vahşi bir hayvana dönüşüyordu.

“Cam, lütfen,” diye yalvardı. “Şimdi, ne olur.”

Cam yatağın yanında ayakta durmuş, elleri Pippa’nın bacaklarının üzerindeydi. Pippa’yı yatağın tam kenarına doğru çekti, böylece içine girmesi daha kolay ve etkili olacaktı.

“Bacaklarını bana dola,” dedi.

Pippa dediğini yaptığı anda yavaşça içine girdi.

Pippa sertliğinin verdiği şaşkınlıkla soluğunun kesildiğini hissetti. Ten teneydiler. Bu kez aralarında hiçbir duvar yoktu.

“Seni incitmekten korkuyorum.”

Pippa kollarını boynunda iyice sıktı. “Beni incitmeyeceğini biliyorum, Cam,” dedi. “Sev beni.”

Onu kendisine asla bu kadar yakın hissetmemişti. Duygularına karşılık vermeyeceğinden korkarak hep çekinerek yaklaşmıştı.

Cam ellerini bedeninin her yanında gezdiriyor, okşuyor, seviyor, dokunuyordu. Sanki ona doyamıyor gibi bir hali vardı.

Bu sadece seks değildi, çok daha öte bir şeydi.

Cam’in boynunu öpüyor, ona şimdiye kadar söylemek istediği ama cesaret edemediği şeyleri söylememek için dudaklarını ısıırıyordu. Kokusunu içine çekiyor, bedenini onun bedeninin ateşinde eritiyordu.

Ilık ve tatlı bir zevkin tüm damarlarına akışını izliyor, giderek her hücrelerinin zirveye ulaştığını, gerildiğini hissediyordu.

“Cam!”

Sanki bir yardım çağlığı gibiydi.

Bedeninin her milimetre karesinde onu yaşıyordu, sert ve güçlü. Kaslarının ne hale geldiğini görüyor, ne kadar gerildiğini anlayabiliyordu. Sonra Pippa’nın adını fısıldayarak boşaldığını da.

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

“BİR oğlum vardı, Colton, Bir de karım, Elise.”

Pippa’nın gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. Bunu hiç beklemiyordu.

“Bir şey söylemeyecek misin,” diye sordu Cam.

Pippa ondan yayılan öfkeyi görmezlikten geldi. Bir anda birçok şeyin nedenini anlamıştı. Yaralı aslanı ürkütmenin bir anlamı yoktu. Bu yüzden sinirlenmeyecek ve sertleşmeyecekti.

“Onlara ne oldu,” diye sordu yumuşak bir ses tonuyla.

“Kaybettim. İkisini de kaybettim. Daha küçücük bir bebektir. Dünyanın en tatlı, en güzel bebeğiydi. Elise, o harika biriydi. Gençcik, Canlı, hayat dolu biriydi. Mükemmel bir anneydi.”

Titreyen sesindeki acı ve gözlerindeki keder Pippa’nın içine işliyordu.

“Bir kızım olsaydı buna katlanabilirdim. Hatta bunu çok isterdim. Ama bir oğul değil. İçimden bir ses sanki onu Colton’un yerine koyduğumu hatırlatıyor.”

Pippa ağzı açık bir halde onu dinliyordu. Bir şeyler söylemek istedi ama beceremedi. Belki söyledikleri Pippa için bir anlam taşımıyordu ama onun için çok önemli olduğu belliydi.

Böylesine içine işlemiş bir duygunun yanlışlığı konusunda onun-

la tartışmanın ne anlamı olabilirdi ki?

İçinde kızgınlık ve üzüntünün savaştığını hissediyordu. Üzüntüsü Cam içindi. Kaybettikleri içindi. Ama kızgınlığı, bunun faturasının kendi bebeğine kesilmesinden ileri geliyordu.

“Yani şimdi, bu bebek erkek olduğu için ondan sevgini esirgeyeceğini mi söylüyorsun?”

Cam’ın gözleri hiddetle parlıyordu. Pippa’ya yaklaştı, gözlerinin içine baktı. “Asla böyle bir şey söylemedim.”

“Ama söylediklerin ve davranışların bunu doğruluyor.”

“Çabalıyorum Pippa. Gerçekten çok çabalıyorum. Biliyorsun, bunu isteyerek yapmadım.”

“Tamam, seni anlıyorum. Kendini çok iyi ifade ettin! Beni istemedin. Bebeği istemedin. Ama bilmediğin bir şey var. Onun seçme hakkı yoktu. Korunmayacak kadar düşüncesiz iki insanın çocuğu olarak dünyaya gelmesinde onun ne suçu var? Hem, ben hiç de pişman değilim.”

Göğsü inip kalkıyordu.

“Pişman değilim,” diye tekrarladı daha da sert bir ses tonuyla. “Prezervatifin delindiği için asla üzülmeyeceğim. Bu bebeği istiyorum. Oğlumuzu istiyorum, sen hâlâ geçmişte yaşamayı seçiyorsan bu senin sorunun. Senin zırvalarını ve saçmalıklarını daha fazla çekmek zorunda değilim.”

Arkasını dönüp kapıya doğru yürümeye başladı. John’un etrafta olup olmadığını bilmiyordu ama fark etmezdi. Gitmeye kararlıydı. Gerekirse Ashley’nin evine kadar yürüyecekti.

“Pippa!”

Onu duymadı bile. Kapıyı açıp dışarı çıktı, karanlıkların içine doğru gözden kayboldu.

Tam bir aptal gibi hissediyordu. Doktorun yanında kendisini bırakıp gitmesini unutmuş, onunla yeniden yatağa girmişti.

Ana yola doğru ilerledi. Aptallığının kaynağıyla arasındaki mesafeyi bir an önce açmak istiyordu. Ashley’yi aramak için cebinden telefonu çıkardı, içinden de evde olması için dualar ediyordu.

Tam Ashley’nin sapağına yaklaşmıştı ki, arkasından gelen bir arabanın sesini duydu ve az sonra farlar yolunu aydınlattı.

Cam yanında durdu ve camını açarak, “Gir şu lânet olasıca arabanın içine, bu yaptığın delilik,” diye bağırdı.

Pippa adımlarını bile yavaşlatmadan yürümeye devam etti ve ona dönerek, “Asıl delilik senin evinde bir dakika daha kalmam olur. Ashley’ye gidiyorum, beni merak etme,” dedi.

Cam okkalı bir küfür savurarak arabayı onun yolunu kesecek biçimde durdurdu. Arabadan indi ve yanına geldi.

“Bak, en azından seni Ashley’ye götürmeme izin ver. Karanlıkta böyle yalnız başına yürütiyemezsin.”

“Beni Ashley’ye götüreceğine söz verirsen olur.”

“Hadi bin,” diye kükredi Cam.

Pippa arabaya bindi, kapıyı sert bir biçimde kapattı. Cam diğer taraftan dolanarak gelip sürücü koltuğuna oturduğunda yüzüne bile bakmadı.

Tam ağzını açıp konuşmaya başlayacaktı ki, Pippa bir el işaretiyle susturdu. “Yeter, Cam, hiçbir şey dinlemek istemiyorum.”

Yeniden sessizliğe gömülüp bakışlarını yola çevirdi. Cam arabayı evin ön kapısına yaklaştırtırken, Pippa durmasını bile beklemeden aşağı indi. Kapıyı hızla çarptı ve arkasına bakmadan eve doğru yürümeye başladı.

Ashley kapıda onu bekliyordu. Cam onların birbirlerine sarıldığını görünce arabayı çalıştırıp sessizce uzaklaştı.

“Pippa? Neler oluyor, tanrı aşkına?”

Pippa gözlerine dolan yaşlara engel olamadı. “Bu gece kalacak bir yere ihtiyacım var, Ash. Burada kalabilir miyim?”

“Devon, senin arkadaşın ama beni çıldırtıyor,” dedi Pippa.

Devon ona sevgiyle bakarak elindeki meyve suyunu uzattı.

“Çok zor biridir, tatlım. Hep de öyle olmuştur.”

Ashley kollarını Pippa’nın boynuna doladı.

Pippa, meyve suyundan bir yudum aldı.

“Oğlumuz olacağı için çılgına dönmesini aklım almıyor.”

Devon sıkıntılı bir halde gözlerini karşısında duran iki kadına dikti. Kimse de onu suçlayamazdı. Hormonların azdırdığı bir hami-

leyle uğraşmak yetmezmiş gibi, ikincisi de biraz fazlaydı doğrusu. Ya içmeye başlayacak, ya da çığlıklar atarak gecenin karanlığında koşacaktı. Belki de her ikisini birden yapacaktı.

“Sen doğru olanı yaptın, Pippa,” dedi. “Cam benim en eski arkadaşım ama yaptığını onaylamıyorum. Artık eskiye bir sünger çekip yeni hayatının plânını yapmalı.”

Pippa çaresizce başını salladı. “Sanki kalpsiz biriymişim gibi görünebilirim. Öyle değilim. Onun eskiyi hatırlayarak üzülmesi yüreğimi burkuyor ama çocuğumuz ileride, babasının onu kaybettiği oğlunun yerine koyduğu için istemediğini öğrenirse ne olacak?”

“Bebegini korumak en doğal hakkın,” diye gürlledi Ashley. “Bu yüzden özür dilemeyi asla düşünme.”

“Sevdiklerinin yasını tutmakta haklı,” dedi Pippa. “Bunu anlıyorum. Asıl haksızlık, tanrının ona verdiği ikinci şansı kullanmamaktır. Bu bebek Colton’un yerine konamaz. Cam’in bunu anlamamış olmasını kabullenemiyorum. Artık yoruldum. Rol yapmaktan usandım. Mutlu değilim. Ve bana kendisini tamamiyle vermeyecek olan bir erkekle asla mutlu olamam. Ben çok bencil biriyim. İstedikimi her şeyiyle isterim.”

Ashley yeniden sarıldı. Pippa uzun bir süre arkadaşının kolları arasında öylece kaldı.

“Belki farkında olmayabilirsin, Pippa, ama sen Cam’in başına gelen en iyi şeysin,” dedi Devon.

Pippa içini çekti. “Haklısın. Ben kendini küçük gören, erkeklere kul köle olan kadınlardan değilim.”

“Aferin sana,” dedi Devon.

Ashley onu kollarının arasında sıktı.

“Tanrım, Ash. Onunla yeniden yattım. Bu gece, beni klinikte yüstü bırakıp gitmesine karşın, onunla yeniden yattım. İyiliğim için, biri beni evime kilitleyip anahtarı yanına almalı.”

Devon, “Sanırım sizi baş başa bıraksam iyi olacak,” dedi.

Pippa, odayı terk eden Devon’un arkasından gülümseyerek baktı.

“Ben enayinin tekiyim, Ash. O da enayi. İkimiz de enayiyiz ama yine de onu seviyorum.”

Ashley tebessüm etti. “Buna enayilik denmez. Bazen aşka engel

olamazsın. Tanrı biliyor ya, kaç kez Devon'a âşık olmamak için dua ettim."

"O da az danganlaklıklar yapmadı sana karşı. Bunları aklıma getirdikçe, ben de Cam için umutlanıyorum. Onun da bir gün doğruyu bulacağını ümit ediyorum. Ben aptal değilim, kabul ediyorum."

"Tabii ki değilsin. Güzelsin, cesursun ve seni seviyorum."

Pippa gülümsedi. "Ben de seni seviyorum, Ash. Geceni mahvettiğim için de çok üzgünüm."

Ertesi sabah Devon'la birlikte şehre döndüler. Devon onu dükkânına kadar götürdü. Kafenin büyük açılışına günler kalmıştı. Pippa bu yüzden de oldukça gergin günler geçiriyordu.

Aslında her şey neredeyse tamamdı. Gerekli malzeme mutfağa yığılmıştı. Eleman alımı için gazeteye ilân vermişti. Artık yapacağı tek şey pişirmeye başlamaktı.

Hayatının rüyasının gerçekleşmesine çok az kalmıştı. Pippa ömründe bu kadar korktuğunu, heyecanlandığını hiç hatırlamıyordu.

Eleman konusunda birkaç telefon görüşmesi yaptıktan sonra ortalığı biraz toparladı.

Cam onun için her şeyi kolaylaştırmıştı ama son adımı atmak Pippa'ya kalmıştı.

İşlerini bitirdikten sonra kafeden dışarı çıktı, kapıyı kilitledi, arkasına dönüp caddeye doğru ilerlemeye başlamıştı ki arabanın yanında dikilen John'u gördü. Başını salladı. Bunu tahmin etmeliydi.

John anlamlı bakışlarla ona bakıyordu. Sonra arabanın kapısını açıp içeri girmesini bekledi. Pippa derin bir nefes alarak arka koltuğa oturdu.

Aslında yürümeyi tercih edebilirdi ama gittikçe büyüyen karnıyla ayaklarına işkence etmeyi doğru bulmadı.

John onu apartmanın önünde bıraktı. Ertesi sabah için bir saat belirllediler ve çekip gitti.

Pippa daire kapısının önüne geldiğinde, yerde duran bir sepet fark etti. Üzerinde kocaman mavi bir fiyonk vardı. Sepeti alarak kapıyı açtı ve evine girdi. Anahtarlarını ve süveterini girişteki masanın

üstüne bıraktıktan sonra oturma odasına geçti. Sepeti küçük kahve masasının üstüne koydu.

Mavi kurdelenin altına iliştilmiş kartı neden sonra fark etti.

Beni affet Cam

Sabırsızlıkla sepetin içindekini çıkardı. Henüz yeni doğmuş bir bebeğin ölçülerindeki Yankees formasını görünce gözleri doldu. Gerçekten harikaydı. Doğacak oğlunun ilk kıyafeti idi bu.

Yanında bir oyuncak ayı, bir beysbol topu ve bir çift minik beysbol eldiveni vardı. En altta da Yankee Stadında iki hafta sonra oynanacak maça iki kişilik maç bileti.

Cam orada olsaydı hemen kollarına atılır ve onu affederdi. İyi ki orada değildi.

Bu onun en zayıf yönlerinden biriydi. Çok kolay affediyordu.

“Aaah, Cam,” diye fısıldadı kendi kendine. “Ben seninle ne yapacağım?”

Yapabileceği tek şey bir gün Cam’in geçmişini yenerek kendine gelebilmesi için dua etmektir. Eğer bunu başaramazsa, Pippa ve oğlu kaybedecekti. Ve Pippa, oğluna babasızlığının acısını asla hissettirmemeye kararlıydı.

~ ONUNCU BÖLÜM ~

BÜYÜK gün gelip çatmıştı. Pippa sanki kocaman bir kayanın yüreğine oturduğunu hissediyordu. Geceyi hiç yatmadan geçirmiş, zamanı hamur hazırlayarak, temizlik yaparak ve ortalığı düzenleyerek tüketmişti. Sevgili arkadaşı Carly de ona yardımcı olmak için güneş doğana kadar yanında kalmıştı. Ashley'yi yaklaşan doğumu yüzünden erkenden eve göndermişlerdi.

Açılış sabah saat 9.00'da olacaktı.

"Yaptıkların bir harika," dedi Carly. "Elemanlar saat kaçta gelecek?"

Pippa elinin tersiyle alnını sildi. "Her an burada olabilirler. Aslında onları bu gece burada tutup her şeyi onların üstüne yıkabilirdim ama nasıl bir kontrol hastası olduğumu iyi bilirsin."

Carly gülerек ona sarıldı. "Biraz dinlensen iyi olur tatlım. Bitkin görünüyorsun."

"Bugün dinlenmek yok," dedi sırtarak. "Bu öğleden sonraya kadar çalışacağım. Umarım burası kalabalık olur. Cam, sanırım reklâmın dozunu biraz kaçırdı. Onu mahcup etmekten ve müşterilerin yaptıklarını beğenmemesinden korkuyorum."

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Carly.

Zilin sesini duyunca Pippa mutfakla salonu ayıran kapıdan başını

uzatıp baktı ve işe gelen elemana el salladı.

Gelen ikinci elemanla Carly ilgilenirken Pippa da mutfağı temizleyerek kendisini oyalıyordu.

Az sonra mutfağın yeterince temizlendiğine ikna olmuştu ki banyoya gidip bu sefer de kendisine biraz çeki düzen vermek istedi. Aslında bir duş almaya ihtiyacı vardı ama eve gitmeye vakti yoktu.

“Pippa, orada mısın?”

Banyo kapısını açtığına Carly ve Tabitha’yı karşısında buldu. Elleriindeki makyaj çantalarıyla banyoya daldılar.

“Saçını ve makyajını yapmaya geldik,” dedi Tabitha.

Pippa gülümseyerek klozet kapağının üstüne oturdu. Şimdi her yanını saran panik duygusunun yerini huzur almıştı, oluyordu işte. Sonunda rüyaları gerçekleşiyordu. Tam plânladığı gibi gitmemişti ama hiçbir şeyi değiştirmeye niyeti yoktu.

Çocuğu ona yeni bir amaç yaratmıştı. Artık başarmak için çok daha hırslıydı. Oğlunun gurur duyacağı bir anne olmalıydı. Kendisinin annesi için hissettiklerini, oğlunun onun için hissetmesini asla istemiyordu.

Annesi yalnızca kendi mutluluğunu düşünen, başka hiçbir şeye aldırış etmeyen biraz bencil bir kadındı. Pippa onun gibi olmayı kabul edemezdi. Hayatındaki tek ve en önemli şey oğlu olacaktı.

Tabitha ve Carly yarım saat boyunca Pippa’nın makyajıyla uğraştılar. Bir yandan da sohbet ediyorlardı. Pippa’nın kalbi arkadaşlarına karşı sevgi doluydu.

Arkadaşları tam işini bitirmişti ki kapı sonuna kadar açıldı ve Ashley içeri daldı.

“Pippa, gelip şuraya bir bakar mısın?”

Pippa’yı elinden tutup ön kapıya doğru sürükledi. Pippa’nın gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı.

Kapının önünde onlarca insan vardı. Kafenin açılmasını bekliyorlardı. Elemanları, elindeki tepsilerde dolaştırdıkları kahveleri ve minik kekleri, bekleyen kalabalığa ikram ediyordu.

Gözlerine dolan yaşlara engel olamayınca Carly kulağına eğilip, “Sakın o rimelleri akıtmayı aklımdan geçirme,” diye takıldı.

Pippa gülümsedi ve sırayla bütün arkadaşlarına sarıldı.

Yarım saat sonra kapılar açıldı ve müşteriler içeri doluştu. Kahkahalar ortalığı cınlatıyor, Pippa ve arkadaşları insanlara servis yapmaya yetişemiyorlardı.

İki saat boyunca kapının önündeki kuyruk hiç eksilmedi. Birileri yiyip içip çıkıyor, yerine anında başkaları içeri akın ediyordu.

Öğle vaktini biraz geçmişti ki, Pippa kapıdan içeri girmekte olan Cam'i fark etti. Gözleriyle Pippa'yı arıyordu. Görünce de bakışlarını üzerinde sabitledi.

"Hadi," diye fısıldadı Ashley, Pippa'nın kulağına. "Bir süreliğine idareyi ele alabilirim."

"Emin misin? Zaten uzun süredir ayaktasın, Ash. Biraz dinlenmelisin. Yoksa Devon beni öldürür."

Ashley güldü. "Eğleniyorum ve istediğim kadar kek yiyebiliyorum. Bundan daha güzel ne olabilir ki?"

Pippa sırtarak tezgâhın arkasından çıktı ve Cam'in yanına gitti.

Cam onun kendisini duyacak kadar yanına sokulmasından sonra, "Öyle görünüyor ki işler iyi gidiyor," dedi.

"Muhteşem! İnanamıyorum. Sabahtan beri sinirden zıplıyorduk."

Cam gülümsedi. "Bir fincan kahve ve biraz zamanın var mı?"

Pippa dönüp arkadaşlarına baktı ve onlardan her şeyin yolunda gittiğine dair işareti aldıktan sonra Cam'e döndü. "Tamam, sana birkaç dakika ayırabilirim," dedi.

Ona bir fincan kahve, bir küçük tabak kurabiye ve kek hazırladıktan sonra birlikte mutfak kısmına, oradan da en arkadaki ofise geçtiler. Pippa kapıyı kapattı ve hemen en yakındaki koltuğa adeta yığılarak oturdu.

"Aman tanrım. Korkarım buradan artık kalkamayacağım."

Cam endişeyle gözlerini kıstı. "En son ne zaman uyudun? Bütün gece burada mıydın?"

"Evet, hazırlıklar sabaha kadar sürdü."

"Dinlenmelisin. Bu senin için de, bebek için de iyi değil."

"Sana katılıyorum. İşim bitince eve gideceğim ve en az on iki saat deliksiz uyuyacağım."

Cam uzun bir süre sessiz kaldı. Sanki kendisine olan güvenini yitirmiş gibi duruyordu.

“İşlerin nasıl olduğunu görmek için geldim. Ama daha da önemlisi, klinikte olanlardan üzgün olduğumu bir kez daha belirtmek için. Çabalıyorum, Pippa, belki bana inanmıyorsun ama gerçekten başa çıkmak için gayret ediyorum.”

Pippa onun çaresiz gözlerindeki savunmasızlığı fark etmişti. Yüreği titredi.

“Şimdi de bana ne kadar mükemmel olduğumu söyleyeceksin, değil mi,” diye kızdırdı onu Pippa, tabaktaki dondurmali keki eline almıştı.

Cam kuşku içinde elindeki keke bakıyordu. Pippa aniden parmağını kekin içine daldırdı, sonra da Cam’ın dudaklarına götürdü.

Cam şaşırdı, ürktü ve istemeden geri çekildi. Ama sonra dilini uzatıp Pippa’nın parmağındaki dondurmaya yalamaya başladı. Sonra keki Pippa’nın elinden aldı, kâğıdını sıyırdı ve dikkatli bir şekilde bir parça ısırdı. Sanki dünyanın sırrını araştırıyormuş gibi bir hali vardı.

“Tamam, gerçekten mükemmelsin.”

“Biliyorum,” diye yanıtladı Pippa kibirli bir tavırla. “Müthiş, değil mi?”

Cam kekten bir parça daha ısırdı ve gülümseyerek Pippa’ya baktı. “Evet, bu affedildiğim anlamına mı geliyor?”

Pippa yelkenleri suya indirmeye karar vermişti. “Beni bu gece yemeğe nereye götüreceğine bağlı, açlıktan ölüyorum ve güzel bir biftek yemek istiyorum. Burada kurabiye ve kek yemekten bıktım. Ben ve bebeğimiz kırmızı et istiyoruz.”

“Bunu ben de çok isterim,” diye karşılık verdi Cam. “Yerimizi ayırtırım. Sen eve gidip biraz dinlen. Akşam gelip seni alırım.”

“Mükemmel,” dedi Pippa.

Cam oturduğu yerden kalkıp elini Pippa’ya uzattı. “Burayı bu hale getirmekle büyük bir iş başardın, Pippa. İnsanların gözlerine baktığımda, hepsinin benimle aynı fikirde olduğunu gördüm.”

Pippa onun elini sıktı. “Her şeyi sana borçluyum. Eğer bana bu yeri tutmamış olsaydın, ben belki de hâlâ kiralık bir yer arıyor olacaktım.”

“İyi ki de yapmışım. Sen de elinden gelenin en iyisini yapmak için çok uğraştın.”

Pippa içinin bir yanının aralarındaki soğukluk yüzünden acıdığını hissediyordu. Sadece iki dost olabilmeleri bile onun için çok şey ifade edebilirdi. Çok yakın ilişkiye girmeseler de, arkadaş olabilirlerdi. Aralarındaki bu tedirginlik Pippa'yı kahrediyordu.

Sanki olanları unuttuğunu belirtmek istercesine Cam'e öylesine bir sarıldı ve sonra mutfaktan dışarı doğru sürükledi. Kafenin içi hâlâ insan doluydu.

Tezgâhın yanına geldiklerinde Cam bir an için duraksadı, sonra eğilip yanaklarından öptü. "Birkaç saat sonra görüşürüz," dedi. "Kendini fazla yorma, olur mu?"

Yürüyüp gitti. Pippa arkasından bakarken, parmaklarını Cam'in dudaklarını değdirdiği yanağına götürdü.

Hem sıcak, hem de soğuktu. Aralarındaki ilişkiye hâlâ bir ad koymıyordu ve bu da onu öldürüyordu. Bildiği bir şey vardı. Ümidini asla kesmeden onu bekleyecekti.

~ ON BİRİNCİ BÖLÜM ~

PIPPA ertesi sabah yataktan zorlukla kalktı. Aslında sevinçten havalara uçması gerekirdi. Açılışı muhteşem olmuştu. Sonra Cam'le harika bir gece geçirmişler, sabaha kadar Pippa'nın evinde birlikte olmuşlardı. Ama güneş doğarken uyandığında Cam'in artık yanında olmadığını fark etmişti.

Dükkâna giderken kendisini oldukça keyifsiz hissediyordu. Hamurları hazırlamasına yardım eden iki eleman onun kafeyi açmasından hemen sonra gelmişler, sessiz bir biçimde çalışmaya koyulmuşlardı. Pippa'nın da canı hiç sohbet etmek istemiyordu.

Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Ya da bu kadar safça davranıldığı için kendisini azarlamaya Cam çılgının biriydi, bu da Pippa'yı delirtiyordu. Böyle devam edemezdi.

Ya da, kimi kandırıyordu ki? Adamın yaptığı tek şey kendisine gülümsemesi, özür dilemesi, sonra da yatağa atmasıydı. Pippa kendisinin, arkadaşlarıyla birlikte alaya aldıkları o avanak ve kolayca kandırılan kadınlardan biri olduğunu asla hayal bile etmemişti. Tamam, Pippa her konuda harika bir kadındı ama erkekler ve ilişkiler söz konusu olduğunda çuvallıyordu.

Tam kafeyi açmaya hazırlanıyorlardı ki, Pippa'nın telefonu çaldı. Arayan Ashley'ydi.

“Erkencisin, Ash, bebek seni uyutmuyor anlaşılan.”

“Pippa, benim, Devon.”

Sesinden tuhaf bir durum olduğu anlaşılıyordu. Pippa gerildi.

“Ashley nerede,” diye sordu.

“Hastanedeyiz, o laboratuarda, seni aramamı istedi. Annesine ulaşamadım, o da paniğe kapıldı. Sanırım güvendiği bir kadının yanında olmasını istiyor. Benim varlığım onu deli ediyor.”

Pippa gülümsedi. “Tamam, Dev, hemen geliyorum, beni bekle.”

Devon’un sesinden nasıl rahatladığı anlaşılıyordu. “Teşekkürler, Pippa.”

Yanında çalışan elemanlara, yokluğunda ne yapacaklarını anlatıktan sonra dışarı çıkıp bir taksiye atladı. Bu büyük günde arkadaşının yanında olacağı için gergin ve heyecanlıydı.

Hastaneye varır varmaz, danışmadan Ashley’nin oda numarasını öğrendi, sonra da doğum servisine yöneldi. İçeride neyle karşılaşacağını merak ederek kapıyı tıklattı.

Devon yüzündeki rahatlamış ifadeyle kapıyı açtı. Pippa tereddütlerle kafasını uzatıp odanın içine baktı, yatağında sakın bir halde oturan Ashley’i görünce endişelenecek bir durum olmadığını anladı. Pippa’yı fark eden Ashley’nin gözleri parladı.

“Pippa, geldiğine çok sevindim.”

Pippa gülerek arkadaşına yaklaştı ve sımsıkı sarıldı. “Hey, nasılsın? Bu bebek ne zaman dışarı çıkacak?”

Ashley suratını astı. “Hemen değil, saatler alabilir.

“Şunu al, otur Pippa.” Devon elindeki sandalyeyi ona uzattı. “Ayakta fazla kalmamalısın. Hem, Ash’in dediği gibi, daha epeyce zaman var.”

Pippa, Ashley’nin yatağının yanındaki sandalyeye oturdu. Arkadaşının elini tutup, okşamaya başladı. Amacı onu rahatlatmaktı.

“Heyecanlı mısın?”

Ashley derin bir nefes aldı. “Heyecanlı ve korku doluyum.”

Devon yatağın ucundan dolanarak Ashley’nin yanına geldi. Eğilip yanağına bir öpücük kondurdu. “Her şey iyi olacak, Ash,” dedi.

Ashley gözlerindeki aşkla kocasına baktı. Bu öyle bir bakıştı ki ona olan sevgisi genç adamın gözlerinden yansıyordu. Pippa başını

öte yana çevirip yutkundu. Boğazına bir yumru oturmuştu sanki. O da bunu istiyordu. Onları gibi bir aşk düşlüyordu. O ve Cam, doğum esnasında Cam'ın hastanede olup olmayacağını bile henüz konuşmamışlardı. Pippa içinden olmasını diledi. Ama onunla ilgili dileklerde bulunmanın ne kadar tehlikeli bir şey olduğunu da biliyordu.

Aniden ayağa kalktı. Gözyaşları kirpiklerini yakmaya başlamıştı. "Hemen dönerim," dedi. "Bir telefon açmam lâzım. Kafede işlerin nasıl gittiğini soracağım."

Adeta kaçarcasına odadan dışarı çıktı. Kapıyı kapatıp buğulanan gözlerini silmeye başladı. Bekleme odasına gidip kendisini toparlamaya karar verdi. Ashley'nin ona ihtiyacı vardı.

Gün boyunca ziyaretçiler geldi, gitti. Pippa'nın hastaneye varışından birkaç saat sonra Ashley'nin annesi nefes nefese odaya girdi. Yetişememekten çok korkmuş gibiydi. Ashley yeniden laboratuara gitti. Pippa, Bayan Copeland'i gördüğüne çok memnun olmuştu. O kadar iyimser ve iyi kalpli bir kadındı ki. Odaya girdikten sonra en az on kez Pippa'ya sarıldı.

Tabitha, Carly ve Sylvia da geldiler ama fazla kalmadılar. Ashley'nin ailesi yeterince kalabalıktı zaten. Pippa bile fazla ayakaltında kalmamaya özen gösteriyordu.

Bir ara dışarı çıktı, kendisine bir bardak su aldıktan sonra rahat bir koltuğa ilişip bebeğin gelişini beklemeye koyuldu.

Ashley'nin gerçekten çok geniş bir ailesi vardı ve hepsi de doğum esnasında orada olmaya yemin etmişti sanki.

Pippa kendi doğuracağı anı düşünerek içlendi. Böylesine kalabalık ve sevgi dolu bir aileye sahip olmak ne kadar güzel bir şeydi.

Ashley'nin odasında bir sürü sıcak, cana yakın insanı görünce kendi yalnızlığının acısını içinde daha fazla hissetti.

"Bugün bir şey yedin mi?"

Arkasında Cam'ın sesini duyunca düşüncelerinden ancak sıyrılabilmişti. İrkilerek ona döndü ve hayır anlamında başını salladı.

"Hadi, kafeteryaya inelim," dedi Cam.

Kolundan tutup yol göstermek istedi ama Pippa karşı koydu. "Şu

anda gelemem. Ashley her an doğurabilir. Kaçırarak istemiyorum.”

Cam sıkıntılı bir ifadeyle tuttuğu nefesini dışarı verdi. “O zaman gidip sana bir şeyler getireyim, yemek yemelisin,” dedi.

Pippa omuz silkti şu anda onu düşünmek istemiyordu.

Cam arkasını dönüp, bekleme odasından çıkıp gitti ve Pippa yeniden koltuğuna gömüldü. Belki de onun bu kibirli ve iğneleyici tavrı Cam’in aklının karışmasına neden olmuştu. Acaba, yine seviştikten sonra yanından aceleyle sıvıştığını hiç düşünmüş olabilir miydi? Ya da bu davranışının Pippa’nın dengesini nasıl bozduğunu? Kırılma noktasına ne kadar yaklaştırdığını?

On beş dakika sonra Cam elinde bir tepsiyle görüldü.

“Ne içmek istediğinden emin olamadığım için sana su aldım.”

“İyi yapmışsın,” dedi Pippa tepsiyi elinden alırken. “Sen yemiyor musun?”

“Ben gelmeden önce yedim.”

Yanındaki koltuğa oturdu.

Spagetti ve sarımsaklı ekmek nefis görünüyordu ama Pippa’nın hiç iştahı yoktu. Midesi bulanıyordu.

Bir iki lokma alıp tepsiyi elinin tersiyle uzaklaştırdı. Sanki doymuş gibi yapıyordu ama Cam’in bakışlarını üzerinden çekmediğini de fark ediyordu.

İmdatına Ashley’nin babası yetişti. Bekleme odasına dalıp, ağzı kulaklarında bağırırmaya başladı. “Kız oldu! Bir kız torunum oldu!”

Odadaki herkes heyecanla bağırıyordu. Pippa da ayağa kalkıp Ashley’nin babasının yanına gitti. Herkes çok mutluydu. Birbiriyle kucaklaşıyordu. Pippa da hep böyle bir doğum anı hayal ediyordu.

Birkaç dakika sonra Devon kollarının arasında bebekle birlikte yanlarına geldi. Ağzı kulaklarındaydı. Cam de arkadaşının neşesine aynı şekilde katıldı.

Bir ara Devon bebeği Cam’in kucağına verince, Pippa gözleri nemlenerek onlara baktı. Klinikteki o anı hiç unutamıyordu.

Cam bebeği tekrar Devon’a verdi ve arkadaşını kutladı. Odanın içinde herkes bir şeyler söylüyor ama gürültüden kimin ne dediği hiç anlaşılmıyordu. Tam bir curcunaydı. Pippa gözlerini Cam’den alamıyordu. Cam gülümsüyordu. Mutlu olduğu her halinden belliydi.

Öyleyse neden Pippa'yı ve kendi bebeğini sevmiyordu ki?

Pippa orada daha fazla kalıp her şey tozpembeymiş gibi davranamayacağını anlamıştı.

Odada herkes kendi havasında olduğu için kimseye belli etmeden dışarı çıktı. Tam asansöre binecekken Ashley'nin kuzenlerinden birine rastladı ve ona Ashley'ye mazeretini bildirmesini söyledi. Asansöre bindi, gözlerinden süzülen yaşlara engel olamadı ve birinci katın düğmesine bastı.

Asansörün kapısı kapanmak üzereydi ki Cam'le göz göze geldiler. Cam asık bir suratla ona doğru yürüdü ama asansörün kapısı kapandı ve aşağıya doğru hareket etti.

Güneşli bir gün olmasına karşın gecenin karanlığıyla birlikte soğuk bir hava da kendini göstermişti. Ashley'nin bebeği çok talihliydi. Güzel bir ilkbahar gününde doğmuştu, uzun ve soğuk geçen bir kıştan sonra ılık ve tatlı bir ilkbahar. Hayata başlamak için çok iyi bir zamandı.

Ama onun için, ilkbahar ölüm demekti.

Belki biraz dramatik düşünüyordu fakat boğazında düğümlenen kederden bir türlü kurtulamıyordu.

Cam'i seviyordu. Onlarca kusuruna karşın seviyordu.

Cam'in, Devon ve Ashley'nin bebeğine baktığı gibi, kendisine ve bebeğine de sevgiyle bakmasını istiyordu. Hep o anda olduğu gibi mutlu görünmesini istiyordu.

Sanki tamamıyla yabancı birini izliyor gibi hissetmişti. Demek ki sevdiği insanların yanında böyle görünüyordu. Ashley onun her zaman kibar ve hassas biri olduğunu söylememiş miydi? O zaman kendisine ve bebeğine neden böyle davranıyordu ki?

Yaşlar yanaklarından çenesine doğru süzüldü ama silmek için bir çaba göstermedi.

Arkasından gelip yanına yaklaşan bir taksiye bindi. Şoföre gideceği adresi zorlukla söyleyebildi. Araba trafiğe karışırken, adam dikiz aynasından meraklı gözlerle kendisini izliyordu.

Cep telefonu çaldı ama açmayı hiç istemiyordu. Cam olduğundan

emindi. Bir süre sonra mesaj geldiğini belirten sesi duydu. Yine bakmadı.

Tam apartmanına yaklaşmıştı ki telefonu yeniden çaldı. Değişik zil sesinden arayanın Ashley olduğunu anlamıştı.

“Ash,” dedi merakla telefonu kulağına götürürken.

“Hayır, Devon.”

Pippa bir süre duraksadı. “Ashley ve bebekle ilgili bir sorun yok, değil mi?”

“Ben daha çok senin iyi olup olmadığını öğrenmek için aradım,” dedi Devon.

“Ben iyiyim,” dedi Ashley titrek bir sesle. “Gerçekten, erken ayrıldığım için umarım Ashley bana kırılmamıştır. Aile o kadar kalabalıktı ki bir de ben ayakaltında olmayayım istedim.”

“Sen asla ayakaltında olmazsın Pippa,” diye yanıtladı Devon. Sanki Pippa’nın ne kadar berbat bir durumda olduğunu sezmiş gibiydi. “Yalnızca seni merak ettim. Biliyorum bebek kucağındayken Cam’e nasıl baktığını fark ettim. Senin için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum.”

Yaşlar yeniden süzölmeye başladı.

“Anlayışın için sana minnettarım Dev. Ama ben iyiyim. Sen şimdi bütün dikkatini Ash ve o güzel bebeğe vermelisin. Ashley’ye yarın gelip onu göreceğimi söyle, hele ortalık biraz sakinleşsin.”

“Anlıyorum,” dedi Devon. “Cesur ol Pippa. Eğer onu öldürmenin sana bir yararı olacağını bilsem bunu bile yapardım. Ama bir zamanlar benim de onun gibi hatalar yaptığımı düşünürsen, onun için de hâlâ bir umut var demektir.”

Pippa kendi kendine gülümsedi. “Teşekkürler, Dev, eve geldim, artık ailenle ilgilensen iyi olur, Ash’e sevgilerimi ilet.”

“Kendine dikkat et, Pippa. Her zaman yanında olduğumuzu sakın aklından çıkarma.”

“Biliyorum.”

Şoföre parasını ödedikten sonra taksiden indi. Hızla evine doğru yürümeye başladı. Bu arada telefonuna yeniden göz atınca bir sürü mesaj olduğunu ve hepsinin de Cam’den geldiğini fark etti.

Sonuncusunu okudu.

Lânet olsun Pippa. Aç şu telefonu. Neler oluyor? İyi misin?

Telefonu kapatıp cebine koydu ve anahtarları eline alarak merdivenleri tırmanmaya başladı.

Hayır, iyi değildi. Hem de hayatında hiç olmadığı kadar.

Ertesi gün tahammül gücünün test edileceği bir gün olmalıydı. Sabah erkenden yataktan kalktı. Zaten doğru dürüst uyuyamamıştı. Doğruca kafeye gitti ve işe koyuldu.

Gün boyunca gelen müşterilerin iltifatlarıyla karşılaştı, yaptıklarının ne kadar leziz olduğunu söylüyordu hepsi de.

Aslında dayanacak gücü yoktu. Olumlu olan tek şey Cam'ın kendisini göstermemiş olmasıydı. Her an gelebilir endişesini taşıyordu. Onca telefonuna cevap vermediğine göre ondan böyle bir hareket beklemekte haksız da sayılmazdı.

Akşam kafeyi kapattıktan sonra evine gitti ve uzun bir uyku çekti. Ya da öyle yaptığını sandı, çünkü ne zaman gözlerini kapasa, karşısında gülümseyen yüzüyle Cam belirliyordu.

Yatakta kıvranıp durdu, gerçekleri aklına getirip üzüldü. Bir karar vermesinin zamanı geldiğine inanıyordu. Artık Cam'ın uyanmasını, geçmişinden sıyrılıp kendisine dönmesini beklemeye tahammülü kalmamıştı. Bu böyle sürüp gidemezdi.

Yataktan kalkıp üzerini giyindi. İlk iş olarak Ashley'nin yanına gidecekti.

Hastaneye vardığında ziyaret saati sona ermişti ama kimseye görünmeden doğum servisine ulaştı. Zaten görseler ne olurdu ki, en fazla kolundan tutup dışarı atarlardı.

Ashley'nin odasının kapısını yavaşça tıkırdattı, arkadaşının uykuda olmamasını umuyordu. Az sonra kapı açıldı ve Devon göründü.

“İçeri gel,” dedi Devon. Yüzündeki ifadeden onu gördüğüne ne kadar sevindiği belli oluyordu. Başka bir söz söylemeden Pippa'yı kollarının arasına alıp sıkıca sardı.

Pippa buna ne kadar ihtiyacının olduğunu ancak o anda anlayabildi. Ağlamamak için dudaklarını ısırarak zorunda kaldı. Buraya Ashley ve bebeği görmek için gelmişti, Devon'un kollarında zırla-

mak için değil.

“Sağ ol,” dedi Devon’a. “Ash nasıl?”

Devon kenara çekilip ona yol verdi. “Gir, kendin bak, şu anda Katelynn kucağında.”

Pippa odadaki küçük girişi geçip yatağa yaklaştı. Kollarının arasındaki bebeğe sarılan Ashley’nin yarattığı inanılmaz güzellikteki manzara karşısında duygulanmamak elde değildi.

Ashley onu görür görmez bağırmaya başladı. “Hey, Pip, gelip şuna bir bakar mısın? Ne kadar güzel, değil mi?”

“Emziriyor musun,” diye fısıldadı Pippa. Yatağın kıyısına ilişip bebeği izlemeye koyuldu. “Zor oluyor mu?”

Ashley gülümsedi. “Başlarda öyleydi ama buradaki hemşireler harika. Bana çok yardımcı oldular, gerisini de Katelynn halletti zaten. Şu anda tam bir usta kesildi.”

Devon bir sandalye getirdi ve Pippa’ya oturması için işaret etti.

“Dev dün gece Cam’ın tam bir öküzlük yaptığını anlattı,” dedi Ashley kısık bir sesle.

Pippa içini çekti. “Ondan söz etmeyelim, şu anda önemli olan sen ve bebeğin. Güzel şeylerden bahsedelim.”

Ashley bebeği emzirmeyi bitirmişti. Devon’a uzattı. “Kızın gazını senin kucağında çıkarmak istiyor,” dedi.

Sonra kollarını göğsünde kavuşturarak, “Şimdi sana gelelim, Pippa,” dedi. “Dökül, berbat görünüyorsun, yüzünden mutsuzluk akıyor.”

Pippa’nın boğazındaki düğüm gittikçe büyüyordu, akmaya hazır duran yaşlara engel olamadı.

“Sefil bir haldeyim ama bunu ben istedim. Bilerek bu yola girdim, bıkkın ve üzgünüm. Onunla yüzleşmem gerekiyor Ash. Aptalca biliyorum, ama bunu yapmalıyım.”

Ashley uzanıp elini tuttu ve sıktı. “Ona ne söyleyeceksin,” dedi.

Pippa sinirli bir biçimde güldü. “Ona, onu sevdiğimi söyleyeceğim,” diye yanıt verdi.

Ashley, “Sen benden çok daha cesursun. Her zaman da öyle oldun,” dedi.

“Evet, ama sen de benden güzelsin. Bu yüzden eşit sayılırız.”

“Bu doğru değil. Peki, varsayalım ki ona bunu söyledin. Sonra ne olacak?”

Pippa içini çekti. “Sonra hiçbir şey, her zaman yaptığımı yapacak ama bu sefer çekip giden ben olacağım. Bu son şansını ona vermeliyim. Ya da bu benim son şansım olacak. Her iki halde de, bu her şeyin sonu demek. Bu hastalıklı ilişkiyi böyle sürdüremeyiz artık. Dün gece gözlerim açıldı. Başkalarının yanında çok mutlu görünüyor. Benim yanımdayken değil. Bu da canımı acıtıyor.”

“Ahh, Pip,” diye fısıldadı Ashley. Yüzünde sonsuz bir sevgi vardı. “Keşke...”

“Haklısın ama dilekler her zaman gerçek olmuyor. Sadece perimasalları mutlu sonla bitiyor. Ne Cam Yakışıklı Prens, ne de ben Prensesim.”

Ashley neredeyse ağlamak üzereydi. Oysa Pippa’nın en son istediği şey arkadaşının bu mutlu anına gölge düşürmektir. Sesine bir coşku kattı ve dudaklarına gülümseme kondurdu. Sonra kalkıp Ashley’ye sarıldı.

“Bebeği bir süreliğine Devon’dan çalacağım, ondan sonra da sizi baş başa bırakıp gideceğim.”

Devon’a döndü. Genç adam bebeği omzundan indirerek onun kollarının arasına bıraktı.

Pippa bebeğe iyice sarılarak kokusunu içine çekti. Yumuşak teninin her santimetre karesine dokunmak ister gibiydi. Annesi başına pembe bir bant takmıştı. O kadar güzel ve tatlıydı ki. Tıpkı Ash gibi.

Bir anda minik bebeğe âşık olmuştu. Kim olmazdı ki? Kendi oğlunu gördüğünde de aynı duyguyu yaşamıştı. Anında sevmeye, koşulsuz, asla kıramayacak ve kopamayacak bir bağ.

“Bu mükemmel bir şey Ashley, harikası.”

Ashley kollarını uzatıp bebeğini almaya hazırlandı. Sonra Pippa’nın gözlerinin içine bakıp, “Sakın üzülme, her şey çok iyi olacak,” dedi.

Pippa başını salladı, başka ne yapabiliirdi ki? Dönüp Devon’a da bir el salladı ve “Sonra görüşürüz çocuklar,” dedi.

“Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver,” diye yanıtladı Devon.

Pippa başını eğdi ve kapıyı usulca çekerek çıkıp gitti.

~ ON İKİNCİ BÖLÜM ~

PIPPA gecenin o saatinde kendisini Greenwich'e götürmekte olan taksinin şoförünü zorlukla ikna edebilmişti. Yol da bir türlü bitmek bilmiyordu. Cam'in evinin kapısına geldiklerinde saat gecenin yarısını bulmuştu. Cam evde olmayabilirdi ama içinden bir ses orada olduğunu söylüyordu.

Kapının önündeki dâhili telefonda içeriği aradı şoför. Yanıt veren Cam değildi. Pippa, John'un sesini tanımıştı. Az sonra kapı kendiliğinden açıldı ve taksi evin önüne gelip durdu. Pippa adamın parasını ödedi ve beklememesini söyledikten sonra arabadan indi.

Kapıyı John açıp onu karşıladı. Yüzünde endişeli bir hal vardı.

"Cam evde mi," diye sordu Pippa usulca.

"Evet, Bir saat kadar önce odasına çekildi."

"Onu görmeliyim, John. Çalışma odasında bekleyeceğim."

John'un cevap bile vermesine fırsat tanımadan çalışma odasına girdi. Işıkları açmadan pencerenin yanında dikilip beklemeye başladı, Karanlığın insanı rahatlatan bir yanı vardı. Gözlerini parlak, yıldızlarla dolu gökyüzüne çevirdi, Peri tozu gibiydi. Milyonlarca dilek tutulabilirdi. Ama onun tek bir dileği vardı.

Arkasındaki kapının açıldığını duydu. Bir süreliğine gözlerini

kapadı. Sonra geriye dönüp loş ışıktaki dikilen Cam'ın yüzüne baktı.

"Pippa?"

Sesindeki endişe ve şaşkınlığı gizleyemiyordu. Bir adım daha yaklaştı ve küçük masanın üzerinde duran gece lâmbasının düğmesini çeviriverdi.

Aniden odaya dolan ışık Pippa'nın irkilmesine neden olmuştu. Başını öbür tarafa çevirdi, Hem yüzündeki ifadeyi Cam'ın görmesini istememişti, Ama sonsuza kadar da saklayacak halde değildi. Nasıl harap olduğunu, yıkıldığını daha ne kadar gizleyebilirdi ki?

"Neler oluyor, Pippa? Gecenin bu saatinde bu kadar yolu neden geldin?"

Pippa yutkundu ve derin bir nefes aldı. Sonra yüzünü ona döndü.

"Her şey bitti mi, Cam," diye sordu.

Cam şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Ne demek istediğini anlamadım," dedi.

Pippa ona doğru bir adım attı. "Anlamana yardımcı olayım Cam. Seni seviyorum."

Cam'ın beti benzi atmıştı, Geri çekildi. Pippa öğrenmek istediğini öğrenmişti işte. Ama yine de içindeki bir şey dürtüyordu. Her ne kadar canı yansa da, ne kadar aşağılansa da, sonuna kadar gitmeye karar verdi.

"Nerede durduğumu bilmek istiyorum," dedi. "Bir an sanki beni istiyormuş gibi sevgiliymişiz gibi davranıyorsun, Hemen ardından, gelişigüzel bir yabancıymışım gibi benden kaçıyorsun."

Cam dudaklarını ısırıldı. "Sana ilk günden beri dürüst davrandım."

Pippa başıyla onayladı. "Evet, haklısın, Bundan hiç kuşku yok. Fakat duyguların hakkında karışık sinyaller veriyorsun. Hareketlerin söyledikleriyle çelişiyor. Seninle bir şansım olup olmadığını bilmek zorundayım, Cam."

Cam arkasını dönmeye başlamıştı ki, Pippa çileden çıktı.

"Bana sırtını dönme," diye bağırdı. "En azından bunu yapma. Yüzüme bak ve bana neden beni sevemeyeceğini söyle. Sevdığın insanları kaybettiğini biliyorum. Seni anlıyorum. Ama artık hayata devam etmenin zamanı gelmedi mi? Bir çocuğun, oğlun olacak. Onun sana ihtiyacı var. *Benim* sana ihtiyacım var." Dudakları titri-

yordu.

Cam olduğu yerde dönüverdi. Gözleri öfkeyle parlıyordu. “Haya-
ta devam etmek mi? Beni anlıyor musun? Nasıl anlayabilirsin ki
Pippa? Klişeleşmiş psikolog sözcükleriyle her şeyin düzelip, yeni bir
hayata atılmamı mı bekliyorsun?”

“Benim söylemek istediğim, senin bir daha asla birini sevmeye-
ceğine inanmanın ne kadar saçma bir düşünce olduğu.”

Cam gözlerini yumdu. Tekrar açtığında tam Pippa’nın gözlerinin
içine baktı. “Yeniden sevmem demedim. Her insanın sadece bir ruh
eşi olduğunu, onu kaybedince de ömrünün sonuna kadar başka şansı
kalmadığını söyleyen o kişilerden değilim.”

Pippa’nın ağzı açık kalmıştı çünkü bu sözleri hiç beklemiyordu.
“O zaman neden,” diye fısıldadı. “Neden beni ve bebeğimizi seve-
miyorsun?”

Siyah ve kararlı gözlerini Pippa’ya çevirdi yeniden.

“Sevmiyor değilim, Pippa. *Sevmek istemiyorum*. Anlıyor mu-
sun? Seni sevmek *istemiyorum*.”

Pippa donup kalmıştı. En küçük bir tepki bile veremedi. Kollarını
karnının üzerinde kavuşturarak geri çekildi. Ruhunun en ücra köşele-
rine kadar incinmişti.

“Eğer seni sevmezsem, sana bir şey olduğunda üzölmek zorunda
kalmayacağım. Eğer seni sevmezsem, yaptığını hiçbir şey beni üz-
meyecek. Bir daha asla, Elise ve Colton’un gözlerimin önünde ölme-
si gibi duyguları yaşamayacağım. Belki bunları anlamıyor olabilirsin.
Hiçbir zaman anlamamanı dilerim.”

Pippa ona acıyan gözlerle baktı.

“Sırf bu korku yüzünden mi beni ve çocuğunu hayatına sokmu-
yorsun,” diye sordu sert bir sesle. “Nasıl bu kadar duygusuz bir yara-
tık olabiliyorsun?”

Cam parmağını ona doğru salladı. “İyi anlamışsın, duygusuz, tam
da öyle olmak istiyorum. Hiçbir şey hissetmek istemiyorum.”

Pippa damarlarının öfkeyle dolduğunu hissediyordu. “Sen bir al-
çaksın. Yüreğı nasır tutmuş, çıkarıcı bir zavallısın. Mademki bir ilişki
yaşamamak için bu kadar kararlıydın, o halde neden benimle seviş-
meye devam ettin?”

Cam bakışlarını ondan kaçırdı, suçluluk duygusu yüzünde bir gölge gibi duruyordu.

“Senin için üzölmeli miyim, bilemiyorum. Geçmişinde olanlar için sana acımalı mıyım? Sana şu kadarını söyleyeyim Cam, hayat böyledir, hiç kimse için kusursuz bir yaşam yoktur. Sen de özel biri olduğunu sanma sakın. Her insanın başına kötü şeyler gelebilir ama herkes senin gibi kalpsiz bir pislik haline dönüşmez. Ayağa kalkarlar, silkelenip yaşamaya devam ederler. Herhalde bunu hiç aklına getirmedin.”

“Bu kadarı yeter,” diye isyan etti Cam.

“Hayır, yetmez, daha yeni başlıyorum ve söyleyeceğim her şeyi dinlemek zorundasın, bunu bana *borçlusun*. Bir gün bu yaptığından pişman olacaksın. Bana ve bebeğine sırtını dönmenin acısını iliklerine kadar hissedeceksin. Belki bir başkasını bulup evleneceksin ve dışarıda bir yerlerde, sırf senin korkaklığın yüzünden, babasız büyüyen bir çocuğun varlığını aklına getireceksin.”

“Sanırım gelecekteki karım, metresim ve aşk çocuğumun bu kadar yakınlarda bir yerlerde olmasına aldırmaz,” dedi Cam kızgın bir biçimde.

Pippa yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Bir adım daha geriledi. Cam biraz ileri gittiğini fark etmişti. Ona doğru bir hamle yaptı.

Pippa onu durdurmak için elini kaldırdı. Kendini tutmakta oldukça zorlanıyordu. Gururu birtakım şeyleri yapmasına engel oluyordu. Her şey o kadar anlamsızdı ki, birbirini ısırmaya çalışan iki köpek gibiydiler. Hiçbir şeyi çözememişlerdi. Asla da çözemeyeceklerdi.

“Bitti,” diye mırıldandı Pippa soğuk bir ses tonuyla. “Senden hiçbir şey istemiyorum, Cam. Desteğini istemiyorum. Paranı istemiyorum, varlığını da tabii ki. Seni benim ve çocuğumun yakınlarında görmek istemiyorum. *Benim* çocuğum, senin değil. Sen bizi istemiyorsun, bana inan ki sana ihtiyacımız yok.”

“Pippa...”

Pippa başını salladı. “Artık bir şey duymak istemiyorum. Ama şunu bil ki, bir gün uyanacak ve ne kadar büyük bir hata yaptığını anlayacaksın. O zaman da ben senin yanında olmayacağım.” Elleriyle karnını okşadı. “*Biz* yanında olmayacağız. Ben daha fazlasını hak

ediyorum. Bana parasını ya da uygun zamanını ayıran değil, *her şeyini* verebilecek bir adamı hak ediyorum. Daha da ötesi, oğlum da bunu hak ediyor. Koşulsuz sevecek bir babaya sahip olmak onun da hakkı. Yalnızca kendini düşünen bir babaya değil.”

Tam yürüyüp gidecekti ki, dönüp son kez ona baktı.

“Seni sevdim Cam. Senden hiçbir şey istemedim. Bu doğru, baştan beri dürüst davrandığın da doğru, kuralları değiştiren bendim. Ama bir hata yaptım diye kendimi ömür boyu cezalandıracak değilim. Aptallığım yüzünden oğlumun acı çekmesine izin vereceğimi de sanma. Sana iyi bir hayat dilemeyi isterdim ama buna gerek duymuyorum. Sefaletinin çamuru içinde yuvarlanmaktan ne kadar hoşnut olduğunu görebiliyorum.”

Arkasını döndü, kapıyı çarparak kapadı ve çekti gitti. Ne zaman ki ön kapıdan dışarı adımını attı, taksiyi gönderdiğini hatırladı. Bu kocaman ve çirkin evin önünde kala kalmıştı.

“Bayan Laingley, sizi evinize götürmeme izin verir misiniz?”

Arkasına dönüp baktığında John’un sevgi ve merhamet dolu gözleriyle karşılaştı. Bu da her şeyin tuzu biberi oldu. Bir anda gözyaşlarına boğuldu ve John’un uzattığı eli tutup arabaya bindi.

~ ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

CAM oturduğu koltuğa yığılıp kaldı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Pippa'nın arkasından bakakalmış, sonra John'un onu arabaya bindirişini izlemişti.

Öylece, hissiz bir halde, orada ne kadar kaldığını hatırlamıyordu. Odanın kapısının hâlâ açık olduğunu fark etti ama içini ürperten şeyin havanın soğukluğu olmadığını biliyordu. İçi üşüyordu. Sanki ölmüş bir beden taşıyordu, nefes alıp veren ama ölü bir beden.

Şimdi oturduğu yerde, göğsünün ağrıdığını hissediyordu. Oysa olmamalıydı, rahatlamış olması gerekmez miydi? Bitmişti işte.

Taa baştan beri yapması gereken şeyi sonunda yapmıştı.

Öyleyse neden sevinemiyordu? Hatta bir rahatlama bile duyamıyordu? Yeniden o duygusuz dünyasına çekilebilir, acılara set çekebilirdi.

Bildiği tek şey bütün bunların yalan olduğuydu. Şu anda canı yanmıyordu. Öylesine canı yanıyordu ki, nefes almakta zorlanıyordu.

Pippa'yı yitirmişti.

Kaçmak istediği şey aslında kaybının verdiği acıydı. Sevddiği kişiyi koruyamamanın ve kaybetmenin verdiği umutsuzluk ve öfke içini yiyip bitiriyordu.

Pippa'yı kaybetmişti. Oğlunu kaybetmişti.

Oğlunu.

Dünyanın ayaklarının altına serilmesini hak eden, onu seven bir anne ve babaya ihtiyacı olan oğlunu kaybetmişti.

Gerçekten de tam bir pislik olduğunu düşündü. Duygusuz bir yaratıktı, tam Pippa'nın tanımladığı gibi. Ama gerçekte duyguları vardı. Şu anda bu acıyı hissetmemek için neler vermezdi ki?

Bu gece Pippa'yla yüzleşmek ve onu ne hale getirdiğini görmek Cam'in içinde onarılması güç bir yara açmıştı, ölmek istiyordu. Pippa karşısında dikilmiş, gözlerindeki acıyı taa yüreğine batırmıştı. Ona bir şans vermiş, ama o bunu harcamıştı. Çünkü korkağın biriydi.

Ona öyle bir şey sunulmuştu ki, bir sürü insan bunun için her şeyini verir, yaşadığı her gün tanrısına bunun için şükrederdi.

Pippa onun için yeni ve taze bir nefesti. Onu içine düştüğü kaptandan kurtaracak kişiydi. Uzun zamandır sadece nefes alıyor, hareket ediyor ama yaşamıyordu. Pippa bütün bunları bir çırpıda değiştirmişti. Onu ilk gördüğü anda, duygularına bir yıldırım düştüğünü sanmıştı.

Gülüşü, kahkahası, davranışları, kendine güveni, içinin güzelliği, cesareti, hepsine hayrandı.

Şu son ayların zorluğunu bile tek başına göğüslemişti. Cam bunu aklına getirdikçe kendisinden nefret ediyordu. Pippa gençti, gelecekle ilgili plânları vardı. İstedığı her adamı kendisine bağlayabilirdi, yine de onu seçmişti. Cam onu hamile bırakmış, buna karşın pes etmemiş, bu zor durumun üstesinden tek başına gelmeye çalışmıştı.

Oğlu için şiddetle savaşıyor, hâlâ da savaşıyordu. Cam onu delicesine takdir ediyor, kendisinden ise aynı derecede utanıyordu.

Bu kadını hak etmiyordu, Pippa kesinlikle haklıydı.

Ama onu istiyordu. Gerçekten istiyordu.

Aslında böyle karanlık bir dünyaya hapis olarak acısını unutmaya çalışmak, Pippa'ya sırt çevirerek kendini korumaya çalışmak gülünç bir durumdu.

Aniden oturduğu sandalyeden fırladı, ayağa kalktı. Heyecanlanmış ve ömründe hiç olmadığı kadar kararlı bir tavır almıştı.

Onu seviyordu.

Kendine de, ona da yalan söylemişti. Ona âşık olmamak için bir

sürü zırvalar ve saçmalıklar yaratmıştı ama hiçbirini işe yaramamıştı.

Şimdi ayaklarının ve ellerinin üzerinde sürünerek ondan yeni bir şans dilenecekti.

Hızla çalışma odasından çıktı, mutfaktan geçip garaja indi. Nasıl görüldüğüne ve kıyafetine aldırış bile etmeden arabasına bindi.

Lânet olasıca şehre geri dönüyordu. Sabahın körü oluşu, yolun uzaklığı gözünü hiç korkutmuyordu. Bu bekleyemezdi. Cam de bekleyemezdi.

Bazı şeylerin anında yapılması gerektiğine inananlardandı bu an da onlardan biriydi. Aylardır o Pippa'yı bekletmişti. Şimdi ise onun bir saat bile beklemeye tahammülü yoktu.

Pippa büyük bir cesaret örneği sergilemiş, evine gelip onu sevdiğini söylemiş ve yüreği ağzında yanıtını beklemişti.

Aynı şeyi o da yapamaz mıydı?

Hayatının en zor, belki de en kolay işi olacaktı. Pippa'dan ve oğlundan ayrı geçecek bir ömrü düşündüğünde, sürünerek özür dilemenin o kadar da kötü bir şey olmadığını anlıyordu.

Pippa yorgun adımlarla evine girdi. Ayakta duramayacak kadar bitkin ve bıkkındı. Gözyaşlarını tutmak için sarf ettiği çaba başını ağrıtmıştı. Kalbi yaralı, baştan ayağa sanki uyuşmuş haldeydi.

Hissediyordu, kaybetmişti. Artık neyle karşılaşacağını da kestiremiyordu.

Kanepenin üzerine adeta çöktü. Çantasını kahve masasının üstüne koydu ve gözlerini kapadı. Baş zonkluyordu. Uykuya ihtiyacı vardı. Hiç olmazsa orada, uykusunda, dertlerinden bir an için kaçabilirdi.

Başının altına bir yastık alıp uzandı. Yorgunluk her yanını esir almıştı. Kafenin açılışı, Ashley'nin doğumu, Cam'le yüzleşmesi derken bir gece bile doğru dürüst uyuyamamıştı.

Telefonunu çıkarıp saate baktı. Bir iki saat sonra ayakta olmalıydı. Alarmını kurdu, başucuna bıraktı.

Sonra gözlerini kapattı ve uykunun rahatlatıcı battaniyesini üzerine örttü.

Ortalığı kaplayan bir duman kokusu Pippa'yı derin uykusundan uyandırdı. Gözlerini açtı, karanlık ve yanan bir şeyin keskin kokusu aklını karıştırmıştı. Korkuyla kendisini kanepeden aşağı attı.

Etrafını alevler sarmış, sıcaklık tenini yakıyordu. Her yer portakal renginde alev duvarlarıyla çevrilmişti. Öylesine yoğun ki, Pippa bir an için nerede olduğunu, dışarı bir çıkış yolu olup olmadığını anlayamadı.

Derin bir nefes aldı ama ciğerleri dumandan yanınca öksürmeye başladı. İçinde bulunduğu korkunç durumun farkına varınca paniğe kapıldı.

Sonra bir anda, yangında en güvenli yerin zemine yakın yerler olduğunu hatırladı ve yere uzandı. Karnındaki bebeği de düşünerek dikkatle sürünüyordu.

Telefonu neredeydi?

Arkasına dönüp baktı ama dumandan hiçbir şey görünmüyordu. Bir an önce bir şeyler yapmazsa burada ölecekti.

Gözlerini kapatıp, odasını aklına getirdi. Kapının ne tarafta olabileceğini kestirmeye çalışıyordu.

Bebeğini kurtarmalıydı. Kendisini kurtarmalıydı.

Yukarı sıyırdığı gömleğiyle ağzını ve burnunu kapattı. Sürünerek ön kapıya doğru ilerlemeye çalışıyordu. Gitgide soluk almak daha da güçleşiyor, Pippa bunun bebeğine vereceği zararları aklına bile getirmek istemiyordu.

Çıkışa neredeyse bir metre kalmıştı ki, kapı çatırdayarak ve parçalanarak çöktü. Bir haykırış duydu, sonra güçlü eller kendisini yaladı ve yukarı kaldırdı.

İtfaiyeci Pippa'yı kollarının arasına aldığı gibi dışarı, temiz havaya çıkardı. Etrafta yanıp sönen ışıklar, duman ve yıldızlı gökyüzüne sıçrayan alevlerden başka bir şey seçemiyordu.

“İçeride başka kimse var mı,” diye sordu itfaiyeci.

Pippa başını salladı, “Hayır.”

Adam onu yakında bekleyen bir ambulansa götürdü ve yanındaki bir başka adamın kollarına verdi. O da hızlı bir şekilde, arabanın açık

kapısının önündeki sedyeye yerleştirdi.

“Bebek,” diye bağırdı Pippa. “Hamileyim.”

Yüzüne bir oksijen maskesi taktılar. Artık söyledikleri anlaşılıyordu. Sırtüstü yatıyordu. İki adam sedyeyi kaldırıp ambulansın arka tarafına koydular. Yüzleri endişe doluydu.

Koluna bir iğnenin battığını duydu. Adamlar ona sorular soruyordu. Onlara iyi olduğunu anlatmaya çalışıyordu ama ağzındaki maskeden ne dediği anlaşılıyordu.

“Ben iyiyim, bir şeyim yok,” diye bağırarak istedi fakat dudaklarını oynatamadı.

Gözlerini bir iki kez kırpıktan sonra etrafındaki her şey bir anda karardı.

~ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM~

CAM, Pippa'nın sokağına girdiğinde soğuk terler dökmeye başladı, ağzının kuruduğunu hissetti.

Her yanda yanıp sönen uyarı ışıkları vardı. Polis otoları, ambulanslar, itfaiye arabaları, ortalığı ağır bir duman kokusu kaplamış, gökyüzü uzanan alevlerden kızıl bir renk almıştı.

Polis barikatıyla karşılaştığında arabasından indi ve ok gibi fırlayarak Pippa'nın apartmanına doğru koşmaya başladı.

"Hey! Oraya giremezsin!"

Aldırış bile etmedi. Tek düşüncesi Pippa'ydı, aman tanrım, diye dua etti içinden, tekrar olmasın, onu kaybetmeye dayanamazdı.

Tam itfaiye araçları ve ambulansların önündeki çizgiye ulaşmıştı ki bir iki kişi tarafından alaşağı edildi. Tepesinde dikilen bir polis memuru bağırıp çağırıyor ama Cam hiçbir şey duymuyor ve anlamıyordu.

Bir polis memuru daha geldi, ikisi birlikte Cam'in yattığı yerden kalkmasına engel olmaya çalışıyordu.

"Bırakın beni," diye bağırды sertçe. "Ona ulaşmam lâzım. Pippa! O hamile! Onu kurtarmam lâzım."

“Hiçbir yere gitmiyorsun evlât,” dedi polislerden biri. “Bütün blok alevler içinde. Ölmek mi istiyorsun?”

“Bırakın kalkayım,” diye yalvardı. “İyi olup olmadığını bilmek istiyorum. Onu dışarı çıkardılar mı?”

Polis memuru sıkıdığı kolunu gevşetti. Ayağa kalkmakta olan Cam’i endişeli gözlerle izliyorlardı.

“Sakın aptalca bir şey yapma,” diye uyardı biri.

Cam tamam anlamında ellerini yukarı kaldırdı. Gözlerini etrafındaki yıkıntılardan alamıyordu. Bu gerçek bir kâbustu.

Kader ona yeni bir oyun oynuyor olabilir miydi? Ama hayır, bu kader değildi. İstese bunun önüne geçebilirdi. Pippa’nın ona geldiği gibi o da Pippa’ya gitseydi, bütün bunlar asla gerçekleşmezdi.

Tamamen kendi suçuydu, eğer Pippa’ya ve bebeğe bir şey ol-duysa artık yaşayamayacağını biliyordu.

“Pippa,” dedi sert bir tonla memura. “Pippa Laingley, bu evde yaşıyordu.” Eliyle apartmanı işaret etti. “Biraz önce evine gelmiş olmalı. Yorgun ve bitkindi, lütfen, bana onu bulup bulmadıklarını söyleyebilir misiniz?”

Polis memuru uyarı anlamında parmağını Cam’e uzattı. “Burada kal, gidip bir bakacağım.” Diğer memura Cam’in yanında kalmasını söyledi.

Cam endişeli gözlerle adamın diğer memurlarla konuşmasını izli-yordu. Yapabileceği bir şey yoktu. Orada durup aldığı her nefesle biraz daha ölmekten başka. Yanındaki polis acıyan gözlerle baktı.

“Birkaç kişiyi dışarı çıkarabildiler,” dedi yavaş bir sesle. “Hepsi-ni hastaneye götürdüler. Eminim o da kurtulanlar arasındadır.”

Az sonra diğer polis memuru geri döndü. Yüzünde ciddi bir tavır vardı. Cam ileri fırladı, neredeyse adamı düşürecekti.

“Onu yarım saat önce hastaneye götürmüşler. İlk kurtarılanlar arasındaymış. Daha fazla ayrıntı bilmiyorum. Bilincinin açık oldu-ğunu ve zarar görmediğini söylediler.”

Cam başını salladı. “Hemen gitmeliyim. Onu nereye götürdükle-rini biliyor musun?”

Hastanenin adını duyar duymaz arabasına doğru koşmaya başla-dı. Arabasına binip karışık ortamdan bir an önce ayrılmak istiyordu.

Onu hemen görmeliydi. İyi olduğuna emin olmalıydı. Ona yine sarılmalı ve kalbindekileri olduğu gibi anlatmalıydı. İnatçılığı ve aptallığı yüzünden daha önce söyleyemediklerini söylemeliydi.

Tek yapabildiği Pippa'nın kendisini dinleyeceğini ümit etmektir.

Pippa acil servisteki küçük bir kabinde yatıyor, hemşirelerin biri girip biri çıkıyordu. Doktorun bebeğe bir şey olmadığını söylemesiyle biraz olsun rahatlamış, yaşadığı paniği atlatmıştı. Neyse ki kendisine ve bebeğe zarar verecek kadar uzun bir süre dumana maruz kalmamıştı.

Aklına geldikçe çıldıracak gibi oluyordu. Ya uyanamasaıydı? Ya dışarı çıkamasaıydı?

Görüntüler gözlerinin önünden gitmiyordu.

Elini karnına koyup bebeğin hareketlerini hissetti ve içi rahatladı. Zaten az önce kendisini içeri almışlar ve korkulacak bir durum olmadığını söylemişlerdi.

Kapısı açıldı ve Pippa içeri giren Devon'u görünce şaşırdı. Arkasından Ashley de girince şaşkınlığı bir kat daha arttı.

"Pippa! Aman tanrım," diye bağırdı Ashley. Kollarını boynuna doladı.

"Tanrı aşkına, burada ne işin var Ash? Daha yeni doğum yaptın."

Devon yatağın yanına yaklaştı. "Seni çok merak ettik Pippa. Duyunca, Ashley hemen buraya gelmek istedi. Ona hayır diyemezdim."

Ashley onu kucaklamayı bırakıp, "Ben iyiyim, önemli olan senin nasıl olduğun," dedi. "Ne oldu, anlatır mısın?"

Yatağın kıyısına oturup elini avuçlarının arasına alınca Pippa artık kendisini tutamadı. Gözlerinden akan yaşlar çenesine süzülürdü.

"Ooo, Ashley," diye fısıldadı. "Korkunç bir geceydi."

"Dur, sen Cam'i görmeye mi gittin?" Gözleri büyümüşü, bir şeyler tahmin ettiği belli oluyordu. "Ooo, hayır. Ne oldu?"

"Bitti," dedi Pippa. Yaşadığı anın duygusallığı sesinin titremesine neden oluyordu. "Evine gittim, onu sevdiğimi söyledim ve her şey bitti."

"Ben dışarıdayım," dedi Devon. "Sizi biraz yalnız bırakayım."

Ashley şefkatle Pippa'nın saçlarını okşuyordu. "Bana her şeyi anlat, doktorun söylediklerinden başlayarak. Beni çok korkuttun. Önce senin iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Sonra da Cam'le olanlardan söz edersin."

"Doktor iyi olduğumu söyledi. Bebek de iyiymiş. Kanepenin üstünde uyuya kalmışım. Uyandığımda ev alevler içindeydi. Neyse ki çok geç kalmadan dışarı çıkabildim, şanslıyım. Doktor yarın eve dönebileceğimi..."

Bir anda sustu. Artık bir evi yoktu ki.

Yeni gözyaşları yüzünü ıslattı.

"Her şey düzelecek," dedi Ashley. "Sana söz veriyorum. Üzülmeni istemiyorum. Annem yarın sabah burada olacak. Seni adeta kızı gibi sevdiğini biliyorsun. Zaten hep seni yanına almayı, sana bakmayı hayal ediyordu."

Pippa gülümsedi. "Şimdi ona ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin." Durup derin bir nefes aldı. "Çok mutlu olurum. Kararımı verdim, Cam'e beni rahat bırakmasını söyledim. Ama çaresiz ve sefil bir durumdayım. O pisliği seviyorum, buna engel olamadığım için de kuduruyorum. Bana, beni ve bebeği sevmek istemediğini söyledi. Aynı bu şekilde söyledi, o kadar soğuktu ki."

Ashley kaşlarını çatı. "Ondan nefret ediyorum. Devon'un arkadaşı olması umurumda bile değil. Umarım, ağaçtan düşüp her tarafını kırar."

Pippa gülmeye çalıştı ama beceremedi. Öksürük nöbeti tuttu.

"Nefesini tut," dedi Ashley. "Dumanda fazla kalmış olmalısın."

"Tanrım, olanlar ne kadar da inanılmaz geliyor, değil mi?"

Ashley yeniden ellerini sıktı. "Bunun için strese girmeni istemiyorum. Çok anlamsız olduğunun farkındayım. Ayağının altındaki halının çekildiğini ve baş aşağı düştüğünü sanıyorsun, haklısın, ama her şey çok iyi olacak. Ben yanındayım, annem yanında, Sylvia, Carly ve Tabitha da bize yardımcı olacak. Devon'un elinden gelen her şeyi yapacağını biliyorsun. Lütfen kendini sıkıp üzülme, şu anda düşünmen gereken tek şey senin ve bebeğin sağlığı."

Pippa sulanmış gözleriyle baktı. "Teşekkürler, seni seviyorum Ash, sen olmasaydın ne yapardım, bilmiyorum."

“Şimdi biraz dinlenmelisin. Hem Katelynn’in de emzirme saati gelmiştir, geri dönmeliyim. Devon senin yanında kalacak, annem de sana evden giyecek bir şeyler getirecek. Taburcu olduğun anı bana hemen bildir. Bugün ben de taburcu oluyorum. Belki de buradan birlikte çıkarız.”

Pippa, Ashley’nin elini sıktı. “Teşekkürler Ash,” dedi. “Sen mü-kemmel bir dostsun. Bebeği benim için öp.”

Ashley ayrılmadan önce yastığını ve üzerindeki örtüyü düzeltti. Sonra da çıkıp gitti.

Pippa yalnız kalır kalmaz gözlerini kapattı, yatağın içine gömüldü. Yorgunluk galip gelmişti. Sınırlarını daha fazla zorlayamadı. Bedenen ve ruhen tükenmişti. İçinde, büyük bir boşluk ve yüreğindeki sızıdan başka bir şey kalmamıştı.

~ ON BEŞİNCİ BÖLÜM ~

CAM, Pippa'nın odasının önündeki koridorda sıkıntılı adımlarla dolaşıp duruyordu. İçeri girip onunla yüzleşmeyi çok istiyordu ama henüz zamanı olmadığını da iyi biliyordu. Devon ve Ashley haklıydılar. Pippa daha hâlâ risk altındaydı.

Koridorun diğer ucundan gelen Devon'u gördü.

"İçeri girip onu gördün mü," diye sordu Devon.

Cam başını salladı. "Ashley'nin annesi içeride, Odaya girmemi söyledi, Onu nasıl suçlayabilirim ki? Ash ve bebek nerede?"

"Arabadalar, Ashley'nin babası onlarla birlikte, Pippa ve Gloria'yı da alıp eve gidecekler."

Cam yüzünü buruşturdu. Pippa'nın gidecek bir evi kalmamıştı ki, ama olmalıydı, onun evinde olmalıydı, hep onun yanında kalmalıydı.

Ne yapacağını bilmez bir halde bakıyordu. Hiç de alışık olmadığı bir durumdu bu. O her zaman kararlı biri olmuştu. Ama şimdi...

Sonra Pippa'nın odasının kapısı açıldı ve Gloria ve Pippa birlikte dışarı çıktılar. Cam gözlerini Pippa'dan alamıyordu. Solgun ve bitkin görünüyor, gözlerinin altında gölgeler oluşmuştu. Kolları daha da incelmış gibiydi. Değişmeyen tek yanı ise karnındaki tümsekti.

"Pippa," dedi alçak ve titrek bir sesle. "Tanrıya şükürler olsun."

Yanına yaklaştı, ona dokunmak için elini uzattı ama Pippa geri çekildi. Sonra yanından yürüyüp geçti. Cam onun bu şekilde gitmesine izin veremezdi.

“Pippa, bekle lütfen.”

Pippa yarı yolda durdu, sonra arkasına dönüp cansız ve dalgın gözlerle Cam’e baktı.

“Beni dışarıda bekleyin,” dedi Devon ve Gloria’ya. “Az sonra gelirim.”

Gloria Copeland tam itiraz etmeye hazırlanıyordu ki, sustu.

“Seni koridorun ucunda bekliyorum,” dedi Devon.

Pippa başını salladı ve yeniden Cam’e döndü.

Cam daha fazla dayanamayıp Pippa’nın elini tuttu. Kendine çekti ve göğsüne bastırdı. Kalp atışlarını duyabiliyordu.

Pippa kendisini geri çekmeden önce başını kaldırdı ve yüzünü bir süreliğine Cam’in boynuna bastırdı. Sonra aynı soğuk bakışlarla gözlerine baktı.

“Gitmeliyim, beni bekliyorlar,” dedi.

Cam bilinçsiz bir şekilde itiraz etti. “Benimle eve gelebilirsin, Pippa, sana bakabilirim, konuşacağımız çok şey var. Sana söylemek istediğim şeyler var, ama öncelik senin iyileşmen.”

“Hayır.”

Cam daha fazlasını bekliyordu. En azından kendisine bağırıp çağırmasını, kızmasını umuyordu. Ama ağzından dökülen tek sözcük kuru bir *hayır* olmuştu.

Elini Pippa’nın yüzüne koydu. “Tanrım, Pippa, evinin önündeki alevleri, dumanı, ambulansları görünce seni kaybettiğimi sandım.”

Pippa hâlâ soğuk ve ölü bakışlarla kendisini süzüyordu. Tanıdığı Pippa’ya hiç benzemiyordu, tamamıyla değişik biriydi.

“Böyle bir şey olacağını biliyordum. Bir şey olacak ve seni de, bebeğimizi de kaybedecektim. Hep bu korkuyla yaşıyordum. Bu da beni istemediğim şeyleri söylemeye ve yapmaya sürükledi.”

“Sen bir korkaksın,” diye fısıldadı Pippa. “Beni çoktan kaybettin. Ama o alevlerin arasında değil. Ben senin için çok daha önce ölmüş-tüm. Sen beni ve bebeğimizi o yangından çok önce yitirdin. Kendini korumaya o kadar odaklanmıştın ki, kimi öldürdüğünü bile fark

edemedin. Şimdi iyi hissediyor musun Cam? Kusura bakmazsan, artık eve gidip uyumak istiyorum.”

Beni çoktan kaybettin.

Cam gerçeğin *bu* olduğunu biliyordu ama yine de canı yanmıştı.

Pippa yürüyerek yanından uzaklaşırken, nemli gözlerle arkasından baka kaldı.

Onu sevmişti. Daha ilk görüşünde ona vurulmuştu. Pippa’yı görene kadar aşka inanmıyordu. Hatta kadınları potansiyel bir tehdit olarak algılıyordu. Bu yüzden ondan kaçmıştı. Onu sevdiğini kabul etmemek için her yolu denemiş ama başaramamıştı.

Şimdi çok geçti.

Omzuna dokunan bir elin ağırlığını hissetti. Başını çevirince Devon’la yüz yüze geldi.

“Ben işleri berbat ettiğimde, Ashley’i neredeyse kaybettiğimde, nasıl Rafe gelip benimle konuştuysa, sanırım şimdi de ben seninle konuşmalıyım.”

Koluna girip kapıya doğru sürükledi. Park alanına vardıklarında Cam’i arabanın içine soktu, kendisi de sürücü koltuğuna oturdu. Trafikte ilerlerken, yan gözle yüzüne baktı.

“Ya büyük oyna, ya da evine dön,” dedi.

Cam elleriyle gözlerini ovuşturdu. “Şifreli konuşmayı bırak. Ne söyleyeceksen söyle.”

“Söyledim ya, ya büyük oyna, ya da evine dön, geleceğin için, oğlunun geleceği için, bu senin son şansın. Asla bir şansın daha olmayacak. Artık başını gömdüğün yerden çıkarıp hayata geri dönmenin zamanı geldi. Ellerinin ve ayaklarının üzerinde sürünüp pabuçlarını öpmen gerekse bile Pippa’dan af dilemelisin.”

“Affedilmeyecek bazı şeyler söyledim.”

“Affedilmeyeceği nasıl tanımlayabilirsin? Ancak Pippa seni affetmeyi kabul etmezse, söylediklerin affedilmez olur. Ama bunu şu anda bilemezsin, çünkü henüz ondan af dilemedin.”

“Yüzüme bakmasa bile onu suçlayamam.”

“Ben de, ama ne kadar büyük bir eşeklik yapmış olsan bile, bu senin havlu atmana neden olmamalı. Hepimiz aynı hatayı yaptık, biliyorsun, Rafe, Ryan, ben, şimdi de sen. İş sevdiğimiz kadınlara

gelince, dördümüz de dünyanın en pislik adamları gibi davrandık. Ama sonra ne oldu? Byrony, Rafe'yi affetti, Kelly, Ryan'ı, Ashley de beni, Pippa da seni affedecektir. Yeter ki doğru zamanı seç ve ona bu şansı ver."

"Onu seviyorum."

"Bundan eminim. Sanırım, bunu en son anlayan sensin."

"Yaptıklarımın inanamıyorum. Ondan kaçmaya çalıştım. Kendi oğlumdan kaçmaya çalıştım. İnsan böyle bir şeyi nasıl yapar?"

"Anahtar sözcük *neredeyse*," dedi Devon. "Ona, bir pislik olduğunu, ama bir daha asla öyle olmayacağını anlat."

Cam içini çekti. "Umarım beni dinler."

"Bunu başarmalısın. Eğer senin için bir şey ifade ediyorsa, asla pes etmemelisin."

Bir şey ifade etmek mi? O, Cam'in dünyasıydı artık, O ve oğlu. Şimdi ömrünün en büyük şansını, son şansını kullanmalıydı. Belki sonu kötü bitebilirdi. Elise ve Colton gibi, tanrı onları da elinden alabilirdi.

Ama mutlu da bitebilirdi. Aşk ve sevgiyle dolu uzun bir hayat da yaşayabilirdi. Bir sürü çocuk yapabilirlerdi. Pippa'nın sevgisi ve gülüşü. Bu bile riski göze almaya değerdi.

~ ON ALTINCI BÖLÜM ~

“PİPPA, tatlım, Cam seni görmeye gelmiş. Sanırım seninle konuşmadan gitmeye hiç niyeti yok. Kapının önünde yatacak gibi.”

Pippa, şaşkınlıktan ağzı açık bir halde Gloria’ya baktı.

“Sen ciddi misin?”

Gloria başını salladı. “Korkarım ki evet, çok kararlı görünüyor. Hatta yanında bir uyku tulumu getirdiğini fark ettim.”

“Hiç vazgeçmiyor,” diye homurdandı Pippa.

Son iki gündür Cam varlığını sürekli hissettiriyordu. Telefon açmıştı. Copeland’ların apartmanına gelmişti. Kafeye gitmişti. Pippa’nın olabileceğini düşündüğü her yerde boy göstermişti.

Hiçbirinin işe yaramadığını anlayınca da telefonuna mesajlar yağdırmıştı. *Seni seviyorum*, çiçekler, onlarca çiçek, her çiçek buketinin üstünde aynı kart vardı, *Seni seviyorum*. Birkaç kez camdan dışarı bakarken göz göze gelmişler, bir av köpeği gibi bakışlarını Pippa’dan ayırmamıştı.

Pippa kendisini tuzağa düşmüş bir ceylan gibi hissediyordu. Korkmuyordu ama afallamıştı. Varlığı, mesajları aklını karıştırmıştı.

Uzun ve çaresiz bir bekleyişten sonra, ne kadar acı verse de, Cam’le ilişkilerini noktalamaya karar vermişti. Şimdi bu adam ne yapmaya çalışıyordu ki? Daha önce ondan istemeyeceğini söylediği

şeyleri istiyordu.

“Ne yapmalıyım,” diye sordu endişeyle. Ashley’nin anne ve babası için herhangi bir sorun yaratmayı asla arzu etmiyordu. Ona öylesine iyi davranmışlardı ki.

Gloria’nın gülüşü hoşgörü doluydu. Yanına oturup Pippa’ya sarıldı. “Tatlım, ne istiyorsan onu yap. Eğer onunla konuşmak istiyorsan, onu içeri alıp sizi baş başa bırakabilirim. Ama onu görmek istemiyorsan, güvenliğe söylerim, onu buradan uzaklaştırırlar.”

“Sizi çok seviyorum Bayan Copeland. Keşke...”

İçini çekip sustu.

“Keşke ne tatlım?”

Pippa başını kaldırıp ona baktı ve gülümsedi. “Keşke annem de sizin gibi olsaydı.”

Gloria da ona gülümsedi ve sıkıca kucakladı. “Biliyorsun, seni kendi kızım gibi seviyorum. Miranda da, başka insanları sevme yeteneği ne kadar el veriyorsa, seni o kadar seviyordur.”

Pippa derin bir nefes aldı. “Biliyor musunuz? Onu görmeye hazır değilim, henüz değil, beni ezip geçti sanki. Cam’le konuşmaya karar verirsem, bu sefer kuralları ben koyacağım, o değil.”

“İşte benim kızım bu, tamam, şimdi güvenliğe haber veriyorum. Sen camdan dışarı bakma. Her şey çok sessiz ve sakın olacak.”

Pippa mutsuz bir biçimde suratını astı. Ayaklarını karnına doğru çekip oturdu.

Kindar biri asla değildi, Cam’e söyleyeceği her şeyi söylemişti zaten. Konuşacak başka bir şey kalmamıştı.

Ama içinden bir ses, Cam’in bu kez önceden olduğu gibi kolayca yakasını bırakmayacağını söylüyordu.

Aradan iki gün geçmişti.

Pippa’nın yüzü ve karnı tutkal gibi yapışkan bir maddeyle kaplanmıştı ama hiç de şikâyetçi değildi. Hatta iyi bile hissediyordu.

Gözlerini kapatmış ve sırt üstü uzanmıştı. Biri ayak parmaklarına masaj yapıyordu. Göz kapaklarının üzeri yuvarlak kesilmiş salatalık dilimleriyle kaplıydı.

Ne kadar komik görünebileceği aklına geliyor, içinden gülüyordu. Ama bir yandan da cennette olduğunu sanıyordu. Böyle, bikinisinin içinde, gözlerinde salatalık parçaları, kremalı pasta gibi duruşuna aldırımıyordu bile.

Ayağının üstünü ovalayan eller işine biraz ara verdi. Pippa önce homurdandı ama yeni gelen bir çift el topuklarına yapıştı ve masaja başladı. Bu eller daha sert, büyük ve diğerlerinden daha pürüzlüydü.

Bacaklarına doğru yükselen sıcaklığı hissetti ve homurdanma yerini adeta bir inlemeye bıraktı.

Bu eller çok daha fazla hünerliydi. Hoşuna gitmişti. Gerçi diğerleri kadar tecrübeli değildi ama doğru noktalara dokunuyordu.

Eller yavaşça bacaklarına doğru çıktı. Asla fazla bastırmıyor, sadece gerektiği yumuşaklıkta çalışıyordu. Masaj yapıyor, ovalıyor, dokunmadık bir yer bırakmıyordu.

Sanki bir yerlerden tanıdık gibi geliyordu ama öylesine keyif alıyordu ki bitmesine gönlü razı olmuyordu.

Sonra aynı ellerin sıcak bir örtü gibi karnının üzerine serildiğini hissetti. Tenindeki ne olduğu belirsiz kabarık karışımı sıyırıp karnını açığa çıkarmaya çalıştığını anladı Pippa.

Sonra avuçlarını karnındaki tümseğe koydu, Pippa yeniden içini çekti. Ama karnının gergin tenine dokunan dudaklar bardağı taşıran son damla olmuştu. Aniden olduğu yerde doğruldu, göz kapaklarının üstündeki salatalık dilimleri havada uçuştı.

Karşısında duran Cam'i görünce neredeyse şaşkınlıktan dilini yutacaktı. Tenine dokunan da onun dudaklarıydı.

“Burada ne işin var,” diye bağırırdı. “Ve ne yapıyorsun? Ne kadar zamandan beri buradasın? Masaj yapan kişi nerede?”

Cam ellerini havaya kaldırdı. “O benim, emrine amadeyim. Tüm varlığımınla, her türlü arzunu yerine getirmek için hazırım.”

Pippa'nın gözleri büyümüş, ağzı açık kalmıştı.

Cam çökmüş görünüyordu. Ümitli, aynı zamanda ümitsiz bir hali vardı. Yorgundu, yıpranmıştı, ama her şeyden çok, kararlı bir görüntüsü vardı. Bu kez pes etmeyeceği gözlerindeki parıltıdan anlaşılıyordu.

“Böyle yarı çıplak bir vaziyette, suratımda bu abuk sabuk krem-

lerle seninle konuşamam,” dedi Pippa.

Cam eğilip yüzünü ellerinin arasına aldı ve doyasıya öptü. Başını geri çektiğinde onun yüzü de aynı kremle kaplanmıştı.

Pippa gülmekten kendisini alamadı.

“Nasıl görüldüğün beni hiç ilgilendirmiyor,” dedi Cam. “Hâlâ yeryüzünde gördüğüm en güzel kadınsın.”

Pippa derin bir nefes aldı. “Burada ne arıyorsun Cam? Yani, gerçekten merak ediyorum. Neyin peşindesin? Söylenecek her şeyi söylemedik mi? Yeniden konuşmanın ne anlamı olabilir ki?”

Cam’in gözleri adeta birer alev topuna dönüşmüştü. “Hayır, hiç de değil, söyleyecek çok şeyim var, Pippa. Ve senin de dinlemeni istiyorum.”

Coşkusu Pippa’yı şaşırtmıştı. Ayağa kalkmaya çabaladı, başaramayınca elini uzatıp Cam’dan yardım istedi. “Lütfen,” dedi. “Eğer konuşacaksak, böyle kremalı pasta gibi kalmayalım.”

Cam onun elini tutup kalkmasına yardım etti. Pippa lâvaboya gidip yüzünü yıkadı, kremleri temizledi. Sonra bir havlu alıp Cam’in yüzündeki kremleri silmeye başladı. İşi bittiğinde yarı çıplak olduğunu fark etti ve dolaptan bir bornoz alarak sırtına geçirdi.

Cam gözünü ondan ayıramıyordu. Pippa onun bakışlarından kendisine bir mesaj vermeye çalıştığını hissetmişti, ama ne olduğunu çıkaramıyordu.

Cam, ona dokunmadan duramayacağını anlamıştı. Aralarındaki mesafeyi aşip genç kadını kollarının arasına aldı. Sanki artık bir yarınları olmayacakmış gibi öptü.

O kadar sıkı sarılmıştı ki, Pippa nefes almakta zorlanıyordu. Dudakları dudaklarında aç ve çaresiz bir biçimde dolanıyordu.

Geri çekildiğinde, Pippa bakışlarında fark edilen duygusallığa şaşırmıştı. Onu daha önce hiç böyle görmemişti.

“Sensiz yaşayamıyorum Pippa,” diye fısıldadı. “Beni senden ve çocuğumuzdan ayırma. İkinizi de ölesiye seviyorum. Bu ayrılık beni yiyip bitiriyor. Güne seni düşünerek başlıyorum. Yatağa seni düşünerek giriyorum. Senden uzakta olmak ruhumu çürütüyor. Sen benim her şeyimsin, *her şeyim*.”

Pippa yutkundu, duygularını kontrol etmekte zorlanıyordu. Ona

karşı koymak, sert bir yanıt vermek istiyordu ama bunun bir çözüm olmayacağını farkındaydı. Daha önce söylediği sözler, hâlâ kapanmamış bir yara gibi içini acıtıyordu. Daha çok tazeydi.

“Bunlar çok klişe sözler, yani bensiz yaşayamayacağın. Ve bunu sanki bana acıdığın için yapıyormuşsun gibi hissettiriyor.”

“Yanılıyorsun,” dedi sert bir tonla. “Bunu önceden biliyordum. Karşı koymaya çalıştım, ama beceremedim. Seni ilk gördüğüm andan beri seviyordum. Seni sevmediğimi hiç söylemedim, Pippa, asla. Söylediğim, seni sevmek istemediğimdi. Sanma ki yangın nedeniyle buradayım. Korkmadım mı? Hem de nasıl korktum. Dün gece seni ve bebeği o alevlerin arasında düşündükçe sabaha kadar bir saniye bile uyumadım. O gece senin yanına geliyordum. Hastanede olduğunu nasıl bildirdim yoksa Pippa, bunu hiç düşündün mü?”

Pippa ellerinin titrediğini hissediyordu. “Na–nasıl?”

“O gece, sen gittikten biraz sonra, arabamı deli gibi sürerek sana geliyordum. Gitmene izin vererek hayatımın en büyük aptallığını yaptığımı anlamıştım. Üzgün ve bitkindim. Ama sana ulaşabilirsem her şeyi düzeltebileceğimi sanıyordum. Ve senin sokağına geldiğimde, gördüğüm yalnızca ışıklar, alevler ve dumandı. O an ölmek istedim. Aynı faciayı ikinci kez yaşadığım aklıma geldi. Ne var ki bu seferki tamamen benim yüzümdendi. Engel olabilirdim. Sadece kalbimdekileri sana söyleyerek her şeye engel olabilirdim. Bu kadar korkak olmayarak engel olabilirdim.”

“Ama şu anda burada oluşumun nedeni bu değil. Ayaklarına kapıp beni affetmen, bana bir şans vermen için yalvarmamın nedeni de. Ben, seni seviyorum Pippa. İstemedim ama seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum. Çok savaştım, ama bazı şeyler orada duruyor ve sen bir şey yapamazsın. Bu şeylerden biri de sana ve bebeğimize olan sevgim Pippa.”

Pippa bir şey söylemek için ağzını açmaya yeltendi ki, Cam parmağını nazıkçe dudaklarına dokundurdu.

“Konuşma, yalnızca beni dinle, lütfen. Söyleyeceğim çok şey var. Açıklarımı kapatmalıyım.”

Pippa sessizce başını eğdi.

Cam onun yüzünü avuçlarının arasına aldı ve gözlerinin taa içine

bakarak konuşmaya başladı.

“Kendimle savaşmaktan artık yoruldum. Seninle ve çocuğumla bir hayat istiyorum. En kötü şeyleri, felâketi beklemekten, kaybettiklerimin yasını tutmaktan, yaşamayı unuttum. Seninle birlikte mutlu olarak bir yıl bile geçirmeye razıyım. İnan bana, o zaman huzur içinde ölebilirim.”

Bu yürek burkan, dokunaklı ve güçlü sözler Pippa’nın içine işlemiş, derinden sarsmıştı. İçtenliğinden kuşku duymuyordu. Zaten gözleri her şeyi öylesine açıkça anlatıyordu ki.

“Nasıl bir pislik gibi davrandığının farkındayım Pippa. Seni kendimden iğrendirmek için her şeyi yaptım. Biliyorum, ikinci bir şansı hak etmiyorum ama sana yalvarıyorum. İstersen dizlerimin üstünde çöküp yalvarırım. O adam olmadığuma seni inandırabilmek için ne istiyorsan yapmaya razıyım. Ben o adamdan daha iyi biriyim. Ömrümün geri kalanını bunu sana kanıtlamak için harcayacağım.”

Pippa’nın yüreği sevgiyle dalgalanıyordu. Göğsü ağrıyordu. “Ooo, Cam, benim için yapabileceğin en iyi şey, felâketi beklemekten vazgeçmendir. O zaman seni asla bırakmam. Ben ve oğlum bir ömür boyu yanında oluruz.”

Elini uzatıp yanağını okşadı. “Geçmişte yaşadıkların için çok üzgünüm. Ama sana yeni bir şans verildi. Bu hediyeyle ne yapacağın sana kalmış.”

Cam onun elini tutup avucunun içini öptü. “Bana verilen en büyük hediye *sensin* Pippa. Senin gibi birine sahip olacağımı asla tahayyül bile edemezdim.” Durdu, nefesini tuttu ve birkaç saniye boyunca sadece Pippa’nın avucunun içine soludu. Sonra, “Seni çok seviyorum. Lütfen beni affet,” dedi.

Pippa ona sımsıkı sarıldı. “Seni affediyorum,” diye fısıldadı. “Seni seviyorum Cam. Seni çok seviyorum.”

Cam saçlarını okşayıp başını öptü.

Tam o sırada arkadan gelen alkış seslerini duydular. Aynı anda dönüp baktılar. Gloria, Ashley ve birkaç kadın kapının girişinde onlara bakıyorlardı. Kimi gülümsüyor, kimi ağlıyordu.

“Başardın, oğlum,” diye bağırды Gloria. Parmağıyla zafer işareti yapıyordu.

Cam gülerek karşılık verdi ve Pippa'ya daha da sıkı sarıldı. Tir tir titriyordu. Neredeyse olduğu yere yığılacaktı.

Pippa onun elini tutup parmaklarını parmaklarına doladı. Sonra çekiştirerek yan taraftaki *huzur bahçesine* doğru sürüklemeye başladı. Bir yandan da diğer kadınlara el sallıyordu.

Bahçede duyulan tek ses bir çeşmeden akan suyun sesiydi, havada açmakta olan çiçeklerin kokusu vardı.

“Otur,” diye emretti Pippa.

Cam, çeşmenin yanındaki banka çökercesine oturdu. Pippa'nın elini hâlâ bırakmıyordu. Sanki kaçacağından korkar gibiydi.

“Seni seviyorum,” dedi. “Bir daha söyle Pippa, beni sevdiğini ve yaptığım aptallıkları affettiğini bir daha söyle. Bunu duymak istiyorum.”

“Seni seviyorum Cam. Ve seni affettim.”

Cam başını kaldırdı, bakışları havada karşılaştı.

“Benimle eve gel Pippa. Benimle kal. Artık sensiz bir saat bile yaşamak istemiyorum. Ömrümüzü birlikte geçirelim. Seni mutlu edeceğime söz veriyorum.”

Pippa gülümseyerek karşılık verdi. “Evet, Cam, ben de bir saat bile senden ayrı kalmak istemiyorum.”

“Ve benimle evlenecek misin? Bu şekilde olmaz biliyorum ama en yakın zamanda telâfi edeceğim. Yüzüğü alıp dizlerimin üstünde, önünde eğileceğim. Seni ne mutlu edecekse öyle yapacağım.”

Pippa parmaklarını alnına dokundurdu. “Beni mutlu eden tek şey senin sevgin,” dedi.

“O zaman dünyanın en mutlu kadını olacaksın. Çünkü bundan sonra alacağım her nefesle, kalan ömrümün her gününün her dakikasında, seni daha da çok seveceğim.”

~ ON YEDİNCİ BÖLÜM ~

SALONDAKİ sohbet ve kahkahalar havayı iyice ısıtmıştı. Cam'in evi artık mağaraya benzemekten kurtulmuş, sevgi ve mutlulukla dolu bir ev olmuştu.

Rafael ve karısı Byrony, kızları Amy'yi de alıp iki gün önce gelmişlerdi. En son, Ryan ve karısı Kelly yaşadıkları St. Angelo'dan uçağa atlayıp onları yalnız bırakmamak için bu kadar yolu kat etmişlerdi. Kızları Emma aşağı yukarı Amy ile aynı yaşıydı, aralarında sadece haftalar vardı.

Pippa bütün bunları Cam'in ayarladığını biliyordu. Kendisine özlediği o aile havasını yaşatmak istemişti. Kafeye de birkaç personel yerleştirmiş, bebek en azından üç aylık olana kadar Pippa'nın kafeye gitmesini yasaklamıştı.

Sonunda peri masalını yaşıyordu işte. Asla ulaşamayacağı mutluluğu yakalamıştı.

Cam'in arkadaşlarını seviyordu. Gerçi tam düşündüğü gibi çıkmamışlardı. Cam'in ilk zamanlardaki hali gibi çekingen ve içine kapanık olduklarını hayal etmiş ama yanılmıştı. Sıcak, cana yakın ve coşkuluydular. Onları ilk kez düğününde tanımıştı.

Cam arkadaşları Ryan'ın yanında oturmuş, kucağındaki Emma'yı

seviyordu. Bu arada dört arkadaş konuşup gülüşüyordu. İşin ilginç yanı, asla işten söz etmiyorlardı. Yalnızca çocuklarla ilgili hikâyeler anlatıyorlardı.

“Cam’deki değişikliğe hayret ediyorum,” dedi Byrony kısık bir sesle. “O kadar mutlu görünüyor ki, Hiç de hatırladığım kadar somurtkan ve itici değilmiş. Daha önce onun güldüğünü bile görmemiştim. Gerçek bir mucize yaratmışsın Pippa.”

“O harika biri, Hâlâ ufak tefek korkuları var ve bebeği ve beni korumaya yelteniyor ama yavaşça bundan sıyrıldığını, rahatladığını fark ediyorum.”

Ashley yanına oturup kolunu tuttu. “Seni seviyor, Pip. Ona çok iyi geldin. Hayatını kurtardın sayılır.”

Karnında bir kasılma hissedince neredeyse çığlığı basacaktı. Kelly fark etti ve koltuğundan kalktı.

“Pippa, ne oldu?”

“Şşş!” Pippa fısıltıyla konuşuyordu. “Cam duymasın, korkar.”

“O zaman bize söyle,” dedi Ashley. “Kasılmalar mı başladı?”

Pippa tuttuğu nefesini bıraktı, “Evet, bir süreden beri.”

“Ne,” diye yüzünü buruşturdu Byrony. “Niye haber vermedin?”

“Çünkü Cam’in korkmasını ve gereksiz yere strese girmesini istemedim. Kasılmalar iki dakikada bire inmeden önce hastaneye gitmeyeceğim.”

“O kadar sıklaştığında mutlaka hastanede olmalısın tatlım,” diye düzeltti Ashley.

Pippa yutkundu ve elini karnının üzerine koydu.

“Yine mi,” diye sordu Ashley, “Pippa ne sıklıkta oluyor?”

“Beş altı dakikada bir,” dedi Pippa. “Bir yerde okumuştum. İki dakikada bire düşerse hastaneye gitmem gerekiyormuş.”

Ashley kızgın bir yüz ifadesiyle baktı. “Bunu nerede okudun? Sana verdiğim, hamilelik hakkındaki kitabı bile okumadın.”

Byrony ayaklanmıştı, Pippa’yı kolundan yakaladı. “Cam,” diye bağırdı. “Pippa’nın hastaneye gitmesi gerekiyor.”

Dört adam aynı anda oldukları yerde dönüp Pippa’ya baktı. Cam işin önemini anladığında beti benzi attı, gözlerini endişe bürüdü.

Emma’yı babasının kucağına verdi ve Pippa’ya koştu.

“Tatlım, zamanı geldi mi?”

“Geçti bile,” diye gürledi Ashley. “Çoktan gitmiş olmalıydı.”

Cam şaşırmış bir halde Pippa’ya baktı. “Ash neden bahsediyor?”

“Sanırım hastaneye gitmem gereken zamanı yanlış anlamışım.”

Suratını ekşitti ve gözlerini kapattı, yeni bir kasılma dalgası gelmişti. Gözlerini yeniden açtığına kesik kesik soluyordu. Odadaki herkes telâşa kapılmıştı.

Cam onu kucağına alarak kapıya doğru koştu, “Haydi, gidelim,” diye bağırıyordu.

Pippa’yı arabanın ön koltuğuna oturttu, kendisi de direksiyona geçti. Tam gazlayıp gitmeye hazırlanıyordu ki, Pippa elini yanağına uzattı ve okşadı.

“Hey,” dedi müşfik bir sesle. “Her şey iyi olacak, iyi olacağız.”

Cam onu dudaklarından öptü. Eliyle alnına düşen saçları düzeltti. “Biliyorum, hadi, şimdi hastaneye gidip oğlumuzu karşılayalım.”

“İkın Pippa! Böyle işte, şimdi nefes al. Çok iyi, bir kez daha, derin nefes al. Nefesini tut. Yeniden ıkın ve içinden ona kadar say.”

“Harika gidiyorsun sevgilim.”

Cam’in sakin ve tatlı sesi ona güç veriyordu. Kolunu arkasına koymuş, her seferinde sanki o da Pippa’yla birlikte ıkınıyordu. Bir eliyle de elini sıkıyordu. Arada bir de kulağına eğilip sevgi sözcükleri fısıldayarak ona moral veriyordu.

“Ne zaman gelecek,” diye inledi Pippa.

Sağ tarafındaki hemşire gülümsedi, doktor başını bacaklarının arasından kaldırarak ona baktı ve “Son bir kez ıkın, başı çıkmak üzere,” dedi.

Derin bir nefes aldı, gözlerini kapadı ve çenesini göğsüne dayadı.

“Hadi bebeğim, hadi.” Cam hiç durmadan fısıldıyordu kulağına. “Yapabilirsin, sonuna geldik.”

“Başı çıktı, tamam, Pippa, biraz dinlen, ben bu arada vakumla yardım edeceğim. Zor kısmı bitti, son bir ıkınmayla bebeğin gelecek.”

“Öyle mi diyorsun doktor?”

Hemşire kahkahayı bastı, doktorsa gülümsemekle yetindi.

Bir iki dakika kadar sonra odanın içi yeni doğan bebeğin ağlamasıyla yankılandı.

“Aman tanrım,” diye fısıldadı Pippa.

“Bebeğini kucağına almaya hazır mısın,” diye sordu doktor.

Hemşire bebeği bir battaniyeye sarıp Pippa’nın kucağına verdi. Gözlerinden akan yaşlara engel olamıyordu.

Sonra Cam’le göz göze geldiler ve Pippa bebeği ona uzattı.

Cam dikkatli bir biçimde bebeği kollarının arasına aldı. Büyülenmiş gibi oğlunu seyreliyor, gülümsüyordu.

Bu Pippa’nın hayatında gördüğü en güzel gülümsemediydi. Cam’in yüzünde öyle mutlu bir ifade vardı ki Pippa yeniden gözyaşlarına boğuldu.

“Çok güzel,” diye fısıldadı Cam.

Pippa şaşkınlıkla, onun da gözlerinden yanağına süzülen yaşları fark etti. Bebeği tutmakta olan elleri titriyordu.

Sonra eğildi, bebek ikisinin arasında sıkıştı, kaldı. Dudaklarını Pippa’nın alnına koydu.

“Seni seviyorum,” dedi. “Bana bunu yaşattığın için Pippa. Tanrım, ne kadar da sana benziyor, öylesine mükemmel ki.”

Pippa yaşlarla dolu gözlerini yumdu. Bundan daha mükemmel bir anın var olabileceğini düşünemiyordu. Ömrü boyunca unutmaya-
cağından emindi.

“İsmi ne koyacağız,” diye fısıldadı.

Cam özenli bir biçimde bebeği Pippa’nın kollarının arasına yerleştirdikten sonra, “Maverick nasıl,” diye sordu. “Maverick Hollingsworth.”

“Bizim küçük Mav’ımız,” dedi Pippa gülümseyerek. “Çok güzel.”

“Ömrümün kalan her gününün her saniyesini seni ve bebeğimizi sevmek için harcayacağım. Yaşadığımız her anın tadını çıkarmak için elimden geleni yapacağım.”

Pippa tüm yorgunluğuna karşılık ağzını yırtarcasına güldü.

“Bundan eminim, Cam. Ama biliyor musun? Ben de seni hayatımın her gününün her dakikasında seveceğim ve şunu unutma ki,

çok uzun yıllar yaşamaya niyetliyim. Sen seksenine geldiğinde bile, başının belâsı olmayı sürdüreceğim.”

Cam bir kahkaha attı. “Her sözcüğüne katılıyorum. Bundan asla kuşkum yok.”

Hemşire konuşmalarını bölüp araya girdi. Pippa’ya hazırlanmasını, onu normal bir odaya alacaklarını söyledi.

“Neden Mav’i ailesiyle tanıştırmaya götürmüyorsun,” diye takıldı Pippa, Cam’e. Copeland ailesi ve Cam’in arkadaşları bekleme odasında oturuyorlardı.

Cam ayağa kalktı ve bebeği Pippa’dan aldı. Bir yandan da sevgi dolu gözlerle karısına bakıyordu. Pippa hayatında hiç olmadığı kadar güzel görünüyordu.

“Az sonra döneriz,” dedi.

Pippa ona gülümseyerek baktı. Bu öyle bir bakıştı ki Cam her seferinde karnına bir yumruk yemiş gibi sersemliyordu.

Kucağında bebekle arkasını dönüp gitti.

Oğlu, mucizesi, hayatının ve mutluluğunun ikinci şansıydı.

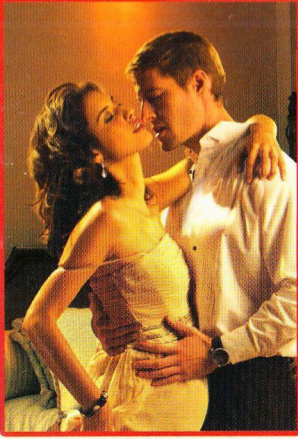
Gözleri buğulandı, yeniden ağlamamak için kendisini zor tuttu.

Cam bekleme odasına girdiğinde içeridekiler heyecanla ayağa kalktı. Cam durdu, gülümseyerek onlara baktı. Bu öyle bir gülümsemeydi ki, sanki bütün ömrünü karanlıkta geçiren birinin güneşe ilk adım atışını andırıyordu.

“Hepinizin oğlumla tanışmasını istiyorum.”

MAYA BANKS

Tendeki Kıvılcım

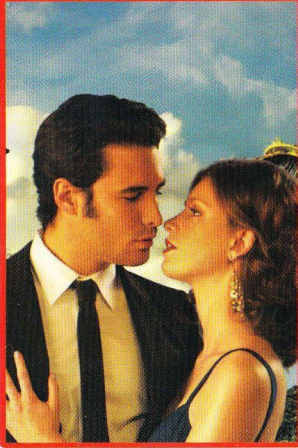

"Seni sevmek istemiyorum."

Pippa Laingley bunu nasıl düşünememişti ki? Cameron Hollingsworth'la geçirdiği ateşli gecenin sonunda hamile kaldığını anlayınca bir yol ayrımına gelmişti. Bu gizemli adamın, duygularının çevresini kale duvarlarıyla ördüğünü nasıl unutmuştu? Bunun nedeninin de daha önce sevdiklerini yitirmesi olduğunu yeni öğreniyordu. Cameron şimdi aynı tehlikeyle yüz yüzeydi. Ya Pippa'yı kendinden uzak tutacak, böylece yeni acılar yaşamayacak; ya da kalbini ona açacak ve her tehlikeyi göze alacaktı. Her iki halde de acı çekmeye mahkûmdu...

CATHERINE MANN

Korsan Robin Hood

Hillary Wright, her zaman yanlış adamları kendine çeken bir mıknaş gibiydi. Son sevgilisi de Hillary'nin başının yasalarla derde girmesine neden olmuştu.

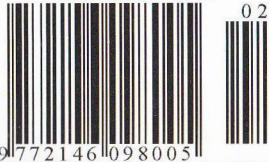
Adını temize çıkarmak ve dolandırıcıları yakalatmak için hükümetle yaptığı anlaşmanın içeriğinde, kötü şöhretli Troy Donovan'ın sevgilisi olmak da vardı.

Troy eskiden adı çıkmış bir bilgisayar korsanıyken, şimdi bir trilyoner ve hükümet için çalışan bir ajandı.

Hillary'nin uzak durmak için ant içtiği her şey bu adamda toplanmıştı. Troy'un sır saklayan doğası da yaralı kadının güvensizliğini körüklüyordu.

Aralarında oluşan ve dizginlenemeyen bu büyük tutkunun karşısında, Hillary'nin mantıklı olmak gibi bir seçeneği yoktu.

ISSN 2146-0981

02

H HARLEQUIN®
Desire

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usûl
ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin
5'nci maddesi çerçevesinde bu yayının
bandrol taşıması zorunlu değildir.

HQN DE-1 2013/02

Fiyatı: 9,90 TL / Kıbrıs:13,90 TL
Avrupa: 5 €